

நாஞ்சலை

நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஏ.எம்.செல்வராஜா

FEBRUARY ✶ 1972 - /45

With
Best
Compliments
from

T. S. SILVEIRA & CO,

COMMISSION AGENTS

COLOMBO.

நம்பிக்கையான

உத்தரவாதமான

அச்சடிப்

பிடவைகளுக்குச்

சிறந்த

இடம்

விலையா இன்டஸ்டி

201, கிரேண்ட்பாஸ் வீதி,

கொழும்பு-14.

•டெலிபோன்: 20027

நீர்கொழும்பில்
 உங்களுக்குத் தேவையான
 கேக் ஆடார்களுக்கும்
 சுத்தமான
சாப்பாடு, தேநீர், சிற்றுண்டி
 வகைகளுக்கும் சிறந்த இடம்

தயஸ் பேங்கரி

எல்லா விருந்து வைபவங்களுக்கும்,
 சிறந்த முறையில் உணவு தயாரிப்பவர்கள்

191. மெயின் வீதி,
 நீர்கொழும்பு.

With the best Compliments

of

N A N J I S

83, PRINCE STREET,
COLOMBO-11.

உங்கள்

அச்சு வேலைகள்

எல்லாவற்றிற்கும்

எம்மிடம் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

லங்கா

எஸ்டேட் அன் கொமர்ஷியல் பிரின்டர்ஸ்

த. பெ. இலக்கம் 380

கொழும்பு.

டெலிபோன்: 25329

தந்தி: "ESTAPRESS"

மலர் : 2

இதழ் : 1

நாட்டுப்போட்டி

விரோதிகிருது வஸ தெ—மாசீம் சு. சு. சு. 1972 ஜூவரி—பெப்ரவரி

நீர்வாக ஆசிரியர் :

ர. எம். செல்வராஜா

அலுவலகம்:

198, நீர்கொழும்பு வீதி,
வத்தளை.
(இலங்கை)

உள்ளே

தலையங்கம்	...	...

7

தொடர்க்கதை	...	54

சிறுக்கதைகள்		
வ. ஆ. தங்கவேலாயுதம்	...	9
செ. யோகநாதன்	...	25
மாத்தனை செல்லம்	...	32
யாழ்நங்கை	...	43
சோமகந்தரம் ராமேஸ்வரன்	...	48
க. பூரணி	...	60

நாடகம்		
முருகையன்	...	14

கவிதைகள்		
சபா. ஜெயராசா	...	13
சி. சாத்தனர்	...	22
காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை	...	31
அ. சண்முகநாதன்	...	42
கல்முனைப் பூபால்	...	52

கட்டுரைகள்		
திக்கவயல் தர்மகுலசிங்கம்	...	23
கே. எஸ். சிவகுமாரன்	...	37

இந்த இதழில் வெளிவரும் கதைகள், கவிதைகள் ஆகியவற்றில் உள்ள பெயர்கள் யாவும் கற்பனையே. படைப்புகளில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்களுக்கு அவற்றின் ஆசிரியர்களே பொறுப்பாளிகளாவர்.

புத்தகங்கள்

▲ இலங்கை, இந்திய
▲ இலக்ஷ்ய நூல்கள்,
▲ சஞ்சிகைகள்,

▲ துப்பறியும் நாவல்கள்
▲ சினிமாப் பத்திரிகைகள்

▲ தின, வார ஏடுகள்
▲ பாட்டுப் புத்தகங்கள்

உடனுக்குடன் மலிவாகக் கிடைக்குமிடம்

எஸ். கிருஷ்ணசாமி

33, பெரியகடை
யாழ் பாணம்.

With best Compliments from :

PEOPLE'S INDUSTRIES

Grinders of Cereals and Manufacturers of
PEOPLE'S PAPPADAM and Exporters
of Ceylon Products.

256/2 Negombo Road,
WATTALA.

T'phone : 277

Sales Depot :

229, 5th Cross Street,
COLOMBO II.

T'phone : 35168.

ஆங்கோலம்

'72 தை-மாசி

மாத சுந்திகை

ஓளையமான எதிர்காலம்

இலங்கையில் தமிழ் சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சி தோன்றி, வளர்ந்து பல பிரச்சினைகளைச் சமாளித்து, பெருமையினால் நிலையை எய்தியிருக்கிறது. அதன் அறுவடையாக “இலங்கை தமிழ் சஞ்சிகையாளர் ஒன்றியம்” நிறுவப்பட்டு செயற்படுகிறது. இதனை நாம் பெருமையுடன் வரவேற்கின்றோம்.

இனி அடுத்த கட்டம் என்ன?

“எழுந்து மக்கலுக்காக” என்பது எதிர்ப்பற்ற கோட்பாடுகிலிட்டது. எனவே மக்களிடமே—வாசகர்களிடமே—பேசவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம்:

இங்கும் சிலர் நினைப்பதைப்போல, ஆகக்க கூறுகளின்றியோ, கற்பனை வளங்குன்றியோ சமூம் இருந்ததில்லை. பாரத மாகாவியமான இராமாயணத் துக்கே உயிர்நாடி இலங்கையல்லவா?

இருந்தும் இன்றுவரையிலான போராட்டங்களின் காரணிகள் பல. சில:

1. பிறநாட்டுச் சஞ்சிகைகளுடன் போட்டியிடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் சொந்த நாட்டிலேயே இருந்தமை.

2. சமுத்தில் தமிழ் சஞ்சிகை வெளியீடே சூதாட்டக்களமாயிருப்பது.

3. சஞ்சிகை வெளியீட்டுக்குப் பண ரிதியான ஆதரவு இன்றை.

இவற்றில் முதற்காரணத்துக்கு — சுதேச தமிழ் சஞ்சிகை வளர்ச்சிக்கு— சட்டப் பாதுகாப்பு வேண்டியிருந்தது. அது கிடைத்து இன்று வெளிநாட்டுச் சஞ்சிகைகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. (குறுகிய கருத்துடனாக, சிந்தனையைக் குறைக்கவோ செய்யப்பட்டதல்ல இது. நம்மவரின் ஆற்றலை வியாபித்துக் கொள்வதற்கான ஆரம்ப முயற்சியே.)

இரண்டாம், முன்றும் காரணிகள் அப்படியே இருக்கின்றன: அவை விலகு வதே ஜீவாதாரமானது.

எழுத்தாளன் மக்களின் உணர்வுகளைக் கொண்டே உலகத்தோடு பேசுகிறன. மக்களும் எழுத்தாளனின் உதவியுடனேயே உலகத்தோடு இணையமுடியும்.

இனத்தின்—தேசத்தின்—‘தலையெழுத்’-தை நிர்ணயிப்பதில் எழுத்தாளர்க்குப் பெரும் பொறுப்புள்ளது. அந்தப் பெருமையின் பங்கிறகாகவாவது நமது எழுத்தாளர்களையும், சஞ்சிகைகளையும் அங்கீரித்து வளர்ப்பதில் நாமே முன்னிற்க வேண்டுமல்லவா?

இந்தப் பின்னணிகளோடு ‘ஒன்றியத்’-தையும், அதன் செயலாக்கத் திறனையும் சிந்திக்கின்றோம்—வாசகர்களின் நம்பிக்கையோடுதான்.

‘அஞ்சலி’ வளர்ச்சிக்கு

எம் து

மனமுவந்த ஆசிகள்

தாஜா பிடி கம்பெனி
கொழும்பு 14.

வ.கு.உங்கலவஸாயுக்டி

அம்மாவுக்கு 'பிளட் பிரஷர்'

ஊறணி ஆஸ்பத்திரியில் அம்மாவை 'அட்மிற்' பண்ணியிருக்கிறார்கள். எனது சின்னஞ்சிறிய வல்வைக் கிராமத்தில் ஒரு பெண்ணம் பெரிய வைத்தியசாலையைக் கட்டிவைத்த அந்த புண்ணியவாளன் இன்று இவ்வுலகில் இல்லை. ஆனால் அவன் பெயர் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கும்.

எத்தனையோ விதமான போராட்டங்களுக்கு மத்தியில் வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருக்கிற எங்கள் ஊரவர்களுக்கு இந்திராணி வைத்தியசாலை மட்டும் இல்லையென்றால் எங்களைப்போன்ற ஏழை களால் என்ன செய்ய முடியும்?

டாக்டர் நோயாளிகளைப் பார்வையிட்டுவிட்டுத் திரும்பிய பிறபாடு, நானும் அண்ணாலும் உள்ளே நுழைந்தோம்.

ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் காயப்போட்ட கருவாடாக அன்னையைக் கண்டபோது என் கண்கள் நீர்த்தேக்கமாக மாறுகின்றன.

எங்கள் இருவர்க்கு மாக வேவழைச்சு உழைச்சு உருமாறிவிட்ட

அந்தத் தெய்வத்திற்குக் கடைகி காலத்திலேயும் எங்களாலே எவ்வளவு கஷ்டங்கள்.....துயரங்கள்.....

அண்ணைவின் அவல வாழ்க்கை யைப்பற்றி எண்ணி வருந்தி அன்றாடம் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் அவருக்கு நோய் வராமல் என்ன செய்யும்!

அண்ணைவைப்பற்றிய சிந்தனைகள் மட்டும்தான் அம்மாவை இந்த நிலைக்குக் கொண்டுவந்திருக்குமா?

இல்லை..... இல்லவே யில்லை..... !

என்னுடைய வாழ்க்கைக்குத் வாத வரட்டு வேதாந்தங்களும், அம்மாவின் விருப்பப்படி, ஊரில் கலியானம் முடிக்க மறுக்கும் முரட்டுப் பிடிவாதமும்தான் அவளின் நெஞ்சத்தை வேகவைத் திருக்க வேண்டும். அந்த வேக்காட்டில் வெந்துதொந்துதான் அவளுக்கு இந்தநோய் வந்திருக்கவேண்டும்.

நான் மனதுக்குள்ளேயே குறுங்கிக்குறுங்கி அழுதேன். பார்வை மங்கிவிட்ட அந்தக் கண்கள் கட்டிலருகே நிற்கும் என்னிடம் எதையோயாசிக்கின்றன.

நிச்சயமாக 'அந்த' ஒன்றைத் தான் பெற்றவள் என்னிட மிருந்து எதிர்பார்க்கின்றார்கள்.

சுக்கிள் 'பெடல்களை'

சுகள்.

ஸ்ரூர். வண்டி உருள் கின்றது. நான் பின் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றேன்.

'அண்ணு!'.....டாக்டர் என்ன சொன்னவர்?

'அம்மாவை அதிகம் யோசியா மல் பார்த்துக்கொள்ள்டாம்...'

அவருடைய வார் ததைகளில் ஏதோ ஒரு கிண்டல் தொனி. 'அம் மாவுக்கு இப்ப அடிக்கடி சுகமில் லாமல் வந்துகொண்டுகிடக்குது. என்னுடைய தலைவிதிதான் அப்படியாப் போச்ச. நீயென்றாலும் அவ வந்தை விருப்பத்துக்கு ஊரிலே நல்ல இடமாப் பார்த்து கலியானம் முடிச்சியென்றால் அவவைச் சந்தோஷமாக வைத்திருக்கலாம்தானே.....'

குற்றமுள்ள என் நெஞ்சு குறுகுக்கின்றது. 'அம்மாவின் உடல் நோய்க்கு வேண்மானால் மருந்தைக் குடுத்து மாத்திப் போடலாம். உள்ளத்தில் இருக்கின்ற மன நோய்க்கு...?

அண்ணுவின் கேள்வி கீச்சை ஆயிக்காறனின் சப்பாத்துக்கால் உதையைப்போல என் நெஞ்சத்தைப் பலமாகத் தாக்குகின்றது.

நான் எதுவுமே பேசவில்லை. வீட்டிற்குப் போய்க்கூட ஒன்றும் கடைக்கக்கில்லை.

உடுப்பை மாற்றிச் சாரத்தைக் கட்டி சேட்டையும் போட்டுக்கொண்டு சைக்கிளில் எங்கோ வெளிக்கிடுகின்றேன்.

சைக்கிள் சக்கரங்கள் செல்வச் சந்திதியை நோக்கிச் சுழல்கின்றன. அங்கு என் நெருங்கிய நண்பார்கள் இருக்கின்றார்கள் என்ற காரணத்திற்காக மட்டுமல்ல, எனது மன ஆறுதலுக்காவுமே அங்கு செல்கின்றேன். நான் வீவில் ஊருக்கு வரும் சமயங்களிலெல்லாம் அப்படித் தான். அது மட்டுமல்ல, நான்

ஆண்களாகப் பிறந்துவிட்ட நாம் ஏதோ கடமைக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொண்டு - அதன் தத்துவங்களைத் தெரிந்துகொண்டு - பிறந்துவிட்டதன் பலனை உணர்ந்து கொண்டு வாழ்பவர்கள் பெண்கள் தானே!

கன்னிப் பெண்ணேருத்தி மன துக்குப் பிடித்த மனுளன் கிடைக்க வேண்டுமென என்னுகின்றாள். எத் தனியோ கற்பனைக் கணவுகளைத் தன் இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருப்பதைத் துவதைத் துவதை 'அந்த நாள்' வராதோ என ஏங்கு கின்றாள். கண்ணிறைந்த கணவுஞ்சூ வாழ்க்கை நடத்தும்போது, கொஞ்சிவிளையாட ஒரு பிரிசை விரும்புகின்றது அவள் மனம். வழ்சத்தை விளங்கவைக்க அவதரித்த குலவிளக்கு நடை வண்டியின் உதவியோடு நடந்துகாட்டும்போது "என் மகன் வளர்ந்து பெரியவங்கி நாலு பேர்மதிக்கும்படியாக வாழவேண்டும், எனச் சிந்தனை செய்கின்றாள் அந்த அன்னை. கால ஒட்டத்தில் சின்னஞ்சிறு சிறியவன் பெண்னம் பெரியவங்கின்றான். அரும்புமீசை துள்ளும் ஆண்முகன். அவனுக்கு மனதுக்குப் பிடித்த உத்தியோகமும், கைநிறைய சம்பளமும் கிடைக்கின்றது. அப்போது பால் நினைந்துட்டிய அந்தத் தெய்வம், தனமகனுக்கு ஒரு திருமணம் செய்து கண்ணுரிப் பார்க்கவேண்டுமென விரும்புகின்றது.

என்னைப்பெற்றவள் ஏழைதான்தீலைக் குடிசையிலை வாழ்கின்றோம் என்றால் அந்த ஆசைகள் என் அம்மாவுக்கு மட்டும் இருக்கக்கூடாதா என்ன?

'அம்மா ஒன்றையும் யோசியா கைத்துங்கோ' கொழும்பிலிருந்து வாங்கிவந்த தோடம்பழப் பார்ச்சை அவ்விடம் தந்துவிட்டு வெளியேறுகின்றேன்.

முன்பு

இருந்த காலத்தில்
வதுண்டு. சில வேளைக்

வது கஷ்டமான பாடங்களாக இருந்தா, அன்றைக்கு பள்ளிக்குக் கள் எல்லாம் ஒழித்துக்கொண்டும் அங்கு போயிருக்கிறன்.

நன்பன் ராகவையும் அழைத் துக்கொண்டு கோவிலுக்குத் தென் புறமாக ஆற்றங்கரையோரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கிராமமுன் னேற்றச் சங்க மண்டபத்தில் சென்றமர்கிறேன்.

ஒரு புறம் நான் தெய்வத் போற்றித் துதிக்கும் தாய்.

‘என் அன்பு நிறைந்த அன்பரே! எனக்கு நீங்கள்; உங்களுக்கு நான் என்பது இனாவன் முடிபு. இதனை மாற்ற மாண்டர் எவராலும் முடியாது. என் உள்ளமெனும் மாளி கையில் என்றே நீங்கள் குடியேறி விட்டார்கள்... நான் உங்களிடம் என் மனதைப் பறிகொடுத்துவிட்டேன்:

என் இன்பங்களில் மட்டுமின்றி, துன்பங்களில்கூட சம பங்கு எடுத்துக்கொள்பவன் அவன்.

நன்பனின் மடிமீது தலைவைத் துப் படுத்திருக்கும் என்னால், அவனுடைய கேள்விகள் எதற்கு மே பதில்சொல்ல முடியவில்லை.

பறிக்குள் போடப்பட்ட மீனாக நான் துடிக்கின்றேன். என் துயறச்

என்னைக் கடைசிவரை கண் கலங்காமல் காப்பாற்றுவீர்கள்தானே! எனத் துடிக்கும் என் இதயமலர் மறுபுறம்.

என் கண்களை நன்பனின் கைகள் துடைத்துவிடுகின்றன.

நான் எப்பவுமே சின்னப்பிளையாகவே இருந்திருக்கப்படாதா? வளர்ந்து பெரியவனுகி உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டுமென்று கொழு

இளமையின் மெருகோ, வாவி பத்தின் மினுமினுப்போ, ஆடம்பர ஆட அணிகளோ, எதுவுமே இல்லாத என்னை, அவள் விரும்பியது கூட ஆச்சரியம்தான்! நான்கூட அவளைக் காதுவிப்பேனன்று கனவில்கூட நினைத்ததில்லை.

கொள்ளுப்பிடிட்டிக்கு வேலைக்குப் போய்வரும்போது அடிக்கடி பஸ்ஸில் அவளைச் சந்திப்பேன். பள்ளிக்கூட நாடகளிலோ, படிப்பை முடித்துக்கொண்டு வேலையில்லாமல் திரிந்த காலத்திலோ வயதுக்கு வந்த ஏந்தப் பெண்களுடனுமே நான்பேசுவதில்லை. வேலையாகிக் கொழும்பிற்குச்சென்ற பிறகுதான் முதன் முதலாகப் பெண்களுடனும் பழகவேண்டும்போலத் தோன்றியது.

முதன்முதலாக மலரின் தங்கையர்களுடன்தான் கதைக்கத் தொடங்கினேன். அன்று அவள் பாடசாலைக்கு வரவில்லையாம். ஆனால், அடுத்தநாள் காலை அவளையும் சந்திக்கமுடிந்தது. அதன்பிறகு அதிகமாக அவளுடன்தான் கதைப்பேன். காரணம் அப்போது விளங்கவில்லை.

நாட்கள் செல்லச்செல்ல அவள் வருகைக்காக நான் தவமிருக்கத் தொடங்கினேன். மலர் செல்கின்ற இடங்களுக்கெல்லாம் வண்டாக அலைந்து திரிந்தேன். அவளும் என்னை விரும்பினான். என் உயிரோடு கலந்து உத்தமமான காதுவியானான்.

எனது இந்த உடல், உத்தியோகம், ஒரு காலத்திலை காவாவி, கடப்பளி என்று என்னை ஏசித்திரிந்தவர்கள்கூட மதிக்கும்படியாக நான் இன்று நடத்தும் வாழ்க்கை அனைத்துமே என் தாய் எனக்கிட்டபிச்சை. தன் இரண்டு காதுத் தோடுகளையும் கழற்றி அடகு வைத்து பரிட்சைக்குக் கட்டப்பணம் தந்திருக்காவிட்டால் நான் எழுதுவினானார் பரிட்சைக்குத் தோற்றியிருக்கமுடியுமா?

நிப்படைந்து, எழுதுவினானார் தட்டுக்கப்பட்டு இன்றுக்கடமை புரிந்துகொண்டிருக்கத்தான் முடியுமா?

பாளையில் இருக்கும் சோற்றை அண்ணவுக்கும் எனக்கும் பங்குபோட்டுத் தந்துவிட்டு, பச்சைச் தண்ணி குடித்துப் பசியாறிய அந்தத் தெய்வத்தைவிட நேற்று வந்தாருத்தி.....

‘அம்மா உங்கள் ஆசைகளை நிராகரிக்கி, அந்த வேதனையால் நீங்கள் வெந்து, உயிர் உடலை விட்டுப் பிரிந்துவிட்ட பிறகு, உங்கள் படத்திற்கு விளக்கேற்றி, மலர்மாலை அணிந்து, திலகமிட்டு, ஊர் உலகம் மேச்ச நாடகமாடுவதற்கு நான் விரும்பவில்லை. நீங்கள் செத்துவிட்ட பிறகு உங்களைத் தெய்வமாக்காது, உங்களுடைய ஆசையை நீங்கள் இருக்கும்போதே, உங்கள் கண் முன்னாலேயே நிறைவேற்றுறரனம்மா.’

என் உதுகள் முனுமுனுத்துக்கொள்கின்றன. நான் செய்யப்போகும் இந்தக் காரியத்தினால் இதயமலர் மனமுடைவாள்; நம்பிக்கைத்துரோகி - நயவஞ்சகன் என்றெல்லாம் என்னை ஏசவும் செய்வாள். நான் அவளை என் உயிரினும் மேலாக நேசித்தேன். ஆனால், நான் அவள் உடலை என்றுவது களங்கப்படுத்தியதே இல்லை. நரம்பில்லாத நாக்கைச் சுழற்றி எதை எதையோ பேசும் சாக்கடைச் சமுதாயத்தினர் இதை நம்ப மறுப்பார்கள். அவர்களைப்பற்றி என்றைக்குமே எனக்குக் கவலை இல்லை. உண்மை அவளுக்குத் தெரியுந்தானே!

நெஞ்சின் சுமை நீங்கிவிட்டதற்கான அறிகுறி. என்னை நான் உணர்ந்து செய்துகொண்ட முடிவு!

எனது முடிவை ஆமோதிப்பதைப்போல சன்னதி முருகனின் மணியோசை ‘டாண்.....டாண்’ என ஒலிக்கத் தொடங்குகின்றது. *

மன்னுக்குள்
 புதைந்த காசாகி
 முளைக்க முயலும்
 பின்னுக்குச் சுழலும்
 பாய்ச்சல் —
 நான் சொன்னால்
 அவரென்ன நினைப்பாரோ
 நாவடக்கிப் பழகா
 மாடென்று
 ஏன் சொல்ல
 வசை வைப்பான்
 என் ரெண்ணித்
 தவித்துத்
 தான் கொண்ட—
 சொல்லைத்
 தாலாட்டிற
 கைவிட்டு
 வீணவம்பு வேண்டா
 விறவிளைஞன்
 முன்னுக்கு நிற்க
 வெட்கம் முளைக்கிறது —
 நோய் பிடித்த வாழை
 நுனிக்கூர் நிமிராது
 வாயடைத்து நிற்கும்
 வழிகாட்டி.

தறுக்கும் மறு
தமபையா அங்க
[து] பரபரப்படைகிறுர்.]

சுத்தியற் சுத்திரச் சுறு

நாடக மாந்தர் : பேராசிரியர் தம
பையா, [மீணாவி மகேசு, மகன் பாபு,
அயல்வன் சின்னையா.

1

[பேராசிரியர் தமபையா வீடு;
கூடமும், சாமானறையுமாக விளங்
கும் பொது இடம். திரை நீங்கிய
தும், ஒரு ஸ்றஹாலில் இருந்த கூசா
விழுந்து, உடைந்து சின்னையின்ம

தம்: ற்சொச்சொச்சோ! அருமந்த
கூசா! சச்சாய்...
தூள் தூளாய்ப் போச்சதே—
பூனை... மக்... ஷ்குக்!

பாபு: (வந்து, கூசா உடை
யல்களைப் பார்த்து)
பச்சைத் தண்ணீர் வைச்ச
கூசா!

சின்: (வெளியிலிருந்து குரல்
கொடுத்து) தம்பி—
பாபு!
எங்கை போயிட்டார் அப்பா?

(சின்னையா மேடையிலே தோன்று
கிறுன்.)

தம்: இங்கை
வீட்டிலே தான் இருக்கிறென், நான்.
வாரும், வாரும்.
விழாமல் இரும்; கவனமாய்...
முறிஞ்சு போச்ச
நேற்றுத் தான் கதிரைக்கால்.

சின்: (கதிரையில் இருந்து கொண்டு)
நீங்கள் என்ன,
நித்திரையாய் இருந்தியளா?

தம்: இல்லை, ஏதோ
யோசனையள்.

சின்: அப்பிடியாய் என்ன? ஏதும்
ஒழியாத பிரச்சினையா?

தம்: இல்லை, இல்லை.
கூசாவைப் பூனை வந்து
தட்டிக் கொட்டிக்
குதிச்சபடியால் உடைஞ்சு
தூளாய்ப் போச்ச.

பாபு: (பூனையைக் கலைக்கிறுன்)
சி...சி...ம...சு...

தம்: தொல்லை பூனையாலை.

சின்: சினி நாயள்!

தம்: பொறும் தம
இப்ப நீர்... (யோசித்து,
பூனையை நாய் எண்டுகே!

ஏன், ஏன்? சொல்லும்.

சின்: பொறுத்திடுங்கோ; தவறுத
[லாய்ச்
சொல்லிப் போட்டென்.

தம்: இல்லை, இல்லை — தவறில்லை.
நீரோ எண்டால்

இன்றறவியூ பல கண்ட
திறமை சாலி.

வல்ல ஒரு தனிப்பிறவி --
தமிழ் ஒண்கம்
வகையாக முடிச்சிட்டிர்.

ஆன தாலை
முழுப்பிழையாய் ஒரு சொல்லும்
சொல்ல மாட்டிர்.
மொழி நூலிலை ஏதும்
இடம் இருக்கும்.
நாய் எண்ட சொல்லுக்குப்
பூனை எண்டும்
நயமாகச் சொல்லிறது
மரபோ?

சின்: சிச்சி!
நாய் எண்டால் நாயே தான்.
பூனை அல்ல,

தம்: நக்கிவிடப் பாக்கிறிரே!
எனக்கிதெல்லாம்
பூரணமாய்த் தெரியாது.
படிச்ச பாடம்
பொலிந்றிக்கும் ஃபிலோசஸியூம்.
தமிழ் 'போகாது.'
நீர் எண்டால் ஒண்ண் கோசும்
செய்து போட்டார்.

சின்: நீங்கள் அதை ஸீரியசாய்
எடுக்க வேண்டாம்.
வாய் தவறி நாய் எண்டு
சொல்லிப் போட்டென்.
மறந்திடுங்கோ; நாய் நாய் தான்.
பூனை அல்ல.

தம்: (நடுமேடைக்கு வந்து)
காரியம் எண்டொண்டிருந்தால்,
அதுக்குத் தக்க
காரணமும் இருந்தே தான்
திரும்.

(மகேசுவருகிறான். சினையா கதிரை
யை விட்டு எழும்புகிறான்.)

மகே: கூசா ஏன் உடைஞ்சிருகல
தன்னீர் எல்லாம்
குபீர் எண்டு தெறிச்சுப்போய்ப்
பரந்திருக்கு?
பேசங்கோ அதைப் பற்றி.
பிறகு நீங்கள்
ஃபிலோசஸியைத் துவங்குங்கோ
அலசிப் பாக்க.

தம்: ஒசையை ஏன் அதிகமாய்க்

கிளப்புகிறுய் நீ?
உடனடியாய் என்னத்தைச்
செய்வம்?

சின்: நாங்கள்
பூனையைத் தான் எங்கையேன்
துரத்த வேணும்.

தம்: பொறும் மிஸ்ற்றர் ஒரு
[நிமிஷம்.

உடைஞ்ச கூசாத்
துண்டுகளை என்ன செய்வம்?

மகே: எறிவும் : தார்ந்த
துரவுக்கை போடுவமா?

தம்: சீ, சீ... வேண்டாம்.
பாசல் ஒண்டு கட்டி அதை
வை.

பாபு: ஏன் அப்பா?

தம்: பயன்படவும் கூடும் அந்த
உடையல் ஒரு.

மகே: பேசிற பேச்சுக்கெண்டால்
உப்பும் இல்லை —
பிடிச்ச நூனி விரலளவு
புளியும் இல்லை.
எனக்கெண், எடுத்து வைப்பபம்
பாசல் கட்டி.
றேடியோ அருகிலையே
வைக்கவா?

தம்: ஒம்.

[மகேசு கூசா உடையல்களைப் பாச
லாகக் கட்டி றேடியோ அருகே
வைக்க, மற்ற மூவரும் அதனைப்
பார்த்தபடி நிற்கிறார்கள். திரை
விழுகிறது.]

வத்லோ பூண் தட்டி?

குருநறவாருன அடத் காடசு,
ஆலை, தளபாடங்கள் இடம் மாறி
இருக்கின்றன.]

மகே : பிறகும் எதேன் பிரச்சினையா?
பேச்சில்லாமல்
பெரிசாக யோசனை ஏன்?

தம் : இப்ப தெற்கு
மூலையிலை என்னத்தை
வைக்கலாம்? ஆங்ய?
முட்டியையா, முடியையா?
திருக்கைக்கல்லா?
சீலை கொருவிற முளையை
எங்கை மாட்ட?
சீ—எல்லாம் பிரச்சினை தான்.
சிக்கல்! சிக்கல்!
ஓலை வெட்டுச் சத்தகத்தை
எங்கை வைக்க!
உருக்கானி கழிட்டி எடுத்
தடிக்க வேணும்.

மகே : கொத்துச் சுண்டைச் சளகுப்
பக்கம் வைச்சால்,
கூடுதலாய் இருக்கதிலை
நன்மை,

தம் : ஒமோம்
சத்தம் போடாதை அப்பா.
வடிவாய் எல்லாம்
சகலதையும் யோசிப்பம்.

சின் : (வந்து கொண்டே)
வணக்கம் ஐயா!
லீவு நாள் ஞாயிறு — சாய்!
நீங்கள் ஏதோ
நிம்மதியே இல்லாமல்
உலையிறீங்கள்!

தம் : ஒ, ஒரு நாள் முழு நாளாய்க்
கிடைச் சிருக்கே.
உள்ள சில வேலையளை
முடிப்பம்.

சின் : என்ன,
அப்பிடியாய்க் கடும் வேலை?

தம் : ஒன்டும் இல்லை.

மகே : அதைக்கேளும், சின்னையா!

கூசா ஸற்றாலை
ஓழிவிச்ச விடுறதுக்கு
நினைச்சம் நாங்கள்.
எங்கை வைக்க எண்டதிலை
ஆரம்பிச்ச
எங்களைட பிரச்சினைக்கு
முடிவே இல்லைப்
போலை எல்லோ இருக்குது? சி!
இந்தச் சின்னப்
பொருள்களெல்லாம் இடம்மாற்றி
வைக்க, வைக்கப்
புதிசாக இடம் வெளிக்கும்.
அதை நிரப்ப
பொருள் தேடி எடுக்க, இந்த
இடம் வெளிக்கும்.
வெட்ட வெட்டத் தழைச்ச அந்தச்
குரன் போலை
வெளிப்புகளும் உண்டாகும்
மீண்டும், மீண்டும்.

தம் : அச்சொட்டாய் முழு உண்மை
சொல்லிப் போட்டாய்.
ஆங்... மிஸ்ற்றர் சின்னையா,
சொல்லும் பாப்பம்.
குரன் போர் எண்டதென்ன?

சின் : குரன் போரா?
சொல்லுங்கோ.

தம் : தெ
புராணம் என்க
myth, you see. You
put what you want into
symbols ; you must
arrive at the truth - that is
essential content.
Otherwise you miss the point.

கினி : ஜியா, நீங்கள்
சொன்னதெல்லாம் நல்லாக
விளங்கயில்லை.

மகே : சொல்லுங்கோ வடிவாய்.

தம் : மித-புராணம் எண்டால்,
பொய் அல்ல; உண்மையிலை
அது தான் மெய்மை.
பொருப்படுத்தி மெய் என்று
நாங்கள் எல்லாம்
நினைக்கிறது பலதுகளோ
பக்கைப் பொய் தான்.
நித்திய சத்தியத்தின்டை
சத்தை-சாரை
மெய்ப்படுத்தி — உடம்பு தந்து
கதையாய்ச் சொல்லி
விளக்குவினம் முற்கால
ஞானவான்கள்.
தத்துவமே இவளவு தான்.
ஆனால் பாவம்!
தவறுதலாய் அனேகம் பேர்...
[பாடு ஒரு கொப்பியும் பென்சிலும்
கொண்டு வருகிறுன்.]

பாபு : அப்பா, அப்பா!
பின்னத்தைப் பெருக்கிறதாம்—
என்ன கூத்து?
பெரியதொரு கரைச்சல்அது
விளங்குதில்லை.

தம் : சொன்னபடி கேள்; போ-நான்
பிறகுனக்குத்
துப்பரவாய்க் கணக்கெல்லாம்
சொல்லித் தாறென்.
இப்ப போய் விளையாடு.

பாபு : நல்ல அப்பா!
இனி எனக்கு விடுதலைதான்.
பாட்டும் கூத்தும்!!

தம் : கூத்துக்கை கோமாளி
விடாதை. போ, போ.

கோமாளி தான் கோபாலி
கோபாலி தான் கோமாளி
கூத்துதிப்பவன் கோமாளி
குழல் பியத்தவன் கோபாலி
கோமாளி தான்...

கினி : (எழுந்து, புறப்பட்டு)
அப்ப நான் வாறென் Sir

தம் : இல்லை மிஸ்ற்றர்
அவசரம் ஏன்? பொறும் கொஞ்சம்.
மேசை, வாங்கு
சுவர்ப்படங்கள், அலுமாரி,
ந்றிப்போய், ரூக்கை
சூற்கேசுப் பட்டடையள்,
சைக்கிட் பம்ப் - ஒ !
இந்தளவு பொருளுக்கும்
இடம் வகுத்தும்
இதுகளுக்குத் தகுதியாய்
ஓழுங்கு செய்தும்
தந்திட்டுப் போம், மிஸ்ற்டர்

கினி : சரி Sir

தம் : தம்பி,
தயங்காமல் இரும் அங்கை,
தயவு செய்து. ஆங்கு...
உடலுதவி தேவையில்லை.
உள்ளத்தாலே
இரு கொஞ்சம்...

கினி : அதுக்கென்ன,
சொல்லுங்கோ Sir

தம் : என்னென்ன காரணத்தைக்
கொண்டு, நாங்கள்
இதுக்கிதுதான் தோதென்று
தீர்மானிப்பம்?
சொன்னிர் எண்டால், பெரும்
முதல் நீர் சொல்லும் — ஜுதவி.
தோதாக இருக்கிதா,
இந்த மேசை
வைச்ச இடம்?

கினி : (தயக்கத்துடன்)
சரியாய்த்தான்
வைச்சிருக்கு...

தம் : மனம் திறந்து வடிவாகச்
சொல்லும். நாங்கள்

— ४ —

ஓலே, ஆ...
 தெற்றரக்கி வைக்கிறதுக்
 காரம்பிச்சம்:
 நின்டபாடில்லை அந்த
 வேலை இன்னும்.
 நூற்றிரண்டு தரம் அரக்கி
 இருப்பம், நேற்றே
 நுட்பமாய் ஆராய்ஞுச்.
 விடிஞ்ச நேரம்
 துவக்கம் இது வரைக்குமே
 எட்டு வாட்டி
 தூக்கி வைச்சம்.

தம் : பேசாமல்
 இரப்பா கொஞ்சம்.
 மிஸ்றர் சின்னையா, இங்கை
 பாரும் : இந்த
 மேசைக்குப் போதுமா
 வெளிச்சம் ?

சின் : இல்லை...
 போதாது தான் கொஞ்சம்.

தம் : பாத்திரா? ஓம்—
 அப்பிடித்தான் நான் கூட
 நினைச்சன் முந்தி.
 ஆனாலும் பரிட்சை பண்ணிப்
 பாப்பம் எண்டு
 கைப்பிடியாய் அதை இழுத்தென்;
 அரக்கி வைச்சென்.
 கண்டிரா? நேடியோ
 மேற்கை தள்ளி
 வைப்பம்—இழும். ஆனாலும்,
 அதுக்கும் உந்த
 மரக்குதிரைப் பாவைக்கும்
 தூரம் என்ன?

[ஸ்ற்றாலையும் சூசாவையும் துவிர
 ஏனைய பொருள்களை மேடையில்
 உருப்படியாகக் காட்ட வேண்டிய
 தில்லை. அவை உள்ளன என்ற
 பாவணையோடு நடிப்பை நடத்திச்
 செல்லலாம்.]

மகே : அடிமட்டம் வேணுமா,
 அளந்து பாக்க?

(பாபு உள்ளறைக்குப் போய்
 மீற்றர்க்கோல் எடுத்து வருகிறான்)

பாபு : இந்தாங்கோ மீற்றர்க்கோல்,
 தம் : (மீற்றர்க்கோலை வாங்கிச்
 சின்னையாவிடம் கொடுத்து)
 அளவும் மிஸ்றர்:

சின் : (அளந்து)
 இரண்டு தசம் அஞ்சிருக்கும்.

தம் : (தாழும் மீற்றர்க்கோலை
 நினைக்கமாகப் பார்த்து)
 கொஞ்சம் கூட.

சின் : சரி நுட்பமாய் அளக்க
 வேணியர் தான்...

பாபு : தரட்டுமா?

தம் : சி, வேண்டாம்;
 எங்களுக்குத்
 திருத்தமாய் அளக்கிறதா
 நோக்கம்? இல்லை.
 தேவை—இரண்டிடைவெளியும்
 சமஞ்சை—நல்லாய்
 இருக்கிறது மட்டும்தான்.
 ஆனதாலே
 இரண்டு மில்லி மீற்றர் இன்னும்
 அரக்கும் மிஸ்றர்.

(சின்னையா மேசையை அரக்கி
 வைக்கிறான்.)

தம் : இப்ப சரி, இப்ப சரி.
 Perfect; அச்சா!

மகே : ஈடாட்டம் இருக்கிதப்பா,
 கொஞ்சம்.

சின் : ஒமோம்.

பாபு : (பாடியபடி வருகிறான்):

ஆசாரி தான் பூசாரி
 பூசாரி தான் ஆசாரி.
 அன்பு கொண்டவன் பூசாரி

அறிந்து சொ...
ஆசாரி தான்...

(குனிந்து மேசையின் கால்களை உற்றுப் பார்க்கிறுன் பாடு.)

மகே: குனிஞ்சென்ன பாக்கிருய்?

பாடு: மூண்டு கால் தான்
குறிப்பாய்ப் போய் நிலத்திலுமே
பொறுத்திருக்கு.

மேசை நிக்க மூண்டு கால்
போதும் எண்டால்
மேலதிகக் காலாலை
என்ன லாபம்?

தம்: ஆசை உனக்கிருக்கிதெடா
நிரம்ப; ஆனால்
அதை விளங்க நீ அறிஞ்ச
அப்பிளோட் மத்ஸ்
போதியதே அல்ல. அந்த
சடாட்டத்தைப்
போக்காட்ட என்ன செய்வம்?
நாங்கள்.. ம் ம் .. ம் ம்
எப்பிடித்தான் சமாளிப்பம்?
நிலத்தைக் கிண்டி
எடுத்தம் எண்டால், கால்மூண்டும்
பதியும்; ஆனால்...
சிமெந்து வீண்டிப்போம்

சின்: ஜீயா! ஜீயா; [
சின்னதொரு யோசனை...

தம்: ம் ம்?

சின்: சக்கை வைப்பம்.

தம்: திறமான ஜீடியா.
அதைத் தான் செய்வம்.

(சக்கை வைத்து சடாட்டத்தைச்
சரி செய்கிறார்கள். வேறும் தள¹
பாடங்களை மாற்றி மாற்றி
ஒழுங்கு பண்ணும் வேலை பேசாப்
பாவணயாக நடக்கிறது.)

சின்: வேர்வையைத் துடைத்த
திறுத்தியா [வாறு

தம்: ஓம், தம்பி.
கீகாஞ்சம் நில்லும்.
மோர் குடியும்.

— அன்டன் செக்கோவ்—

ஓரு சிறந்த ரஷ்ய நாவலாசிரி
யர். சிறுக்கதையாசிரியர். நாடகாசிரியர்.

பன் ளி யில் படிக்கும்போதே
நகைச்சவை நாடகங்கள் எழுதி
ஞர். பதினாறும் வயதில் ஆசிரிய
ராகிப் பின் மாஸ்கோ சென்று
மருத்துவம் பயின்று பட்டம் பெற்ற
ஞர். ஆனால் மருத்துவராகத் தொழில்
செய்யவில்லை. பத்திரிகை
களுக்கு நகைச்சவைக் கட்டுரை
கள் எழுதி அதில் வரும் பணத்
தை ஏழைப் பெற்றேர்களுக்கு
அனுப்பி வந்தார்.

கதைகள் இவருக்குப் பெயர்
தேடிக் கொடுக்கத் தொடங்கின.
ரஷ்யக்கவிஞர் புஷ்கின் பெயரில்
ஏற்படுத்தியிருந்த பரிசைப் பெற்ற
ஞர். ஏழ்மை காரணமாக கடுமை
யாக உழைத்தார். ஷயரோகக்
குறிகள் தோன்றின.

இவருடைய சிறுக்கதைப் பாணி
யைப் பின்பற்றிரஷ்ய மொழியில்
சிறந்த இலக்கியங்கள் தோன்றின.
அக்கடமி ஆப் சயன்ஸ் கழகத்
தின் உறுப்பினராய் இருந்த செக்கோவ்,
அரசாங்கம் கழகத்திலிருந்து ‘கார்க்கி’யை விலக்கவே
தாழும் விலகிக் கொண்டார்.

சொற்செட்டுடன் சிறுக்கதைகள்
எழுதுவதில் இவருக்கு இணை இவரே. சாதாரண மக்களின் உணர்ச்சிகளைத் திறமையாக வர்ணிக்கும்
பண்பு ஆங்கில, பிரெஞ்சுச் சிலக்கியங்களிலும் இவருக்குப் பின்பே
இடம் பெறலாயிற்று. பிற நாடுகளில் ரஷ்யாவின் மிகப் பெரிய
எழுத்தாளராகவும், சிறுக்கதையாசிரியராகவும், நாடகாசிரியராகவும் கருதப் படுபவர் இவரே.

1904ல் தனது தலைசிறந்த நாடகமாகிய The Cherry Orchard ஜீ
எழுதினார். அதே ஆண்டில் உடல் நிலை மோசமாகி ஜெர்மனிக்குச்
சென்று அங்கு மரணமடைந்தார்.

— ‘ஷம்பி’

ரூங்கோவென்.

[தீட்டே இடம்; மகேசுவும் பாடுவும் மேடையில் உள்ளார்கள்.]

மகே: (பாடுவை நோக்கி)
வார், தம்பி-குடத்துக்கை
இருக்கும்.

தம்: கூசா
வலுதிறம் தான் தண்ணிர் வைக்க
என்ன செய்வம்?
ஆர் வந்து கேட்டாலும்
குடுத்தம் தண்ணிர்.
அது இருந்த வரைக்கும், ஒரு
தயக்கம் இல்லை.

மகே: ஏனப்பா, இனி மேலும்
வேணும் தானே
எங்களுக்காய் ஒரு கூசா?

தம்: உண்மை, உண்மை
தானப்பா; வாங்குவதே
நல்லதாய்.....ஓம்....
சனிக்கிழமை ஒரு கூசா?

பாபு: (தண்ணீருடன் வந்து)
தண்ணிர்

[சின்னையா தண்ணீரை வாங்கிக்
குடிக்கிறான்]

தம்: தம்பி.
வாங்கி அதைக் குடிச்சிரா?
குடத்துத் தண்ணிர்.
வந்திர் என்டாற் சனிக்கிழமை,
கூசாத்தண்ணிர்
நாங்கள் உமக்குத் தருவம்:

சின்: வணக்கம்.

தம்: பிஸ்ற்றர்
நல்லது; நீர் போய்வாரும்.

சின்: வருறைன்

பாபு: ட்டட்டா!

[சின்னையா வெளியேற, திரை
விழுகிறது.]

மகே: எங்கை அந்தக் கதிரை?

பாபு: இடம்
மாற்றி வைக்க
இழுத்திருப்பர்.

மகே: அப்பாவா? கடவுளே! ஆ..
இங்கை உள்ள சாமான்கள்
மாற்றி, மாற்றி
இழுத்தடிச்சு நிலங்கூடத்
தேய்ஞ்சு போச்சு.

தம்: (புதுக்கூசா ஒன்றுடன்
வந்து) மங்கை நல்லாய்!

பாபு: (மகிழ்ச்சியாற் கூத்தாடி)
ஓ, அப்பா!
கூசா, கூசா!

மகே: வாங்கிவந்திட்டார்; அச்சா!

பாபு: (கூசாவை வாங்கித் தடவிப்
பார்த்து) பளபளப்புப்
போதுமா? வடிவாய் நான்
தடவிப் பாப்பம்?

சின்: (வந்தவன், புதுக்கூசாவைக்
கண்டு மகிழ்ந்து)
புதுக்கூசா - வரவேற்க
நானும் இங்கை
தோதாக வந்திட்டென்.

தம்: எங்கை வைப்பம்?
சொல்லுங்கோ எல்லாரும்
நினைச்சுப் பாத்து.

மகே: தூண் மறைவு...

தம்: வைக்கலாம். ஆனால் அங்கை
துளியும் இல்லைக் காற்றேட்டம்
ஆவியாதல்
வேணுமப்பா தண்ணிர் எல்லாம்
குளிர்...

பாபு: ஒமோம்,
விஞ்ஞான பாடத்தின் படி..

தம் : ஏன், அ-
ஸ்ர்றுவிலை தான் வைப்பு

மகே : எங்கை ?

பாபு : செம்பை
எடுத்திட்டுக் கொண்டரவா,
வெற்று ஸ்ர்றுவிலை ?

தம் : கொண்டுவா, கொண்டுவா :

[பாபு ஓடிப்போய் ஸ்ர்றுவிலை எடுத்து
வருகிறேன்]

தம் : எங்கை வைப்பபம் ?

மகே : குழாய்டிக்குக் கிழக்காலை
வைச்சால் என்ன?
அண்டையிலை இருந்தால் தான்
தண்ணீர் ஏந்த
அது மிச்சம் வசதியாய்
இருக்கும்.

தம் : மிஸ்ற்றர்
நீர் என்ன நினைக்கிறீர்
மகேசு சொன்ன
நீரை ஆன புறப்போசல் பற்றி?

சின் : உண்மை
வெகு நல்ல யோசனைதான்.

தம் : (உரத்து) வெல்க, என்றன்
மேலான மையாட்டி
புத்தி நுட்பம்.

மகே : ஸ்ர்றுவிலை அங்கை வைச்சிட்டு
ரூக்கை? [டால்,

சின் : முந்தி
இருந்த இடத்திலை வைப்பபம்.

தம் : அப்ப மேசை?

மகே : மேசையையும் பழையபடி
வைப்பபம்.

பாபு : வைச்சால்.
மீதியள்ள அலுமாரி

கைக்கத்தி, சைக்கிட்ட பம்பு—
இதுகள் எல்லாம்?

சின் : பழையபடி முந்தி வைச்ச
படியே வைப்பபம்.

[தளமாடங்களை எல்லாம் மாற்றி,
மாற்றி வைத்து. ஆதியில் இருந்த
படியே அமைத்து விடுகிறார்கள்.]

தம் : பாரும் ஜீசேய், விசித்திரத்தை
ஒவ்வொண்டுக்கும்
பழைய இடம் மறுபடியும்
கிடைச்சுப்போச்சு.

சின் : பாருங்கோ, இதிலை ஒண்டும்
புதினம் இல்லை.

தம் : மெய்தானே! ஒவ்வொண்டும்
ஏற்ற ஏற்ற
மிக உகந்த இடங்களிலை
பொருத்தமாய்த்தான்
நைசாய்ப் போய் இருக்குங்கள்
அதை ஏன் தமிழ்
நாங்கள் இப்ப மாற்றிவிட
நினைக்க வேணும்?

சின் : தத்துவஞானம் படிச்ச
நீங்கள் கண்ட
தனிக்கொள்கை—அதை ஆர் தான்
மறுக்கக் கூடும்?

தம் : உத்தமமாய் இடப்பொருத்
அமையவேணும் [தம்
உண்மை அது; பழங்கால
ஒழுங்கு வாழ்க!
சத்தியமோ நித்தியமாம்.
அதையே மாற்றிக்
சரித்திரத்தை ஏன் நாங்கள்
புரட்டவேணும்?

சின் : புத்தகங்கள் இதுவரையும்
படிப்பிக்காத
போதனையை வாழ்த்துவம்.

தம் : ஓம்,
பழமை வெல்க.

[திரை]

ாஸ்பு முஸ்பு முசூந்வந்ஸ்ராமி முஞ்சீகாந்?

சீனக் கிராமியக் கவிதை * தமிழ்ல். சி. சாத்தனூர்

வண்ணமலர்த் தோட்டம் ; வடிவான நாறுமலர் !
வாசமென்னும் தென்றல் வளையவருஞ் சோலை.
கண்ணினிய நிறங்கள், கலகலக்கும் தேனி.
பெண்ணென்றுவள் வந்தாள் பேசுவிய அழகு !

இரத்தநிறப் பூக்கள், எத்தனையோ கொத்து !
சித்தமது பூக்கச் சிரித்தமலர் நின்றுள்.
பித்தெனவே ஆக்கிப் பிரிந்து சென்ற தலைவன்,
மெத்தெனவே வந்தான் மெல்ல அவள் நெஞ்சில்!

ஷலையொன்றின் பனியாள் அயர்வறியாத் தோழன்.
அல்லும் பகல் உழைக்கும் அருமை மிகுநம்பி.
சாலையதில் வருவான்...; ‘சாற்றிடவே நெஞ்சில்
சோலைமலர் வேண்டும்’ சொர்ணம் அவள் நினைத்தாள்.

இரத்த நிறப்பூக்கள், எத்தனையோ கொத்து,
சித்தம் நிறைதோழன் நெஞ்சினிற்கு ஒன்று.
தோட்டுப் பறித்திட்டாள், தூரவழி பார்த்தாள்.
துணைவன் அவன் நெஞ்சில் சூதேற்கு நின்றுள் !

யாழிபு

பேச்சுத் தமிழ்

தமிழ் பிரதானமாகத் தென் இந்தியா, இலங்கை மலேயா முதலிய நாடுகளில் பேசப்படுகிறது. ஆனால் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பேசப்படும் தமிழின் உச்சரிப்பிலும், சொல்லாட்சியிலும் வித்தியாசம் காணப்படுகின்றது.

இங்கிலாந்தில் இருந்தே ஆங்கிலேயர்கள் அமெரிக்காவினில் சென்று குடியேறினார்கள். ஆனால், இன்று அமெரிக்கர் பேசும் ஆங்கிலத்துக்கும், ஆங்கிலேயர் பேசும் ஆங்கிலத்துக்குமிடையே பேச்சு வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கிலும் வித்தியாசம் காணப்படுகின்றது.

இந்தக் கட்டுரையில் யாழிப்பாணப் பிரதேசத்தில் பேசப்படும் சில சொற்களும், அந்தப் பேச்சு வழக்கில் காணப்படும் ஆங்கிலமொழியின் தாக்கமும் ஆராயப்படுகிறது.

எவிச்சோல்

ஓருவர் தான் நினைத்தபடி வாழ்க்கையில் நடந்துவருகின்றார் எனவெத்துக்கொள்வோம். அப்போது பெரியவர்கள் அவருக்குப் புத்திமதி சொல்லித் திருந்தி நடக்கு மாறுவேண்டுவார்கள். அதைக் கேளாமல் நடந்தால் அவனை ‘எவிச்சோல்’ என்பர். இச்சொல் இன்று அருகிவருகிறது.

யாகை

யாகை என்ற பேச்சுவழக்கு பெரும்பாலும் மறையும் காலகட்டத்தினை எய்தியுள்ளது. யாகை என்ற சொல்லு குடியிருத்தல் என்ற பொருளில் உபயோகிக்கப்படுகின்றது. உயர்த்தினைப் பெயர்களைச் சேர்த்துச் சொல்லும்போது ‘யாகை’ என்ற சொல்லை விணக் சொல்லாகப் பாவிக்கமாட்டார்கள். அஃறினைக்கே உபயோகிக்கப்படுகின்றது. ‘கோயிலுக்கை வெளவால் யாகை கொண்டுவிட்டது’ என்ற பேச்சுவழக்கினை நோக்கலாம்.

பொச்சாப்பு

பொச்சாப்பு என்ற வழக்கு நடைமுறையில் உள்ளதை வியாபாரிமுலைபோன்ற இடங்களில் நோக்கலாம். பொச்சாப்பு என்றால் தண்ணீர் விடாய் என்பது அர்த்தம். ‘சித்திரை மாதத்திலே பொச்சாப்புத் தீரக் கள்ஞக் குடிக்கலாம்’ என்பது பேச்சு வழக்கு.

பாறஞிக்கம்

பெரும்பாலும் பெண்கள் மத்தியில் அடிப்படும் பேச்சு வழங்கினில் ‘பாறனிக்கம்’ முக்கியமான இடம் பெறுகின்றது. பாறனிக்கம் என்பதும் பெருமை என்பதும் ஒரு பொருட் சொற்கள். ‘மென் (மகன்) என்சினியர் எண்டு கனகம்மாவுக்குப் பாறனிக்கம்’ என்பது பேச்சு வழக்கு.

► தீக்கவயல் தர்மதுலசிங்கம் ◀

— புக்கள்
வந்திரங்களாக
விஞ்ஞான உல
ருச்காடுப்பனகாக இல்லை.
செய்வினைதான் எங்களால் செய்ய
முடியும். செய்மதியை எங்களால்
செய்யமுடியுமா?

மேல்நாட்டினர் மதியை ஆராய்
கின்றனர். ஆனால் நாமோ மாட்டு
வண்டிலுடன் அமைதியடைந்து
விட்டோம். எனவே ஆங்கிலத்தில்
கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதிய விஞ்ஞா
ங்க் சொற்கள் ஆங்கிலத்தில் உள்
வை போலத் தமிழிலும் வந்து
சேர்ந்தன.

நிறைய விஞ்ஞான ஆங்கிலச்
சொற்கள் எமது பேச்சுவழக்கில்
கலந்துவிட்டன. லாம்பு, சுவிச்,
எலெக்றிக், டெக்ரர், கிள், ரயர்,
ரியூப், பம், சொலிசன், லவுட் ஸ்பீக்
கர், ரேடியோ, ரொக்கற், பஸ்,
இங்க், சைக்கிள், சேட், கார்,
ரூட்டு என்பன சில.

சாதாரணமாக நாம் பேசுகின்ற
பேசுச் சுதாரங்களையும் இவ்வளவு
விஞ்ஞாங்கள் சொற்கள் விரவி க
காணப்படுதல் எம் மொழியின் குறை
பாட்டையே காட்டுகின்றது.

இரு மொழியில் பிறமொழிச்
சொற்கள் பெருகுவதெனில் தாய்
மொழிப் பாசம் அம்மக்களிடையே
குறைந்து இருக்கவேண்டும். தமிழ்
களிடையே அதுவும் யாழ்ப்பாண மக்களிடையே
ஆங்கிலத்துக்கு ஒரு உயர்வான இடம் இருந்தமையால்
சாதாரண பேச்சு வழக்கிலேயே
1/3 விருந்து 2/3 வரை ஆங்கில
மொழியின் தாக்கத்தை உணரலாம்.

பேசு மொழி

ஸ்கूலுக்கு (School) வேற்றுயப்
போச்சு (Late), ஸ்ரடிலீவு சிடைச்
சுதோ? (Study leave), வாசிற்றிப்
(Vasity) பொடியன், கிளாக்கர்
எங்கே (Clerk) பிட்டிசன் போட்டியோ? ("petition) பாட்டிசன் முடிஞ்
சுதோ? முதலைய இப்பேச்சு வழக்கு
களில் ஜம்பதுக்கு ஜம்பதுவீதம்
ஆங்கிலச் சொற்களாகவே இருக்கிறது.

பொடுக்கட்டை

பொடுத்தை = பொடுக்கட்டை = பொடுக்கட்டை. (பொடி என்பது இங்களத்தில் சிறிய என்ற கருத்தினைக் கொடுக்கும்.) பொடுக்கட்டை என்றால் மிகச்சிறிய என்பது கருத்து “அவர் ஒரு பொடுக்கட்டை (உருவத்தில் சிறியவர்) என்பது பேச்சு வழக்கு.

இன்னர் இனியார்

இன்னை என்பது தீமையையும் இனியவை என்பது நன்மையையும் குறிக்கும். “இன்னை நாற்பது இனியவை நாற்பது” என்ற பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தமிழில் பிரபல்யமானவை. எனவே இச்சொல்லாட்சி இலக்கிய வடிவம் பெற்றது. “அவரை இன்னர் இனியா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை” என்ற பேச்சு வழக்கினை நோக்கலாம். (அவர் நல்லவரா. கெட்டவரா எனத் தெரியவில்லை)

ஆங்கில மொழியின் தாக்கம்

இரு மொழியில் இன்னெரு மொழி தாக்கத்தினை உண்டு பண்ணும் போது தாக்கப்படும் மொழியில் சில குறைபாடுகள் இருக்கவேண்டும். முதலாவதாக நவீன விஞ்ஞான யுகத்துக்கான பொருட்களுக்கு அம்மொழியில் சொற்கள் இல்லாமல் இருந்திருக்கவேண்டும். அல்லாவிடில் அதில் பின்தங்கி இருந்திருத்தல்வேண்டும். மேற்கூறிய கருத்து தமிழக்கும் பொருந்தக்கூடியதாகும்.

ச. யோத்ராதன்

அந்த நிமிஷங்கள் இப்போது அவனுக்குச் சர்வசாதாரணமாகப் பழகிப்போய்விட்டன. இரண்டு அல்லது இரண்டரை ஆண்டு களுக்குமுன்னால், அவன் அந்த நிமிஷங்களைப் புதிதாக எதிர்கொண்ட தொடக்கத்தில் மிக மிக மனங்குன்றிப்போனான். பிழியப்படும் தோடம்பழத்தைப்போல அவன் நெஞ்சம் அவ்வேளையிலெல்லாம் வதங்கி நெகிழிவதுண்டு. ஆனால் இன்றே அவையெல்லாம் பழக்க மாகி வழக்கமாய்விட்டன. மனமே மரத்துப்போய்விட்டது. அவன் மனம் அலுத்தகாலத்தில் ஆறுதல் என்ற நிழல்தேடி ஆலைவதற்கு உற்றதோர் நண்பனை உதவிக் கொண்டிருக்கும் அவனது பழைய சைக்கிள், சக்தி குறைந்துபோன தால் செறிந்த இருளை மெல்லத் தடவி ஒளி கிறும் டைண்மோ ஸையிற்றைப்பின் தொடர் ந் து போய்க்கொண்டிருந்தது. இப்போது மனி இரவு பத்தினைகிட்டி யிருக்கும். வீதியோரக் கடையின் வாலெவியிலிருந்து நேயர் விருப் பத்துக்கான அறிவிப்பு இசை ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அவன் கல்விப்பொதுத்தரா தர உயர் வகுப்பில் சித்தியெய்தி விட்டான். பள்ளி க் கூடத் தின் இறுதி வகுப்பைத் திறமையான முறையில் கடந்தானும் வசதி யின்மையிலும் பல்கலைக்கழகம்

பூமி புதியவீரர்! இரண்ணீ!

போவதை நினைத் து ம் பார்க்க முடியவில்லை. அரசாங்க வர்த்த மானியின் வருகையை எதிர் பார்த்து, வந்ததும் மிக ஆவலுடன் ஒவ் வொரு வாரமும் புரட்டிப்பார்த்து உதட்டைப் பிதுக்கிக்கொள்வான். விண்ணப் பங்கள் அனுப்பப் பலமுறை முத்திரை வாங்கிவதுண்டு. நாலைந்து நேர்முகப்பீட்டை அனுபவங்களும், நம்பிக்கைத் தோல்விகளும் அதனேடு கூடவே தொடர்ந்தன: அவனுக்கு “அலுவல் பார்க்க” யாருமே துணையாயில்லை. இரண்டரை வருஷங்களாய் இதே கதை தான். எழுவரைக்கொண்ட அந்தக்குடும்பத்திலே சுப்பிரமணியந்தான் மூத்தவன். அவனுக்கு தம்பிகள் மூவர். மூன்று தங்கச்சிகள். இனாய் தம்பியைத்தவிர மற்ற எல்லோரும் பாடசாலைக் குச் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். கல்வியே செல்வமென்பது அவனது தகப்பனின் நம்பிக்கை. ஒருமூறை கற்றிருந்தால் ஏழு பிறப்புக்கும் கல்வி கூடவே வருமாம். தகப்பன் பொன்னம்பலம் சிறு நிலத்திற்குரிய சாதாரண கமக்காரன். தாய் பெரியபிள்ளையின் கெட்டித் தனத்தால்தான் குடும்பம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்குத் தொண்டிருந்த நாட்களில் சுப்பிரமணியத்திற்கு வெளியே எதிர்கொண்டிருக்கும் பிரச்சினைகள் அவ்வளவாகத் துவங்கித் தெரிந்ததில்லை. ஏதோ எங்கோ தெரியும் பயங்கர நிழலாகவே பிரச்சினைகளிருந்தன. தான் தன் கெட்டித் தனங்களின் வல்லமையினால் மற்ற வர்களை நெருங்கும் பிரச்சினைகளுக்குள் சிக்குப்படாது தப்பித் துக்கொள்ளலாம் என்ற நினைவும், துணிவும் அவன் நெஞ்சினுள்ளே

நெஞ்சின்
தோன்றுகையில்

பூர்வான் ரவீரபடைத்
துக்கிருன். முயற்சி திருவிழை
யாக்கும் என்பதில் அவன் மிக நம்
பிக்கை பூண்டு தன் எதிர்காலம்
பற்றிப் பூங்களவுகள் கண்டிருந்
தான். அவன் பள்ளிக்கூடத்திலே
மதிப்பிற் குரியதோர் கெட்டிக்கார
மாணவன். தன் முயற்சி, ஒழுங்
கான படிப்பு, கருமத்திலே கண்
ஆசிய குணத்திசயங்கள் அவனுக்கு
மிகவும் உந்து சக்திகளாயிருந்
தன்.

'அட்வான்ஸ் லெவல்' வகுப்பில்
இரண்டு வருடங்கள் படித்துக்
கொண்டிருந்தநாட்களிலும் அவனே
தான் திறமைசாலி. பல்கலைக் கழகம்
வரை சென்று படிக்கவேண்டுமென்ற
ஆவல் சின்ன வயதிலிருந்து மன
தினுள் வடிவம் பெற்றிருந்தாலும்
இல்லாமையினால் நெஞ்சினுள்ளே
கருசிய ஆசையாயிற்று அது. வளரினம்
பருவத்துக் கசப்பன் தோல்
வியாக அந்த எண்ண மாயிற்று.
அதுவே அவனுக்குத் தகப்பன்மீது
அவனையறியாத எரிச்சலை மூட்டிய
தோடு சமயம் வரும்போதெல்லாம்
தகப்பனுக்கு எதிராகப் பாவிக்கத்
தக்க பலம் வாய்ந்த ஆயுதமாகவும்
மாறிற்று. 'வேலையில்லாம விருக்க
கிறன் என்டு திட்டுறிங்களே...என்னை
அந்தவுக்கா படிப்பிச்சுவைச்சிருக்க
கிறீர்கள்' என்று அவன் ஒதுங்கி
நின்று தன்னைத்தானே பேசுவது
போலக் கேட்டுக் கொள்கையில்
தகப்பன் மௌனமாகி மனம் சாம்பு
வார். பதில் சொல்ல முடியாத
கேள்வியென இவருக்கு அது இருந்த
தோடு, அவனது உடைந்த ஆசையின்
அங்கலாய்ப்பாகவும் தெரிந்தது.

அடிக்கடி அவன் சொல்லத்
தலைப்பட்டான்:

" ஏழ பிறப்புக்கும் ஒரு வன்
கற்ற கல்வி உதவிக்கு வருமாம். என
க்கு ஏழ பிறப்புக்கும் உதவ வர
வேண்டாம். இந்தப் பிறவிக்கு மட்டும்
துணைக்கு வந்தால் போதும்!"

புரின்பதையும் அவன்
அவதானிப்பதில்லை. தகப்பன் அவன்
குற்றச்சாட்டுகளின் முன் தலைநிமிர்
த்துவதில்லை. அவரேதான் மகனைப்
படிக்கத் தூண்டினார். கடைசிலில்
இடையில் அவனைப் படிக்காமல்
நிறுத்தியதும் அவரேதான். அவனே
நேத்த அவனுள்ள பல இளைஞர்கள்,
சிறு வயதிலேயே பாடசாலைக்குப்
போகாமல் வயவிலே இன்றுவிட்டார்கள்.
இன்று அவர்கள் கமக்கா
ரர்கள். தன் மகனை அவர் அப்படி
வளர்க்கவில்லை. அவனே இன்று
தரிக்கவழியற்ற அவதிப்படுகின்றன.

படித்து முடித்துவிட்டு விட்டி
லேயே நிற்கத் தொடங்கியதன் பின்
ஏர் தான் பிரச்சினைகளை அவன் நேர்
கொண்டான். வருகின்ற நாளெல்லாம்
விடியாத பொழுதுகளாக
இருந்தாலென்ன என்று மனம் தன்
பாட்டிற்கு அலுத்துக்கொண்டது.
காலையில் எழுந்து சாப்பிட்டுவிட்டு
விட்டிற்குள்ளிருந்து புறப்பட்டால்
பிறகு மத்தியானந்தான் விடுதிரும்பு
வது. மத்தியானம் சாப்பிட்டு முடிந்து
சிறிது நேரம் ஆறியிருந்துவிட்டு
பக்கத்திலுள்ள வாசிக்காலையில்
போயிருந்து பத்திரிகை படித்து
விட்டு விட்டிற்கு வருவது. மாலை
ஐந்து மணிக்குக் கைக்கிளை எடுத்து
கொண்டு எங்காவது நோக்கமற்றுப்
புறப்பட்டு இரவு பத்து மணிக்கு
விடுதிரும்புவது. வழி தெரியாத,
பயனற்ற வீரக்தியே நிறைந்த இவ்வாழ்க்கை
தொடங்கும்போது அவன் மனந்தனிலே நம்பிக்கையீ
னங்கள் சடைத்து வளர்ந்தன. அவன்
நேரஞ்செல்ல விட்டிற்கு வருவதால்
தாய் அடிக்கடி முனு முனு கக்கத்
தொடங்கினார். உள்ள ஆண்துணையிலை
ஒன்று வயவிலும், மற்றது
ரேட்டினும் என்று தாய் கசப்போடு
சொன்னதாகத் தங்கச்சிசொன்னார்.
தானையென்றும் அவன் மதித்தான்.
குடும்பம் என்ற சுமையினைத் தனது
கண்ணின் முன்னாலேயே அவன் சுமந்து
செல்வதை அவன் நன்றாகவே
அறிவான். எனவே அவனின் கசப்பி
லும் சுப்பிரமணியம் அதனாலே நியாயம் கண்டான்.

அந்த

திருவிருத்து வீட்டில் தங்கியது.

நிற்குள் அனுங்கும் பிரச்சனை வாகவே சுப்பிரமணியத் திற்குத் தெரிந்தன. தங்கச்சிகள் மூலம் ரும் அணிகின்ற சட்டைக்காகவும், பவுட்ருக்காகவும் தமக்குள்ளே சண்டையிட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தவுமியலாது, திட்டவும் முடியாது தாய் அவதிப்பட்டாள். ஒருநாள் முகத்திற்குப் போடும் சவர்க்காரத்திற்காக சிவபாக்கியமும் கருணைவும் சண்டையிடத்தார்கள். கருணைதான் வென்றாள். சிவபாக்கியம் அழுது கொண்டே பின்னவிற்குள் போய் நின்று பொருமுவதைக் கண்டதாய், ‘கொண்ண நெருவன் மலைபோலை இருக்கிறேன். நீங்க இப்பிடியே அடிப்பட்டு என்றை சீவனை எடுத்துப் போடுங்கோ...’ என்று ஆத்திரம் தாங்கொண்டு சொன்னான். எதேக் கையாக அங்கு சுப்பிரமணியம் வந்து நிற்பான் என்னபைத் தீரியாது மனங்கைந்து தன்னை மீறியே சொல்லிவிட்டான் தாய். அவளின் இருதயது நூல்லே அடைப்பட்டுப் படுக்கிவைத் திருந்த நினைவுகள். குழந்தையைத் தாங்க முடியாது சொற்களின் ரூபத்தில் அப்படிப் பிதுங்கிற்று.

சுப்பிரமணியம் இரவு முழுவதும் பாயில் புரண்டு புரண்டு யோசித்தான். அந்த நிகழ்ச்சியின் பின் சில இரவுகள் நித்திரையின்றிக் கழிந்தன. எங்காவது பாடஞ்சொல்லிக்கொடுத்து, அதில் வரும் பணத்தைத் தொயின்கைகளிலே கொடுக்க நினைத்தான் சுப்பிரமணியம் ஒரு ரிழஷ்னும் பிடித்தான். எவ்வளவு சுத்தமான ஆடையணிந்து சென்றபோதும், அவன் ரிழஷ்ன கொடுத்தலீட்டில் அவனது உருவும் மங்கியே தெரிந்தது. இஞ்சினியரின் பிள்ளைகள். வழுவமுக்கும் தரை, நவீன வசதியுள்ள அறைகள், குளிர்சாதனப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்து அவனுக்கு வழங்கப்படும் பானங்கள், எட்டமுடியாத நாகரிக நிலை. பிள்ளைகள் அவளை யாசகனங்கவே மதித்தன. ரிழஷ்ன கொடுக்கவும் தகுதி வேண்டியிருந்தது. ஒருநாள் அவனி

ஈடுபாடுக் குறுப்பு
ததை சுப்பிரமணியம் காதாரக்டான்.

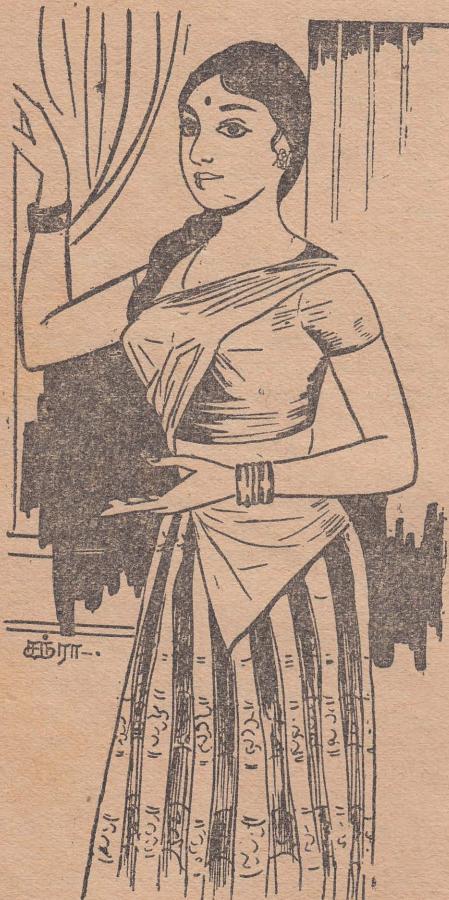
ரிழஷ்ன இரண்டு மாதங்களின் மேல் நீடிக்கவில்லை.

இந்த நாட்களில் அவன் ஒரு உண்மையை உணர்ந்து கொண்டான் - பணக்காரரின் முயற்சி நீச்சயம் திருவினையாக்கும். தன்னேடுபடித்தவர்களை நினைத்துப் பார்த்தான் - காசற்ற திறமையுள்ள சாந்தனும், ஜெயகுமாரும் வீதியிலும், காசுள்ள திறமையற்ற ராஜனும், இரத்தினமும் அலுவலகங்களிலும் இருப்பதற்கான காரணத்தையும் அவன் புரிந்துகொண்டான். பணக்காரனுக்கே வாய்ப்பளிக்கும் உலகத்தில், அவனுக்கு வாய்ப்பாக அவனே நீதி நியாயங்கள், தர்ம நத்துவங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளதையும் அனுபவத்திலிருந்து உணர்ந்தான் சுப்பிரமணியம்.

போகும் வழி யில் யாராவது பழைய நன்பர்கள் சந்தித்தால் மிகவும் அவஸ்தைப் பட்டுப் போவான் சுப்பிரமணியம். வாழ்வில் அவனுகவே என்றும் மறக்க முடியாத நன்பர்களைத் தொலைவிலே கண்டுவிட்டுத் துயர்படிந்த நெஞ்சோடு, சைக்கிளை திருப்பி வந்தவழியே போயிருக்கின்றன அவன். வெறுமையான சட்டைப் பைக்குள் கண்கள் தடவிச்சலிக்கும். ஒரு சந்தோஷக்ரமான நாளை எதிர்கொள்ள அவன் விரும்பினான். போயா நாள் மாலையில், சட்டைப் பைக்குள் பத்து ரூபங்களைவைத்துக்கொண்டு தனக்குத் தெரிந்த நண்பர் களைத் தொலைவிலே கண்டுவிட்டுத் திரும்பிப் போகாமல், அவர்களுக்குத் தேவீர் வாங்கி கொடுத்து படத்துக்குக்கூட்டிக் கொண்டு போய்க் கலகப்பான இதயத்தோடு இருக்கும் நாள் தான் அவன் எதிர்கொள்ள விரும்பும் சந்தோஷமான நாள். அந்த நாள் எப்போதுதான் வருமோ என அவன் நினைத்தான் : ஏங்கிக் காத்திருந்தான்.

தாட்டு நூல் பி. உ. வட
அது, கசக்கிக் கழுத்துப் பக்க
மாய் அழுக்குப் படர் ந் திருக்கும்
வேஷ்ட்டுக்களையெல்லாம் அவள்
கூடியவரையில் வென்மையாகத்
தோய்த்து மடித்துக்கொடுத்தாள்.

சில நாட்களாக அவன் தபாற் கந்தோருக்குப் போய்க் ‘கசெற்’ பார்ப்பதைத் தவிர்த்து நூல் நினையத்திற்குப் போனான். கசெற்றை மட்டுமல்லாது வேறு புத்தகங்களையும் அங்கே படிக்கழுதிந்தது. பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு விலகியதன்

ஞா...

கங்கள்
வி. குறைவா

ராபாது மன ஆறுதலினைத் தருவாவாயின் புத்தகங்கள். நூல் நிலையத்திற்குப் படிக்கப்போனையிலும், திரும்பி வருகையிலும் இப்போது அவனுக்குத் தனி நிறைவு ஏற்பட்டது. முன்புபோல அவன் நினைவுகளிலே சலிப்பின் நிழல் கூடுதலாக விழுவில்லை. அவன் தேசங்களின் வரலாற்றை, போராட்டங்களை, மாணவர் இயக்கங்களை, வரலாற்றுப் படிமுறை நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்கின்ற நூல்களை விழுந் து விழுந்து வாகிக்கத் தொடங்கினான். அவற்றைப்பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்துத் தனக்கு மீறிய கணவுவகொன்றிலே சஞ்சிரித்தான். தனக்குள் தானே தர்க்கித்தான். அதுவரைத் தன்னைப் பற்றிமட்டு நினைத்திருந்த சிறுமையான கயநல்த்தை, என்னி தனக்குள்ளேயே மனங் குன்றிப்போனான்; கசப்பும் வெட்கமுமடைந்தான்.

அவன் எவ்வளவு தவறான தத்துவங்களுக்குள் தினிக்கப்பட்டிருந்தான். அவையெல்லாம் வெறியூட்டும் போதைப் பொருட்களாய் அவணையும், அவன் போலப் பலகோடி பேர்களையும் மயக்கித் திசை திருப்பிய சிந்தனைகளில் வாழ்வதைத் தரித்துத் தொடரவிட்டிருக்கும். படித்தபடிப்பு பள்ளிகூட அறைகளோடு தீர்ந்து போயிற்று. வாழ்வின் எந்த அம்சத்தோடும் அது தொடர்பு கொள்ளாது தன் திசையில் நின்று கொண்டிருந்தது. உத்தி யோகத் திற்கு மட்டும், படித்தபடிப்பினது அத்தாட்சிப்பத்திரமான ‘சேர்ட்டிபிக்கேர்’ தேவைப்பட்டது. ஆரவாரமாகப்பேசிக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகளும், ஸ்டியங்களும் மிகப் பெரும்பாலான மக்கள் அடக்கி, அவர்களின் மேலே குந்திக்குஷாலாயிருந்து வாழ வசதிப்படைத்த சிறுகுழுவினரமைத்த தந்திரமும், நயவஞ்சகமு மான அடிப்படையினாலேயே கட்டியெழுப்பப்பட்டிருப்பதை அவன் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டான். தான் படிக்கின்றவற்

நைப் பந்து
பெற அவன் விரு
பார்வைக்கு ஆத்ம வசா
மிருப்பவணப்போல அவன் தீட்டிய
னுன்.

2

நால் நிலையத்தில் படித்துவிட்டு
தீட்ட திரும்பி வருகின்றபோது நகர
சபை மண்டபத்தில் ஒரு கூட்டம்
நடப்பதை அவதானித்தான் சுப்பிர
மணியம். போய்ப் பார்க்கலாம்
என்று மனங்கு சொல்லிற்று. உள்ளே
போனபோது வேலையற்ற பட்ட
தாரிகளின் கூட்டம் அதுவென்று
தெரிந்தது. நம்பிக்கையீனம். விரக
தியால் இளமை வாடியிருப்பதை,
தண்ணீப்போன்றேரை அவன் அங்கே
கண்டான். தகப்பனை தான் தண்ணீ
பல்கலைக் கழகம் வரை படிப்பிக்க
வில்லையே என்று கடிந்துகொள்வதற்
காக அவன் மிகவும் கவலைப்பட்ட
டான். பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கப்
போயிருந்தால் இதேபோன்ற துர்ப்
பாக்கியமான நிலையினைத் தானும்
எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்குமே
என்று நினைத்துத் தப்பித்தோம்
என்ற ஆறுதலுடன் பெருமுச்ச
விட்டான்.

அங்கே அவனுக்கு வயதில்
இளைய, பட்டதாரியான சாந்தகுமா
ரனின் அறிமுகம் கிடைத்தது. சாந்த
குமாரன் வெகு அமைதியாக, ஆழ
மாகக் கைதைத்தான். மொத்தமான
அவனது முகம் கைதைக்கும்போது
உணர்ச்சிகளால் துடித்துப் பதைப்
பதனைச் சுப்பிரமணியம் கண்டான்.
சாந்தகுமாரன் ஆறுதலாக யோசித்
தான். சொன்னான் அவன்:

“வேலையில்லாத்திண்டாட்டம்
ஆகாயத்தை நோக்கி உயர்ந்துள்
ஏது. வேலையில்லாது கஷ்டப்படு

பதினாலாயிரத்தை எட்டிவிட்ட.
இளைஞர் சமுதாயம் எவ்வித வேலை
வாய்ப்புமற்ற இருண்ட எதிர்காலத்
தை நோக்கி நிற்கின்றது.”

சுப்பிரமணியம் அவனையே பார்த்
துக்கொண்டிருந்தான். சாந்தகுமார
னும் தண்ணீப்போலவே மிகக் கஷ்ட
மான ஒரு குடும்பத்தில் இருந்து
நிறைந்த கஷ்டத்தோடு பல்கலைக்
கழகத்திற்குப் படி கூடுப்போய்,
படிப்பை முடித்துவிட்டு மிகப்பிரச
சிலைகளை எதிர்நோக்கி வாழ்பவனு
யிருப்பான். அவனைப்போல இன்னும்
எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்களே..

“...பல கஷ்டங்களின் விளைவா
கவே பல்லாயிரம் இளைஞர்கள்
விரக்கியுற்று நடைப்பினங்களாக
வும், காட்டத்தனம் செய்பவர்
களுக்கு உடந்தையாகவும் ஆகிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்...”

சாந்தகுமாரனே தொடர்ந்து
சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். சுப்பிர
மணியத்தின் மனம் குழம்பிக் குழம்
பித் தெளிந்துகொண்டிருந்தது,
இடையிலே, கூட்டத்திலே பேசிய
இளைஞர் ஒருவர், “வேலையற்ற சிங்
களப்பட்டதாரி ஒருவர் மனவிரக்கி
யினால் தற்கொலை செய்துவிட்டார்
எனவும், தற்கொலை செய்வது இள
மைக்கே அவமானமென்றும், நாமே
நமது தலைவிதியை உறுதியோடு
போராடி மகிழ்வுள்ளதாக்குவோம்,
என்று உணர்ச்சி ததும்பப் பேசிக்
கொண்டிருந்தார். அந்த இளைஞரினின்
பேச்சு சுப்பிரமணியனின் இதயத்திலேயே
புதிய எண்ணங்களைத்
தோற்றுவித்துவிட்டது.

மனத்தில்
கேள்விகள்
உடன் பூரணமாய்

இப்போது அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். சாந்தகுமாரனின் தாய் அவர்களிருவரையும் இராம, வஸுமணர் என்று சொல்லி வந்தான்.

பலர் துண்பங்களுக்கு நடுவே தன் துயரம் அனுவின் அனுவாய்க்களெந்துவிட்டதைக் கண்டான் சுப்பிரமணியம். தன் மனதிலே மிக ஆழமாக உறைந்திருந்த கேள்வி யொன்றினை அவன் சாந்தகுமாரனிடம் கேட்டான்;

“நீங்கள் உள்ள பிரச்சினைகளைத் தான் சொல்லுறியள். இதுக்கு, அந்தப் பிரச்சினைகள் தீர மாற்றுவழி சொல்லவில்லையே?..”

சாந்தகுமாரன் சொற்களில் அமைதியோடு சொன்னான்:

“தொழிலாளர்கள், விவசாயிகளுடன் ஒன்றுபட்டு இளைஞர்கள் நடத்தும் போராட்டத்தின் முறை புதிய உலகினை, புதியதோர் வாழ் விணை இளைஞர்கள் பெற்றுமிடும்..”

சாந்தகுமாரன் தெளிவாக, தடங்கலற்று இதயத்தின் நேரமை பளித்த ஒளியினாடு சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்...

“இளைஞர்களாகிய நாங்கள் வாழ்வின் வசந்தத்தில் உள்ளோம். ஏகாதிபத்தியம், நிலப்பிரபுத்துவம், முதலாளித்துவம் ஆகிய வற்றால் நடத்தப்படும் இழிவான, சுரண்டல் நிறைந்த, இவ்வமைப்பை ஒழித்துக் கட்டிப் புது உலகை ஆக்கும் பணி யில், நாங்களும் எங்களின் பங்கைக் கொடுக்கவேண்டும்.. தனி தத்தினாகத் தப்பிப்போகும் எங்களின் முயற்சி எங்களுக்கு எந்தப்பயணமுமே தரமாட்டாது...”

வாக்வே அவனுள் நடந்துகொண்டிருந்த மாற்றம் இன்று திடம் பெற்று உருவமடைந்தது. அவன் மனத்திலே புதிய உறுதி, புதிய சிந்தனை, புதிய உற்சாகம்... அவன் இறந்து பிறந்த புதியவன் போலான்...

சாந்தகுமாரனிடமிருந்து, விடை பெற்றுக்கொண்டு உடலாலும் உள்ளத்தாலும் புதிய தெம்பும், உற்சாகமும் பெற்றவனும் அவன் போய்க்கொண்டிருக்கயில் ஒருவர் அவனைக் கைகாட்டி மறித்தார். அவனுக்கு அறிமுகமான எம். பி. அவர், அவனது சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் களைக் கைக்குள் போட்டால்தான் அவர் தேர்தலில் வெல்ல முடிய மாகையினால் அச்சமூகத்தின் படித்தவர்கள், பிரதான நபர்களோடு இறுக்கமான தொடர் புடையவர் போலத் தமிழைக் காட்டிக்கொள்ளத் தவறுவதில்லை. இன்றும் அப்படித்தான்.

சுப்பிரமணியம் நினைத்தான்.

பொதுத் தேர்தல் வருவது தெரிந்தவுடன் இளைஞர்களை அணித்து ஆதரிப்பார்கள் இவர்கள்! சுவரோட்டிகள் ஒட்டவும், மது விநியோகிக்கவும், ஆள்மாருட்டம் செய்யவும், கோஷம் போடவும் தான் இளைஞர்கள் இவர்களுக்குத் தேவை. புதிய தலைமுறையிடம் இவர்களின் பயறு இனி அவியாது!”

“என்ன தமிழ் அவசரமோ?” வளைந்து சொன்னார் எம். பி.

“ஓம் அவசரந்தான். இவ்வளவு நாளும் காலந்தாழ்த்திலிட்டன். இனித் தாமதியாமற் போக வேணும்...”

சுப்பிரமணியம் நிற்கவில்லை; போய்விட்டான். *

கல்விவட்டும் எழுதுவிலே?

சந்த-

காரை சி. சுந்தரம்பிள்ளை.

சாலஞ்சென்றவுன் தந்தையின் பேரில்
கல்வெட் பொன்று புனைந்திடு வண்
தோலன் போலவே நிற்கிற யப்பா [னம்
சொல்வதைச் செவிக் கொள்கிற
ஞால மீதில் உண்மீற வர்க்கு யில்லை
நன்றி செய்தல் கடமைதான், ஆனால்
கொல மார்க்கவி செய்திடும் யானே
கொஞ்சமும் பொய் உரைத்தறி யேனே

நேற்றுப் போல விருக்கிற தோர்நாள்
நினைக்க நெஞ்சம் வெடிக்கிற தையே
சோற்றுக் காகத் தவண்டை யடித்தே
சொல்லோ கைத்துயர் கொண்டவோ
ஈற்றி வேயுந்தன் விட்டையடைந்து [ஏழை
இரந்து நிர்க்காயில் உன்னருந் தந்தை
கூற்றுவ னுரு வாகி யுதைத்த
கொடுமை சொல்லிடும் தன்மைய
தாமோ ?

அழுகிப் போன பழங்களைக் கூட
ஆடு மாடுகள் தின்ன விடாது
பழகிப் போனவுன் தந்தையைப் பார்த்து
பரோப காரியென் நேயுரைத் திட்டால்
புஞ்சுகன் என்றெனை ஏனாம் செய்வர,
புன்னியம் புரிந்தாரெனக் கூறி
எழுது வேணவில் எந்தனைப் போலோர்
ஸ்ட்டிய மிலான் இல்லை யென்பார்கள்

வட்டி வாங்கிடும் உள்ளம் படைத்த
வள்ளலார் உந்தன் தந்தை மறந்தும்
பெட்டியின் மேல் இலையாளைக் கூட
முட்டவே விடா லோபியுள் லோபி
கட்டி வைத்திட்ட விடுகள் வாசல்
காணி பூமி நகைகாச்யாவும்
விட்டுச் சென்றிட அன்னவ ருக்கு
விருப்பம் எப்படி வந்தது தானே ?

வாழை கள்பல வாயிர முண்டு
வயல் நிலங்கள் பல்லாயிர முண்டு
சோலைகள் தோறும் தூய கனிகள்
சொல்லி லேயடங் காத தோகைகள்
காலை மாலை பிரவென்ற போதும்
காசுகாசாக வந்து குவிந்தும்
ஏழைகட் கொரு துட்டு முதவா
இதயம் கொண்டவர் உந்தனின்
தந்தை.

மாட மாளிகை கட்டி விட்டாலும்
மாபெரும் பொருள் ஈட்டி விட்டாலும்
நாட றிந்த பணக்கார ஞக
நாளும் வாழ்ந்து மடிந்து விட்டாலும்
கூடவே யொரு நல்ல செயலைக்
கொஞ்ச மாயினும் செய்தில னயின்
ஏடெழு திடும் எம்மனேர் பேரு
இவரைப் பற்றி வரைந்திட மாட்டா.

கட்டாய்?''
கனு எத்தனை வய

“வள சும்பு அனா...
கோபமா?”

“என?..” என்ற கேள்வியில்
நயனங்கள் விரிந்தன.

“என்ன மீரா பேசமாட்டேன்
என்கிறுய? எதைப்பற்றிச் சிந்திக்
கிறுய் அப்படி?..”

“ஓன்றுமில்ல மாமா! ஏதோ
ஒரு யோசனை.”

“பதினெட்டு இருக்குமா?..”

“அட! கரெக்டா சொல்லிட
மங்களே?..” அவள் கண்கள் பிரகா
சித்தன,

“பதினெட்டு வயசு ஒரு வயசா
மாமா? இந்த வயசில கல்யாணத்
தைக் கட்டிக்கிட்டா முப்பது வய
சில திழு வியா கிடமாட்டே மை
மாமா?..” அவள் சிரித்தாள். நானும்
சிரித்தேன்:

•இசுந்தங்ம் இண்டியம்

“மாத்தனை செல்லம்”

சுநா—

“நான் கேட்டதைப்பற
றியா?..”

“அதுவும் ஒரு பிரச்சினைதான்
மாமா! நீங்க கேட்டிங்களே என்னை
இன்னுமேன் கல்யாணம் கட்டா
மல் இருக்கேன்னு? அதைப்பற்றி
யோசிசேன் அது சரி மாமா.....”
தொடராமல் நிறுத்தினான்.

தபால்காரரின் குரல் எங்கள்
சம்பாஷனையில் குறுக்கிட்டது. மீரா
போய் கடிதங்களை வாங்கி வந்தாள். “மாமா! இன்னைக்கு கடிதம்
அதிகமாக வந்திருக்கே” கடிதங்களைப் பிரித்தாள்.

“ஓ! இந்த வாரம் ‘உதயம்’
பத்திரிகையும் கூட வந்திருக்கே”
என்றேன்.

“
நான் பார்க்க
இருந்ததை பற்ற

கடிதங்களில் கடந்த வார் உதயத்தில் வெளியான ‘மனக்கோயில்’ என்ற என் சிறுக்கதையைப் பாராட்டி அநேகம் பேர் எழுதி இருந்தார்கள்.

மீராவை நோக்கினேன்.

‘‘மாமா உங்கமேல் எனக்கு பொருமையா கூட இருக்கு.’’

‘‘என் மீரா?’’

‘‘உங்க கதைகளைப் பாராட்டி எத்தனை கடிதம் வருது. நானென்ஸ்லாம் ஏன் ஒரு எழுத்தாளினியாக பிறக்காமல் போனென்றுதான்’’ அவள் கண்களில் ஒருவித குழந்தைத் தன்மை குடிகொண்டிருந்தது.

‘‘ஓகோ அப்படியா! அதுசரி மீரா நாலைந்து கதைகளை உன் பேரில் அனுப்பிவிட்டால் போகிறது. அப்புறம் நீயும் ஒரு எழுத்தாளினி உங்க்கும் கடிதம் வரும்’’

‘‘ஜயயோ அப்படி எல்லாம் வேண்டாம் மாமா. என்பேரில் எழுதினாலும் உங்கள் அபிமான வாசகர்கள் இது நம்முடைய ‘கமல்’னின் எழுத்து என்று கூறி வழக்குத் தொடுத்து விடுவார்கள்.’’

அவளைப்பார்க்க எனக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. ‘கண்ணனுடைய உள்ளத்தை திருடனான் அந்தக்கால மீரா. நான் உங்களுடை புகழைத் திருடவேணுமா மாமா?’’ என்ற கேட்டாள். வியப்புடன் அவளை நோக்கினேன். அவள் உதயத்தை நோக்கினான்.

‘‘இந்த வாரம்கூட உங்கள் கதை வந்திருக்கு மாமா. நான் படிச்சுட்டு தாரேன் மாமா’’ என்ற படி நாற்காலியை விட்டு எழவும் ‘‘மீரா’’ என்று அவருடைய அம்மா கூப்பிடவும் சரியாக விருந்தது.

விசித்திரமான பெண்! குத்தையா? குமரியா?

அழுதுகொண்டிருக்கு ம் போ து சட்டெனச் சிரிக்கும் குழந்தை. ஆனால் அவள் அழுது நான் காண வில்லை.

மாலை வந்தது. மீராவும் வந்தாள்.

‘‘மாமா! என்னைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறீங்க?’’ கேள்வி கேட்டு பதிலை எதிர்நோக்கும் ஆசிரியரைப் போன்ற பாவளியுடன் நின்றான்.

நான் விடை தெரியா மாண வணைப்போல முழித்தேன்.

‘‘உன்னைப்பற்றி நானெனம்மா நினைக்கிறேன். என்னைப்பொருத்த வரை நீ ஒரு குழந்தை தானே?’’ என்றேன்.

என் பதிலைக்கேட்டு அவள் முகம் கண்டி விட்டது. நீண்டநேரம் பேசவில்லை. கையில் வைத்து உருட்டிக்கொண்டிருந்த உதயம் பத்திரிகையை மேசையில் போட்டாள். எடுத்துப்பிரித்தேன், ‘நி னை வின் ஆழம்’ என்ற கதையின் ஓரிடத்தில் கறுப்பு மையால் கோடிட்டிருந்தாள்.

‘‘காதல் ஒரு மொட்டு. ஒரு ஆனுள்ளமும் பெண்ணுள்ளமும் கலக்கும் போது அந்த காதல் என்னும் மொதுட்டு மனம் பரப்புகிறது. ஆனால் அவள் என் உள்ளத்தில் அரும்பிமலர் மலர்ந்து மனம் பரப்பி நிற்கும் காதல் மொட்டை அறிய மாட்டாளா? அவள் ஏன் இன்னும் குழந்தையாகவே இருக்கிறான்? காதவின் மெல்லிய உணர்வுகள் அவள் உள்ளத்தில் தோன்றவில்லையா. இளமை

சு அற்கினங்க

உள்ளத்தில் தோன்றிய காதலை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லமுடியாமல் காதலரிருவர் மானசீக வாழ்வு வாழ்ந்ததாக கதையை எழுதி இருந்தேன். இது கூட மீரா சொன்ன சிறு சம்பவத்தின் எதிரொலிதான்.

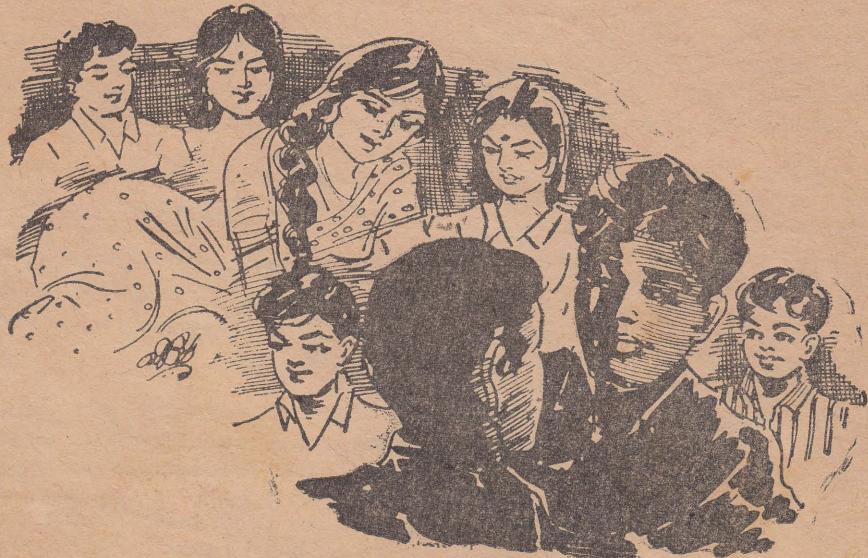
“இது நான் சொன்ன சம்பவம் தானே மாமா?”, நீண்டநேரத்தின் பின் கேட்டாள்ள மீரா

சன்றிருந்த நான் ஒரு கிழவை கூட பிறகுதான் வீடு திரும்பினேன்.

மீராவின் தாய் வீட்டு வாச வில் நின்று வரவேற்றான்.

வீட்டைத் திற ந் து கொண்டு நுழைந்தேன்.

மாற்றுடை அணிந்துகொண்டு வீட்டைப் பார்த்தேன். ஒரு கிழமை

“ஆமாம்! ”

“இல்லை மாமா? அது பொய். என் உள்ளத்தில் தோன்றிய ஆவஸி நிறைவேற்றி இருக்கிறீர்கள், மாமா இந்தக்கதையால்..”

“என்ன சொல்கிறாய் மீரா? ”

“நானும் ஒரு சராசரி பெண்தான் மாமா? ” அவள் விருட்டெடந்த திரும்பிவிட்டாள் - அவளை என்னுல் புளிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை.

அசுத்தம் பல்லைக் காட்டி கொண்டிருந்தது. வீட்டைடச் சுத்தமாகப் பெருக்கிவிட்டு கொல்லை புறத்தில் முகம் கால்களைச் சுழுவிக் கொண்டு வருகையில் மீராவின் நினைவு வந்தது.

மீராவின் தம்பி கோபு கோபபையுடன் மேசையருகில் நின்றான். வழக்கமாக மீராதான் காப்பி கொண்டு வருவாள். ஆனால் இன்று..

“ஏன்டா தம்பி, அக்கா எங்கே? ”

‘‘அங்கு மாமா’’ என்று

என் மனம் ஒரு கணம் தடு
கென்றது.

“ஏண்டா”, பரபரப்புடன் வின
விணேன்.

“அவளுக்குக் கல்யாணம்
மாமா”, என்றவன் கிளம்பிவிட்டான்.

என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட
சந்தேகமும் சஞ்சலமும் தீர்ந்து
விட்டதா?

என் மனம் மலர்ந்தது. ஆகா.
என் மீராவிற்குக் கல்யாணமாமே.
என் இலக்கியரசிகையல்வாவுவன்.
மனம் துள்ளியது. ஓகோ! அதனால்
தான் லீட்டடைவிட்டு வரவில்லையா?
கள்ளி இருக்கட்டும் பேசிக்கிறேன்.

நேரம் போனதே தெரியவில்லை,
மாலையும் வந்தது. அது வரை
மீராவை ஒரு தட்டவையாவது காண
வில்லை. அவன் இல்லாத இடம்
தெய்வமில்லா கோயிலாகத் தோன்
றியது எனக்கு. அவளுடைய களங்க
மற்ற பேச்சும், வெள்ளிமணியின்
நாதம் போல ஒரையெழும் சிரிப்பும்
என் எண்ணங்களில் சுற்றிச்சுற்றி
நர்த்தனம் புரிந்தன. மனம் அன்று
ஒரு நிலையில் இல்லாமல் அலைமோ
தித் தவித்தது. ஏனிந்ந கலக்கமென்
றும் தெரியவில்லை. மீரா தன் சிரிப்பு
பேச்சு, அழகு, நிறைவு அத்தனையும்
தன்னாலே எடுத்துக்கொண்டு போ
கப் போகிறோன்.

மனதில் இருள் குழுவதைப்
போன்ற பிரமை ‘எங்கிருந்தாலும்
வாழ்கி!’ என் மனம் வாழ்த்தவும்
தவறவில்லை.

மாலை இருள் மண்டி விட்டது.
விளக்கை ஏற்றிவிட்டு சுவரில் நீழல்
விழுவும் திரும்பி நோக்கினேன்.
எதிரே!

என் மீரா நின்றுகொண்டிடிருந்தாள். மனதில் அலைமோதும் ஆனந்

தீநதை அங்கு நிறகவில்லை.
பாற்று வெள்ளம்போல் பொங்கல்
இனமை எண்ணங்களால் அலைக்
களிக்கப்பட்டு பற்றிக் கொள்ள
மரம் கிடைக்காதா என ஏங்கி சதி
ராடும் கொடியைப்போல் வாழுத்
துடிக்கும் ஒரு சராசரிப் பெண்
நின்றுசொன் டிருந்தாள். மீரா
பழைய மீராவல்ல. நடையில்பழைய
துள்ளளவில்லை, கைகளில் பழைய பர
பரப்பு இல்லை. முகம் அரிந்து
போட்ட பிச்சி மலர் கணைப்போல்
வாட்டமுற்றிருந்தது.

‘‘மீரா!;’ என்றேன் அன்பொ
முக.

‘‘மாமா.!’ எனும் போதே
தொண்டை அடைத்தது அவளுக்கு.
குரிய ஒளியில் மின்னும் பணித்துளி
போல் கணகளில் கண்ணீர் சரம்
கட்டி நின்றது. எந்நேரத்திலும்
அக்கண்ணீர்ச்சரம் அறுந்து பொல
பொலவென்று உதிர்ந்து கொட்டலாம்.

‘‘ஏம்மா மீரா அழுகிறுய்!;’ என்
றேன் பாசத்துடன்.

‘‘மாமா, எனக்கு கல்யாணம்
நடக்கப்போகுது மாமா’ என்றாள்
கண்ணோரோடு.

‘‘சந்தோஷம்தானே மீரா?’’
என்றேன்.

‘இல்லை மாமா. என் உள்ளத்தை
கொதிக்கும் எண்ணையில் போட்டு
விட்டார்கள். இனி அந்த உள்ளத்
திற்கு வாழ்வே இல்லை மாமா’ என்று
குழுறினாள்.

‘சே! அப்படி என்ன மீரா
நடந்துவிட்டது. உள்ளத்தை
திறந்து சொல்லேன்’ தூண்டினேன்.

‘என் உள்ளத்தால் வரித்தது
ஒருவரை. ஆனால் கைப்பிடிக்கப்
போவது.....’ அவன் விம்மினாள்.

இனையற்ற
இலக்கியவாதிகள்

—D. H. ஸோறன்ஸ்

உள்ளத்தை எழுத்தாளர் கமல் ஜாடம் கொடுத்த பின் வேறெருங்கு ரோடு வாழக்கை நடத்த முடியுமா மாமா?

‘மீரா!’ என்று அலறினேன். கூரை இடிந்து தலையில் விழுவது போன்ற பிரமை. ஐயோ இது என்ன சோதனை?

‘மீரா! இது என்ன பைத்தியக் கார முடிவு. நான் ஒன்றும் அப்படி நினைக்கவில்லையே மீரா. உன் களங்க மற்ற முகத்தில் கடவுளையல்லவா கண்டேன், என்னால் வேறு எப்படியும் கற்பனை செய்ய முடிய வில்லையே அம்மா’

‘பொய் சொல்லாதீங்க மாமா. உள்ளத்தை திறந்து சொல்லுங்க. உங்கள், உடை நடை, எழுத்தெல்லாம் எதைக் கூறின மாமா? இந்தப் பேதைப் பெண் மீராவின் உள்ளத்தைத்தானே? உள்ளத்தால் விரும்பி யது தான் உங்கள் கதைகள் எல்லாம். உண்மையன்றி கற்பனையல்ல மாமா. மறுக்காதீங்க.....’ அவள் விம்மினார்.

‘ஐயோ மீரா! நான் எழுதுவது எல்லாம் உண்ணப் பற்றியும் என்னப் பற்றியும் என்று நினைத்தாய்? கற் பனை எல்லாம் கதையல்ல, உண்மை என்று மகிழ்ந்தாய்? என்னையறியா மலே கதை என்று நினைத்து உன் களங்கமற்ற உள்ளத்தில் தவறுன கற்பனைகளை வளர்த்து விட்டேனா? மீரா என்னை மன்னித்துவிடம்மா.’

‘இந்த மீரா உங்களுடையவள். மறுத்துவிடாதீர்கள் மாமா. மறுத்துவிட்டால் எனக்கிணி வாழ்வே இல்லை.’ கதறியபடி என்கால்களில் விழுந்தாள்.

என் மனத்திலே இருஞும் ஓளியும் ஒன்றை ஒன்று துரத்தி போரிட்டுக்கொண்டிருந்தன. வெற்றி தோல்வி தெரியாத போராட்டம். முடிவு ஒன்று இருக்கத்தான் வேண்டும். மனக்கணகள் ஓளியைத் தேடி ததவிக்க நான் அசையாது. கல்லாக மரமாக சமைந்து நின்றேன்.

ஆங்கிலக் கவிஞர். நாவலா சிரியர். சிறுகதை எழுத்தாளர். ஆன் பெண் உறவுகள் பற்றி மிகவும் கவனம் செலுத்தியதோடல் லாமல் அவைகள் பற்றி புதிய கருத்துக்கள் கொண்டிருந்தார். கட்டுப்படுத்தப்படாத இயற்கை உணர்ச்சிகள் பற்றித் தமது நூல்களில் விரிவாக எழுதினார்.

நந்தடிமிக்க இன்றைய உலகமும், போலி நாரீகம் மலிந்து விட்ட சமூக நடைமுறைகளும் இவருக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. இயற்கையோடினைத் தூதி மக்களின் சமய, தத்துவமுறைகள் இவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இவர் எழுதிய நூல்கள் பல. அவற்றில் பெரும்பான்மையான வற்றில் நீதி நெறிமுறைகள்பற்றி தமது கொள்கைகளை வலியுருத்துவதில் மிகவும் கவனம் செலுத்தியுள்ளார். அதனால் கதைக்கோப்பு, பாத்திரப் படைப்பு ஆகியவற்றில் வீழ்ந்தும் இருக்கின்றார்.

பாலுணர்வுக்கு அதிமுக்கியத் துவம் கொடுத்து இவர் எழுதிய தால் பலர் இவரைக் கண்டித்தார்கள். வேறுபலர் பெரிதும் பராட்டினார்கள். எப்படியிருப்பினும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதிலும், பல தரப்பட்ட உணர்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டுவதிலும் வேறெவரையும்விட இவர்தனித்திறமை வாய்ந்தவர் என்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொள்வர்.

இருபதாம் நூற்றுண்டின் குறிப் பிடத்தக்க எழுத்தாளர்களுள் இவர் ஒருவர். ‘ஷம்பி’

புந்துருங்கள்

இளங்கிரனின் - “தென்றலும் புயலும்”

இளங்கிரன் ஈழத்துப் பின்னணி மில் ‘தென்றலும் புயலும்’, ‘இங்கிருந்து எங்கே’, ‘நீதியே நீ கேள்’, ‘காலம் மாறுகிறது’ ஆகிய நாவல் களை எழுதியிருக்கிறார். நான் அறிந்த மட்டில் ‘தென்றலும் புயலும்’, ‘நீதியே நீ கேள்’ ஆகிய நாவல் களே இதுவரை நூல்வடிவம் பெற்றிருக்கின்றன.

இவர், இப்பொழுது ஆக்க இலக்கிய படைப்புகளில் ஈடுபட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஈழத்துத் தலைசிறந்த நாவலாசிரியர்களுள் ஒருவராக விளங்கும் இளங்கிரன் ‘தென்றலும் புயலும்’ என்ற நாவலை ஏற்கு குறைய 15 வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதினார். முற்போக்கான கருத்துக்களை அப்பொழுதே நாவல் வடிவத்தில் இளங்கிரன் எழுதத் தொடங்கியிருந்தார்.

‘தென்றலும் புயலும்’ இளங்கிரனின் தலைசிறந்த நாவல் என்று கூற முடியாவிட்டாலும் காத்திரமான முற்போக்குச் சிந்தனையாளரின் நுணுக்கமான அவதானிப்பு களைப் பதிவுசெய்யும் உடன் நிகழ் கால நாவலாக இது விளங்குகிறது.

இதுதான் சிருங்கார நாவலாகும் ஆயினும் ஆசிரியரின் வாழ்க்கை பற்றிய தத்துவம், கருத்துக்கள், நாவலில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. நாவலின் பாத்திர அமைப்பில் ஒருவித ஒடுங்கிய நோக்கு இருப்பதனால், அதில் கலைநயம் மெருகு பெறவில்லை. முரண்படும் மதிப்புகளின் மத்தியில் சிக்கியுள்ள, யாழ்ப்பாணத்து மத்தியதர குடும்பம் ஓன்றின் கதையை, இந்த நாவல் கூறுகின்றது. பாலு எனபவன் கொழும்பில் உள்ள அழகான செல்வந்தப் பெண் ஒருத்தியைக் காதலிக்கிறார். கொழும்பில் அவன் வேலைவாய்ப்புக்களை எதிர்நோக்கி யிருக்கிறார். மனேன் என்ற அவனுடைய காதலி விசவாசமாக இருப்பதாக அவனுக்கு உறுதியளிக்கிறார். உணர்ச்சிவசப்பட்ட காதலினால் மனேன் கர்ப்பம் தரிக்கிறார். இதனைக் கேள்வியுற்ற அவளின் பெற்றோர் கருச்சிதைவை ஏற்படுத்தவும் அவனுடைய அந்தஸ்து பொருந்திய மைத்துணை நூக்கு அவளைக் கட்டிக் கொடுக்கவும் அவசரப்படுகின்றனர்.

எதிர்பாராத விதமாக ஏமாற்றப்பட்ட பாலு வாழ்க்கையின்

► கே. எஸ். சீவகுமாரன் ◄

ா பெரும்

ஏக்கள் ஆங்கில

, நடையுடை பாவணை

அதைக்கப்பாணியானது. ஆனால்
பொதுக்கூட்டங்களிலும், பொது
இடங்களிலும் தமிழ்க் கலாசாரம்
நாகரிகம் ஆகியவற்றைக் கட்டிக்
காப்பவர்களாக அவர்கள் கூறும்
போது நகைப்பையே தருகிறது.
‘உனக்குத் தெரியுமா பாலு தமிழ்க்
கலாசாரமும் நாகரிகமும் எங்கு
வளருகிறது என்று? வந்த தமிழ்
மக்களின் இல்லங்களிலும், எண்ணை
களிலும், வாழ்க்கையில் இலுமே
அதனைக்காணமுடியும்.’

இந்தக் கதையுடன் மற்று
மொரு காதல் கதையும் பின்னப்
பட்டுள்ளது. பாலுவின் தங்கை
யான தங்கம் அடுத்தவீட்டிலுள்ள
குறைந்த சாதிக்காரன், என்று
கூறப்படும் பூபதியைக் காதலிக்
கிறான். கடும் எதிர்ப்புகள் இருந்த
போதிலும் அவர்களிடையே ஆழந்த
காதல் தொடர்கிறது. இதுகாரணமாக
பாலு தியாகம் செய்யும் அவனிற்கான
பலத்தைப் பெற்றுவிடுகிறான். இந்த நாவலில் வரும்
இரண்டுவீத காதல் தொடர்புகளை
பாலு, பூபதி ஆகிய இருவருக்கும்
நண்பனை நடராஜனின் வாய்மொழிமூலம்
ஆசிரியர் வலுக்கொடுத்து விளக்குகிறார். நாவலா
சிரியரின் முற்போக்குக் கருத்துக்
களுக்கு ஊதுகுழலாக நடராஜன்
விளங்குகிறான். முதிர்ச்சியடைந்த
இலோருகைச் சித்திரிக்கப்படும் நடராஜன் சுற்றிலும் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய தனது அபிப்பிராயங்களை பொது மனிதாபிமான இலட்சியங்கள், தனிமனிதனின் சுயமரியாதை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தெரிவிக்கின்றான்.

கொழும்பு வாழ்க்கை பகட்டா
கவும் போலியாகவும் அவனுக்குப்
படுகிறது. பாலு வேலைதேடும் கட்டத்தில் ஊழலையும், வஞ்சத்தையும்
நேர் மையின் மையையும் எதிர்
நோக்குகிறான்.

‘உயர் சமூகத்தினரின் போவி
வாழ்வை நடராஜன் மூலம் ஆசிரியர் சாடுகிறார்:-’

‘தொழிலாளர் களும் பாட்டாளிகளும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் பணம் மேற்கு நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படும் அலங்காரப் பொருட்களுக்காகச் செலவிடப்படுகிறது. இழிந்த முதலாளித்துவசமுகம் மேற்போக்கான அழகுப் பிரக்ஞை கொண்ட வர்க்கத்தினரை உற்பத்தி செய்கிறது. எமது தேசியசொத்துக்களை உலகின் முதலாளித்துவ நாடுகள் சுரண்டியெடுக்கின்றன.’ செலவந்த சமூகவர்க்கத்தினர் அலுங்காமல் நலுங்காமல் உலாப் போவதை விக்ரோரியாப் பூங்காவில் பூபதியுடன் கண்ணுற்றகாட்சிகளின் நிமித்தம் நடராஜனுக்கு மேற்கண்ட சிந்தனைகள் எழுந்தன.

பாலு மனைனின் இல்லத்திற்கு ஆசிரியங்கைச் செல்கிறான். யாழ்ப் பானத்தில் சிந்தித்தும் பார்க்கமுடியாத அளவு சுதந்திரத்துடன் அவள் அவனுடன் பழகுகிறார். ‘பாலுவுக்கு பசியெடுத்தபோதிலும் அவளின் வீட்டில் அவன் அதிகம் சாப்பிடவில்லை. மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் போவிப் பெருமிதம் அவளிதம் அவனைத் தடைசெய்தது.’

மனைனின் அழகு, பெருமை,
அந்தஸ்து, செல்வம், ஆற்றல் பற்றி
நடராஜனிடம் பாலு குறிய
பொழுது ’கோடை நிலவும் இடத்திலிருந்து குளிர் இடம் ஒன்றிற்கு நீ
வந்திருக்கிறார். இது உனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடும். ஆனால் கவனம்.

அந்தக் கு
பண்ணிக் கீடு
ராஜன் கூறினால்
மனேனின் மையவினால்
மேலும் கவரப்பட்டான்.

பாலு மனேன் உறவு பற்றி நடராஜன் நம்பிக்கை கொள்ள வில்லை. ‘சாதித் தடைகளை மீறி காதல் வெற்றியடையலாம். ஆனால் அந்தஸ்து வேறுபாடுகளை மீறி காதல் வெற்றியடைவது கஷ்டமானது. எம்மைப்போன்ற மத்தியதர வர்க்கத்தினர் சாதி ப்பாகுபாட்டைப் பற்றிக் காதாகின்திக்கின்றோம். மனேனின் பெற்றேர்கள் போன்ற வர்கள் அந்தஸ்து பற்றி எந்நேரமும் சிந்திக்கின்றார்கள்.’

‘எம்மைப் போன்ற வர்கள்’ என்பவர்களிலேயே நாவலாசிரியர் இளங்கீரன் வருங்காலத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறார்.

‘மத்தியதர வர்க்கத்திலுள்ள நாம் மாத்திரமே காதல், அறநெறி மானம், நன்னடத்தை போன்ற வற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறோம் என்று சொல்லும் ஆசிரியர் வறியவர்களின் போராட்டத்தில் வாழ்க்கைக்கு ஒர் அர்த்தம் கற்பிக்கிறார்.

‘எம்மைப் போன்றவர்களுக்கு காவிருக மைதானம் போன்ற சௌகரியமானதாகவும் சந்தோஷமானதாகவும் வாழ்க்கை அமைய வில்லை. உன்மீது தழுவிச் செல்லும் புயல் அவர்களையும் தழுவிச் செல்கிறது. ஆனால் அவர்கள் மனதை இழப்பதில்லை. நம்மவர்கள் வாழ்க்கைப் போராட்டத்திலேயே நாட்களைக் கழிக்கின்றோம். உணவு, உடை ஒதுக்கிடம் ஆகியவற்றிற்காக நாம் போராடுகிறோம். இம் முன்றிற்காக நடைபெறும் போராட்டமே மனித இனத்தின் வரலாறுகும்.’

சமூக முரண்பாடுகளை பொது வாகப் பரிசீலிக்கும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்ட சில தீவினை நிகழ்ச்சிகளையும் கட்டிக் காட்டிக் காட்டுகிறார். சாதித் தடைகள் போன்ற வற்றினால்

போன்ற குறைந்த சாதிக்காரன் கும் தங்கம் போன்ற உயர்ந்த பெண் ஒருத்திக்கும் இடையே காதல் மாத்திரமே சாதியமாகிறது’ ஆயினும் திருமணம் என்ற மாளிகைக்கு அவர்கள் தம் காதலை எடுத்துச் செல்ல முடியாதிருக்கிறது. சாதி என்ற சவர் இன்னும் விழுந்து ஒடிய வில்லை. தனது காதல் நிறைவேர்து என்று பூபதிக்குத் தெரியும். தனது உணர்ச்சிப்போராட்டத்தை பூபதி தங்கத்திற்கு எடுத்துக் கூறி வரும். அவள் கூறினால் ‘வானத்துச் சந்திரன் பூமியில் வந்து விளையாடி வரும் மாத்திரமே நான் உன்னை மறப்பேன்.’

சாபக்கேடான சிதனமுறை, அதனால் நிர்ச்சதியாகும் இளம் பெண்களைப் பற்றி எல்லாம் விஸ்தாரமாக எழுதுகிறார்.

பாலு யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதும் அவனுடைய தகப்பானார் அவளைக் கடிந்து, பூபதிக்கும் தங்கத்துக்கும் இடையே உள்ள உறவையும் எடுத்துக் கூறுகிறார். பாலு தன்னுடைய சகோதரியின் நிலைமைபற்றியும், தன்னுடைய நிலைமைபற்றியும், ஒரு புறமும், சாதி—அந்தஸ்து—செல்வம் ஆகிய தடங்கல்கள்பற்றி மறு புறமும் சிந்திக்கிறான். மனை ஒுக்கும் தனக்கும் இடையில் உண்மையான இனக்க உறவுகள் இருக்கின்றனவா? என்பதுபற்றி அவன் ஆராயவில்லை. ஆனால், பூபதியை திருமணம் செய்யக்கூடிய சாதியங்கள் பற்றி தங்கம் ஆராயவே இல்லை. பூபதிக்கும் அவளை பறக்க முடியவில்லை. அவளைத் திருமணம் செய்வதால் ஏற்படும் சமூகவிளைவுகளைப்பற்றி அவன் முற்றுகவே அறிந்திருந்தான். அவர்களைச் சுற்றி வரும் உள்ள சமூகம் அவர்களை இளக்காரமாக நோக்குகிறது. தனிப்பட்ட குரோதங்கொண்ட காடையன் ஒருவன் பூபதியை அடித்த பொழுது உயர்சாதிப் பெண் ஒருத்தியுடன் பொருந்தாக் காதல்கொண்

சூச்சியினால் தங்கம் அப்நகட நமிபிக்கை இழக்கிறார்கள். ஆனால் சுய அனுதாபமின்றி துணிவுடன் இந்த அனுபவத்தை பூபதி ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

சமூகத்தில் உள்ள தீங்குகள் மத்தியில் ஆக்கழூர்வமான நன்மைகளைக் காணமுற்படும் ஆசிரியர் மனித உறவுகளிடையே அந்த நல்லம்சங்களைக் காணகிறார். பெற்றேரின் புத்திமதிகளும், அதிகாரமும் தாக்கம்பெற தவறும் வேண்டியில் உண்மையான, முழுமையான மக்களிடையேயுள்ள பரிவும், பிணைப்பும் அவற்றிற்கு ஈடு செய்கின்றன. “வயதுக்கும், அறிவுக்கும் இடையில் தொடர்பு இல்லை” என்று நடராஜன் கூறுகிறார்கள். மனித நீதி நாகரிகம் அனைத்தினது சட்டங்களுக்கு எதிராகவே சாதி, இன சமூக வேறு பாடுகள் பரவுகின்றன. பெற்றேர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு திருமணங்களை ஏற்பாடு செய்யும் பொழுது, சாதி—இனம்—சமயம் ஆகியவற்றைப் பார்க்கிறார்கள். ஆனால், தாம்பத்திய உறவுக்கு இவை அடிப்படையானவை அல்ல. தம்பதிகளின் உடல்—உள்வளர்ச்சி இல்லற வாழ்க்கை விஷயங்கள் பற்றிய பரிசுச்சயம், இனக்க உறவு, ஒருவரை ஒருவர் விரும்பும் காதல் ஒற்றுமையுடன் வாழக்கூடிய ஆற்றல் ஆகியவையே முக்கியமானது. காதலில் தோல்வி கண்டாலும், கடைசி முயற்சியாக அவ்விதம் தோல்வி கண்டவர் சமூகத்தின் அமைப்பை மாற்றுவதற்கு தன்னுள்பணத்தை திரட்டவேண்டும். அதனால், தனி மனதனின் சுதந்திரம், சுயமரியாதை பேணப்படும் என்று கூறும் ஆசிரியர்.....

நலம் குறித்து அவன் அன்காதலை தியாகம் செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அவன் வாழ்க்கையையே அது பாதிக்கக்கூடும்..... ஆனால். உனக்கு அந்த இதயம் இல்லை. பூபதியின் இதயம் உன்னுடையது போன்றதல்ல. அவன் தங்கத்தை மனம் முடித்திருந்தால் சாதிப் பாகுபாடுகள், சீதனமுறை ஆகியவற்றிற்கு பேரிடி விழுந்திருக்கும். வளர்ந்து வரும் முற்போக்கு உலகத்தை அது அறிவித்திருக்கும். சமூகத்திற்கு ஒரு கவாலாக அவர்களுடைய காதலும், திருமணமும் அமைந்திருக்கும். இனி வரப்போகும் மாற்றங்களின் போக்கை சுட்டிக்காட்டுவதாக அது அமையும். வாழ்க்கையின் ஓர் அம்சம் மாத்திரமே காதலாகும். காதலே வாழ்க்கை அல்ல. காதலில் தோல்விகண்டாலும் ஒருவர் தொடர்ந்து வாழ்ந்து பல செயல்களைப் புரியலாம்.....”

நாவல்களிலும் காவியங்களீலும்தான் காதலுக்காக செல்வத்தையும், வசதிகளையும் தியாகம் செய்யும் பெண்கள் வருவார்கள். ஆனால் நாளாந்த வாழ்க்கையில் இப்படியான பெண் ஒருத்தியை காண்பது அரிது.

தனது கணவனுடன் சேர்ந்து துயரங்களையும், கஷ்டங்களையும் அவன் பகிர்ந்து கொண்டாலும் சந்தோஷமான திருப்திகரமான வாழ்க்கையாக அது அமையமாட்டாது. அவன் தன்னையே ஏமாற்றிக் கொள்வாள். அதன் பின்னர் வாழ்க்கை படிப்படியாக வெறுப்பை மறைக்கும் போலி வாழ்க்கையாக அமையும். சொகுசான வாழ்க்கையை அனுபவித்தவர்கள் காதலுக்

காக கஷ்ட
மேற்கொள்வார்க்
பார்ப்பது மடைத்தனம்.

‘முரண்பாடுடைய வர்க்கங்களின் விருப்பு வெறுப்புகளை இணைக்கும் சக்தி காதலுக்கு இருக்கிறது என்று கூறுபவர்கள் யதார்த்த வாதிகள் அல்ல- வெறும் கற்பன வாதிகள் அவர்கள். இந்தச் சித்தாந்தம் சரியானதென்றால் சகல வறிய வர்களும் செல்வந்தர்களைக் காத விக்கத்தொடங்கிவிடுவார்கள். ஒரே அந்தஸ்து உடையவரின் காதல் வெற்றி அடைகிறது. மற்றவர்களுடைய காதல் தோல்வி அடைகிறது. வர்க்க முரண்பாடுகள் கொண்ட எமது காலத்துச் சமூகம் அடிவாருக மாற்றம் அடையவேண்டும். வர்க்கபேதமற்ற சமூகம் ஒன்றியேயே சுதந்திர கீதத்தை நாம் இசைக்க முடியும்.....’

— தங்கம் - பூபதி திருமணத்துடனும், அதிர்ச்சியினால் தங்கத்தின் தகப்பனார் இறப்பதுடனும் நாவல் முற்றுப்பெறுகிறது. பாலுவும் இறந்துவிடுகிறார்கள். அவனுடைய தாயாரை பராமரிக்கும்பொறுப்பை நடராஜன் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். இறுதியில் முற்போக்கு கருத்தோட்டம் வெற்றி அடைகிறது.

இளங்கேரன் எளிய முறையிலும், காத்திரமான முறையிலும் தனது கருத்துக்களை இலகுவான முறையில் எழுதுகிறார். உருவத்தில் சில குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும், தென்ற லும் புயலும் என்ற நாவலின் தனிச் சிறப்பு அதன் நேரமையாகும்.

எத்தோல்

இக்காலத்து மலையாள இலக்கியத்தில் பெருங்கவிஞராய் கருதப்படுவார். இவருடைய இயற்பெயர் ‘நாராயண மேனன்’ வள்ளத்தோல் என்பது குடும்பப் பெயர். இவருடைய நாட்டுப்பாடங்கள் நாட்டின் விடுதலைக்குப் பெரும் துணைசெய்தன. ‘கதகளி’ கலையை உலகமுக்கிய நாடுகளைத்திலும் பிரபலப்படுத்தியவர் இவரே. மலையாள மொழிக் கவிஞர்களுள், உயிருடன் இருக்கும் போதே இவரைப் போல் புகழ்பெற்ற வர் எவருமில்லை.

இரண்டாவது உலகயுத்தத்தின் போதே இவர் சிறந்த கவிதைகள் எழுதிக்குவித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சுதகளிக் கலையைப் பறப்புவதற்காக ‘கேரளக் கலா மண்டலம்’ என்ற அமைப்பை நிறுவினார்.

சென்னை அரசினர் 1948 ல் இவரை சென்னை இராஜ்யத்தின் மலையாள ஆத்தான கவிஞராக்கினர். அதன்பின் பராமரிசாவில் நடந்த சமாதான மாநாட்டுக்குச் சென்று அங்கிருந்து ரஷ்யா முதலிய ஜெரோப்பிய நாடுகளுக்கும் சென்று திரும்பினார். கடைசியாக சினாவுக்கும் போய்வந்தார். 1956ல் கேரள சாகித்திய அகாடமியின் தலைவரானார்.

வாலமீகி ராமாயணத்தை மலையாளத்தில் பெயர்த்துள்ளார். இத்தனை இருப்பினும் இவருடைய புகழுக்குக் காரணம் ஜிவருடைய காவியங்களும் கவிதைகளுமே.

தீண்டாமை போன்ற தீண்டகளை வன்மையாகக் கண்டித்த இவர் ஒரு காந்தி பக்தர்.

1958ல் தனது எண்பதாவது வயதில் காலமான வள்ளத்தோல் அவர்கள் கேரள இராஜ்யத்தின் தேசியக் கவிஞராகப் போற்றப்படுகின்றார். —‘ஷம்பி’

புதுவாழ்வு நாடிப் புறப்பட்டு ஈழம் வந்தோர்
புனர்வாழ்வு தேடி மீண்டும் போகின்றார் நாடுவிட்டு!

காடழித்துக் காண் பிளந்து கன்று நாட்டிக்
காலமெலாம் தேயிலைக்கே உழைத்துப்பழம்
ஏடழித்து எதிர்கால மேன்மைக்கு
எருஞ்சுடி வளங்காணச் செய்தோர்
மேடழித்துக் கட்டிடங்கள் கட்டுவித்து
மேலிடத்து மக்கள் களிக்கப்
மீடவித்துப் புதியநாடு பெயருகின்றார்.

உழைப்புக்குப் பேர்போன மலைமக்கள்
உரிமைக்குக் குரலெழுப்ப மறந்து
அழைப்புக்கு உடனேநும் அடிமைகள்போல்,
அன்புக்கும் நீதிக்கும் எங்கிநிதம்
களைப்பாறிக் கால் நீட்ட சொந்தக் குடிவின்றி
கஞ்சிக்கும் துணிக்கும்கூட வகையற்று
இனைப்போடும் சலிப்போடும் எதிர்காலம்நாடி
இக்கரை பெயர்ந்து கப்பலிலேறுகிறார்

நாட்டுக்கு முதுகெலும்பாய் பொருளீட்டித்துவேஷ
நாய்கள் வாய்ப்பட்ட எலும்பாகிப், பட்ட
பாட்டுக்குப் போதாத கூவிபெற்றேங்கி
பகிடிக்கும், கட்சிமகுடிக்கும் பாம்பாகி
ஒட்டுரிமை இழந்து அநாதைகள்போல்
ஓவென்றறநு. நித்தம் அலைந்து செக்கு
மாட்டுக்குத் தாரணமாய்ச் சுற்றியின்று
மாகடல் தாண்டுகிறார் மறுவாழ்வு தேடி !

நூற்றுண்டு காலமாய் அடிமையெனும்
நுகத்தடியில் சிக்கிய மக்கள் துயர்
ஏற்றுக் கவிவடித்த தெத்தனைபேர்?
ஏரும் மக்களின் இதயக் குழறல்
காற்றில் மிதந்தெம் காதினிலொலிக்கிறது.
காலமெனும் கலம் கடலைக் கடக்கிறது.
நூற்றுக் கணக்கானேரைத் தாங்கி நித்தம்
நுரை தள்ளிக் கலம் கரை பெயர்கிறது.

அ. சண்முகநாதன்

புபாரிஸ்-அல்-மூலக்கின் நெடி துயர்ந்த உருவம், வளிமை பொருந்திய உடற்கட்டு, நீண்டு வளர்ந்திருக்கும் தாடி, அடர்த்தியான மீசை, ஆண்மையின் சின்னமாய் தோன்றும் அம் மீசையை முறுக்கி, நெளித்து மேல் நோக்கி முனை நிற்க வைக்கப்பட்டிருக்கும் விதம், எல்லாமே அவர்மீது மதிப்புக்கலந்த ஒருவித அச்சத்தை எழுப்பும்.

அவர் ஜிதாருக்கு கவர்னராக வந்து சேர்ந்தபோது, அப்போது கவர்னராக இருந்து இளைப்பாறிய நஸ்ரத்-அல்-மூலக் வெசு ஆடம்பரமாக வரவேற்றார். முபாரிஸ் இதார் பகுதிக்கு வருவதைக் கேள்விப்பட்ட துமே நஸ்ரத், பொன்னும் பொருளும், யானைகளும் அனுப்பி, தானும் பரிவாரங்களுடன் போய் வரவேற்றார். விருந்துபசாரமும் நடத்தி, அவரது வருகையை கோலாகல மான விழாவாகவே கொண்டாடி ஞர்.

குஜராத்திய மன்னர் மூஸாபார் ஷாவின் கீழ் பணிபுரிந்த முபாரிஸ் அல்-மூலக், அன்னவரின் உத்தரவுப் படியே தான் இதார் ராஜ்யத்துக்கு கவர்னராகப் பதவியேற்க வந்திருந்து

தார். இதாரின் அரணமைப்பு தனித் துவமானது, பிரசித்தமானது. தனி யாக நின்ற மலைக்குன்று ஒன்றின் உச்சியின்மீது இந்த அரண் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கோட்டையைச் சுற்றி இயற்கையாகவே அமைந்திருந்த பள்ளத்தாக்கோ மிக ஆழமானது. அதனால் எவரும் இலகுவில் கோட்டைக்குள் புகுந்துவிட முடியாது.

இதார்ராஜ்யத்தை எந்தவொரு படையும் முற்றுகையிடுவது சிரம சாத்தியமான காரியந்தான். காரணம் பெரும்பாலான வீதிகள் செங்குத்தான்தாக, எளிதில் கடந்துவிட முடியாததாக இருக்கும். சில பாதைகள் மிகவும் கரடுமுரடானவை. குதிரைப்படை அதனுடாகக் கூட செல்வதானாலும், பாதை களின் மருங்கில் கணவாய்கள் காணப்படுவதினால், எதிரிகளின் படை அவ்வளவு சுலபமாக கோட்டையை அணுகிவிடமுடியாது. கணவாய்களின் குறுக்கீடுதான் அவர்கள் ஒரு வருக்கொருவர் தொடர்பு கொள்ள முடியாது செய்துவிடுமே!

இத்தனை மகத்துவம் மிகக் கூருகோட்டையின் அதிபதிக்கு பெருமை பிடிப்படாததாய் இருப்பது

புக் கேட

ர்கும்! கெளர்

கள் விட்டது. பெருமையால் தன்னிலை மறந்துவிட்ட அவர் இந்த மகத்துவம் பொருந்திய கோட்டை யையும், ராஜ்யத்தையும் நிர்வகிக்க வேண்டிய பெரும்பொறுப்பையும் மறந்து அவரது முழுநேரவேலையாகி விட்ட சுகபோக, கேளிக்கைவாழ் விள் பிரதிபளிப்பாக அவரது அந்தப்புரத்தில், அழகிகளை வைத்தே ஒரு நகரம் அமைக்கக்கூடிய அளவுக்கு பெண் களின் தொகையைப் பெருக்கியிருந்தார்.

இருநாள் அலங்கார மாளிகையில் சொகுசாக அமர்ந்திருந்தார் கவர் னர் முபாரஸ்-அல்-முல்க். அதிகாரத் திமிரிலும், சுகபோகக் களிப்பிலும் மிதந்திருந்த அவருக்கு அரச சபையைச் சேர்ந்த ஒருவன் ராணு சங்கிராமாவின் வீரதீரபராக் கிரமத்தையும், பெருந்தன்மைகளையும் வாயாறப் புகழ் ந்தபோது, நாராசம் காய்ச்சி ஊற்றி யதுபோலாயிற்று. வெகுண்டெழுந்த அவர் ‘எனது எதிரியைப் புகழ்ந்து பேசுவதைக் கேட்க நான் தயாராக இல்லை. மாட்சிமை தங்கிய எனது மன்னர் முஸாபர் ஷாவிற்கு முன்னால் இந்த ராணு சங்கிராமா ஒரு தூக! எனது அரசவையில் குஜராத்திய மகாராஜா முஸாபர் ஷாவைத் தவிர வேறு யாரையும் புகழ் ந்து பேசக் கூடாது!’ என்று ஆத்திரத்தால் கர்ச்சித்தார்.

அந்த மனிதனே விடவில்லை. கைகளைக் கூப்பி சிரந்தாழ்த்தி கவர் னரை வணங்கிய அவன், ‘பிரபு! அந்த தீர்மிக்க வீரரை நான் என்கண்ணேலேயே பார்த்திருக்கிறேன். அவரது ஒரு ஈட்டியே கல்லையும் ஊடுருவிச் செல்லும். அவரது ஒரு

கும காரணம். அந்தக் கெளரவத் திற்காகவே உயிர்பிரியும்வரைக்கும் போராடுவார். இந்தத் தன்மான ஊர்ச்சியே, எந்தக் கடஞ்சோதனையையும் சோர்வின்றிச் சமாளிக்கும் அளவுக்கு அசைக்கமுடியாத உறுதி யை அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிறது என்று நான் நம்புகின்றேன். வெறும் கெளரவுத்தைப் பாதுகாப் பதற் காகவே அவர் போர்க்களம் செல்லத் தயங்கமாட்டார்!’ என்றான்.

‘நிறுத்து!’ முபாரிஸ் கத்தினார். ‘இம்மாதிரியான பேச்சுக்களைக் கேட்க நான் தயாராயில்லை!’ அவரது கோபத்தின் எல்லையை ஊர்ந்த அம்மனிதன் மௌனமானான். ஆனால் முபாரிஸ்-அல்-முல்க் அடங்கிவிடவில்லை. ராணு சங்கிராமாவின் புகழினால் வெறுப்படைந்த அவர் ஒரு நிபந்தனை விதித்தார்.

‘வீரனே! கேவலம் ஒரு நாய்க்கு நான் சங்கிராமா என்று பெயரிடுகிறேன். அதனைக் கோட்டைவாயிலில் கட்டிவைக்கிறேன். அந்த ராணு சங்கிராமா உண்மையான வீரதீரபராக்கிரமம் உடைய வணால், கோட்டைவாயிலுக்குச் சென்று, அதனை விடுதலை செய்யச்சொல்!’ என்றார்.

முபாரிஸின் முடிவு அரசவையையே அதிர்ச்சியில் அதிரவைத்தது. முபாரிஸின் முன் துணிந்து பேசயாரும் முன்வரவில்லை. யாரும் எதிர்பார்க்காதவைகயில் திடுமென்று எழுந்தார் சமன் கான்மோதி. அவர் அரசவையின் சிரேஷ்ட அதிகாரி. ‘பிரபு! தயவு செய்து தங்கள் முடிவை இன்னு மொருமுறை பரிசீலனை செய்து பாருங்கள். ஆத்திரத்தில் முடிவு செய்வது.....’

சமன் கான் லோதியை மிகவும் மதி ப்பவர் முபாரிஸ்-அல்-மூல்க். அப்படியிருந்தும் கூட அவர் அடங்கி விடவில்லை. 'நான் என்னமுடிவைச் செய்தாலும், நன்றாக தீர்க்கமாக ஆலோசனை செய்தபின்னர் தான் செய்கிறேன். ராணு சங்கா ஒரு போதும் இதாரின் மேல் படை யெடுக்க முன்வரமாட்டான்!' இனி என்ன பேசுவது? சமன் கான் லோதி மௌனியானார்.

தண்மானம் நிறைந்த ராணு சங்கா தன்மீது சுமத்தப்பட்டிருந்த அவமரியாதையைக் கேள்வியுற்ற கணமே, படைகளோடு புறப்பட்டு விட்டார். முபாரினின் அருவருக்கத் தக்க செய்கையினால் ஏற்பட்ட விளைவு முபாரினின் அதிகாரிகளுக்கே ஆத்திரத்தை மூட்டியது. அநியாயமாக அவர்களும் இதார் நகரமும் அல்லவா விரைவில் நாசமாகப் போகிறார்கள்! முபாரிலூக்கு எந்த வித ராணுவ உதவியும் செய்ய வேண்டாமென்று அவர்கள் மன்னர்

முஸாபர் ஷாவை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

ராணு சங்கிராமா படையெடுத்து வருகிறார் என்று கேள்விப் பட்டதும் முபாரிஸ் - அல் - மூல்க் நடுநடுங்கினார். இத்தனைக்கும் அவரிடம் இருந்த வீரர்கள் ஜயாயிரம் பேர்தான்! மன்னர்தான் இருக்கிறாரே உதவிக்கு. அவரைக்கைவிட்டு விடுவாரா என்ன? உடனே உதவி கோரி அனுப்பினார். மன்னரோ திடமாக மறுத்துவிட்டார்.

'வீரமிருந்தால் எதிர்த்து நிலும், இல்லையென்றால் பேடியைப் போல் ஓடி ஓழியும்! இது எங்களுக்கு எதிரான யுத்தம் அல்ல. ராணு உமக்கு எதிராக போர் தொடுக்க வராதிருந்தால் அந்தப் பேடி அரசனுக்கு எதிராக நானே போர் தொடுத்திருப்பேன். ஒரு தீரன் செய்யக்கூடிய காரியத்தைத்தான் ராணு செய்திருக்கிறார்!' என்று மன்னர் எச்சரிக்கை செய்துவிட்டார்.

தனபது என்னால் முடியாத
காரியம்!.....' என்றார்.

ந்தாடுகளை முழுமூர்மாகச்
சய்துகொண்டிருந்தார். கணவரின் அவசர காரியங்களைக் கவனித்தாள் ராவியா. இவள் சமன்கான் லோதியின் சகோதரி. 'சமன்கான் லோதி யின் பேச்சை சுக்கேட்டிருந்தால், நீங்கள் இப்படி ஒளிந்தோடவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்குமா?' என்று இடித்துரைத்தாள் அவள்.

முபாரிஸ் வெட்கத்தினால் சாம்பினார். ராவியாவுக்கோ ஆத்திரம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. 'நீங்கள் செய்த அவமரியாதையை ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்த்தீர்களா? சங்கா நாயை விடுதலை செய்துவிடுவார். உங்களுடைய பேடித்தனத் தைக் கண்டு மன்னரே என்னிந்தையாடுவார். இதைவிட மரணத்தைத் தழுவிக்கொள்வது நாறுதடவை மேலானது! அதுமட்டுமில்லை! ஒரு எதிரிக்கு சவால்விட்டால் கடைசிவரைக்கும் எதிர்த்தே ஆகவேண்டும். அதுதான் உண்மை வீரனுக்கு அழுகு!'

'ஐயோ! அது என்னால் முடியாது ராவியா முடியாது! எனது படை தளர்ந்துபோய்த் திண்டாடுகிறது. ஒருவரும் போரிட முன்வருகிறார்கள் இல்லை. இந்நிலையில் என்றுயிரை அநியாயமாகப் பண்யம் வைப்பதில் என்ன பிரயோசனம்? நீயே சிந்தித்துப்பார்!' முபாரிஸ் அழாக்குறையாகக் கத்தினார்.

ராவியா விடுவதாயில்லை. 'இப்போது இந்த விசயத்தைப்பற்றியோசிக்க நேரமில்லை. உண்மையான வீரனைப்போன்று நாயைப் பாதுகாருங்கள். வெற்றியோ தோல்வியோ அது ஆண்டவன் கையில் இருக்கட்டும்!'

சில வினாடி மௌனத்தில் மூழ்கி நின்ற ராவியா தனக்குள்தானே பேசிக்கொண்டாள்; "ராணு சங்கா அவ்வளவு எளிதாக நாயை விடுதலை செய்ய அனுமதிக்கக்கூடாது!"

முபாரிவின் கணகள் ஆச்சரி தால் விரிந்தன. மனைவியை வியப்படுன் பார்த்த அவர் ' 'நீதான் பேக்கிருயா ராவியா?' என்று கேட்டார்.

'ஆமாம் நான்தான் பேசுகிறேன். எந்த ஒரு மானமுள்ள—கௌரவமுள்ள பெண்ணும் பேசக்கூடியதைத்தான் நானும் பேசுகிறேன். நீங்கள் வேண்டுமென்றால் ஒடிப்போய் முஸாபர் மன்னரின் காலடியில் விழுஷ்கள்! ஆனால் நான் இதார் ராஜ்யத்தில் உள்ள துணிவுள்ள திண்மைவீரர்களைத் திரட்டி நீங்கள் பிரகடனப்படுத்திய அந்தக் கௌரவத்தைக் கடைசிவரை காப்பாற்றப்போரிடுவேன்!' ஆத்திரத்தில் சிவந்திருந்த ராவியாவின் வதநைத்தை முபாரிஸ் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

வீரர்களுடன் ராணு சங்கா இதார் கோட்டை வாயிலுக்கே வந்துவிட்டார். முபாரிஸ்—அல்முல்குகும் அவரோடு சேர்ந்த பேட்ரானுவ வீரர்களும் அகமத்நகருக்கு ஒடி ஒளிந்துகொண்டார்கள்.

மறுநாள் எண்ணி நூற்றெந்த வீரர்கள் ராவியாவின் தலைமையின் கீழ் ராணுவின் நாற்பதாயிரம் வீரர்கள் கொண்ட படையினை எதிர்த்துப் புறப்பட்டார்கள். வீரர்

களின்

ராணுவக்கே

—து. ஏன் உங்கள்

யம் வைங்க வந்தீர்கள்? என்று அவர் ராளியாவின் வீரர்களை வினா செய்து. அதற்கு அவர்கள் அளித்த பதிலோ “நாம் தியாகிகளாக வந்திருக்கிறோம்!” என்பதே:

நூறு வீரர்களைமட்டும் கொண்ட இந்தப் ‘பொடிப்படையோடு போரிடவேண்டிய அவசியமும் எனக்கில்லை. இதார் ராஜ்யமும் எனக்குத் தேவையில்லை! ஆனால் முபாரிஸ்—அல்லது மூலக் கோட்டை வாசலில் பூட்டி வைத்திருக்கும் நாயை விடுவிக்கவேண்டிய நிர்ப்பத் தம் எனக்கிருக்கிறது!!’ வீரனுக்குரிய லட்சணத்தோடு பேசினார் ராணு.

யுத்தம்! தீரத்துடன் போரிட்ட ராளியாவின் வீரர்கள் ஒவ்வொரு வராக வீரசுவர்க்கம் எய்தினார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ராளியாவின் படையைச் சேர்ந்த ஒரு வீரன்காயங்களுடன் கோட்டை வாயிலை நோக்கி ஒடினான். ‘சமன்கான்! உங்கள் ராஜவமசத்துக்கே இழுக்குத்தேடு என்னிவிட்டார்களா?’

போர் புரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு வீரன்தான் இப்படிக் கத்தினான். ‘இல்லை! இல்லை!! ஒருக்காலும் அப்படி இல்லை! எங்களில் மிஞ்சியிருப்பது இன்னும் ஐந்தே ஐந்துவீரர்கள் தானே? அதனால், நாயை விடுவிக்கும் ராணுசங்காவின் நோக்கம் நிறைவேற நான் விடப்போவதில்லை!’ பதிலுக்கு உணர்ச்சியோடு முழுங்கினார் சமன்கான்.

பிரமாண்டமான படைக்கலங்களோடு எதிரி சுற்றி வளைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, இந்த முயற்சி எப்படிச் சாத்தியமாகும்?

சமன்கானும், ராஜபுத்தகரும் ஏககாலத்தில், நாயை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள்.

சட்டியினால் ஒரே அடியில் நாயைக் கோன்றுவிட முயன்றார் சமன்கான்; அந்த வேலோயில் ராஜபுக்திரவீரன் ஒருவன் எறிந்த சட்டி. சமன்கானை நோக்கிப் பாய்ந்து, கானின் கையில் இருந்த சட்டி கீழே விழ, அவர் குதிரையில் இருந்து குதித்தார். வாளினால் வெட்டி அந்த நாயைக் கொண்டுவிட அவர் துடித்தார்.

சமன்கானிடமிருந்து நாயைக் கோப்பாற்றும் நோக்கமாக ராஜபுத்திரவர்களும் தமது குதிரைகளில் இருந்து குதித்தார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எதிர்பாராதவிதமாக குதிரையில் வந்தான் ஒரு முன்பின் அறியாத வீரன். பாய்ந்துவந்து குதிரையின் குழம்புகளால் அந்த நாயை நிசித்ததோடு, கீழே குனிந்து வாளினால் அதனைத் துண்டு துண்டாக வெட்டினான்.

அடுத்த கணமே கணக்கற்ற வேல்களும், வாள்களும் சமன்கானினதும், அந்த முன்பின் தெரியாத வீரனினதும் உடல்களைத் தளைத்தன. பயங்கரக் காட்சி! ஒவ்வொரு ராஜபுத்திரவீரனினு வானும் அந்த இரு வீரர்களையும் பதம்பார்க்கப்பாய்ந்தன.

யுத்தம் முடிந்தது. இதார் பிரதேசம் ராணுசங்காவின் வசமாயிற்று. அந்த முன்பின் தெரியாத வீரனின் உடலை உற்றுப்பார்த்தார் ராணு சங்கா. அது ஒரு பெண்ணின் உடல். ஆம்! அது ராளியாவினுடையது! தனது வமசத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற கடைசிவரைக் கும் அடிபணியாது தீரமுடன் எதிர்த்து நின்ற அந்த வீராங்கணையின் கிடைத்த உடலை ராணு பார்த்தார். உற்றுப்பார்த்தார். அவரது உடல் புல்லரித்தது.

னி. எனக்குக் காலையிலே ஏதோ கொஞ்சம் கஞ்சியா வதுகிடைத்தது. அம்மாவுக்கு அதுவும் இல்லை.

மத்தியான சாப் பாட்டுக்கு நான் ஒன்றுமே கொண்டுவர வில்லை. கொண்டு வாரதிற்கு ஒன்றுமே இருக்கவில்லை. இப்போ பின்னேர மாதிவிட்டது. பசுவயிற்றைக் கிள்ளாது.

கந்தர்மட்டும் என்னேடை பிரியமாக இருப்பான். அவனுக்கு என்னேடை கதைப்பதென்றால் கொள்ளோ ஆசை. அவன் எனக்குப் பல உதவிகளை செய்திருக்கிறான். எனக்கும் அவனேடை கதைப்பதென்றால் ஆசைதான்.

‘டிங், டிங்’ என்ற சுத்தத்துடன் மணி அடித்தது. பள்ளிக்கூடம் விட்டு விடது.

எல்லாம். ‘அடா. புடா’ என்று ஓடினங்க. நான் மெதுவாக கதிரையில் இருந்து எழும்பிபுத்தகங்களை அடுக்கினேன்.

‘டேய்ராமு! நிலவுடா நானும் வாறன்.’

‘குட்கேசை’ பூட்டியபடி சுந்தர் கத்தினான்.

குட்கேசை பூட்டி வாஸ்நந்தர் ராஜங்கவுருவி:

குட்கேசை பூட்டி வாஸ்நந்தர் ராஜங்கவுருவி

நான் ற
கேசினுள் பா

'டிபன் கரியர்' என்னைப் பா
சிரிப்பதுபோல் இருந்தது.

: 'கந்தர்! நீ மத்தியானம்
என்ன சாப்பிட்டாய்?'

'டிபன் கரியரை' பார்த்துக்
கொண்டு கேட்டேன்.

'இன்றைக்கு இடியப்பழும்'
சொதியும் கொண்டு வந்தன்.
கொஞ்சம் தான் சாப்பிட்டேன்.
மிச்சத்தைக் கொண்டு போறன்.

சந்தர் நான் எதிர்பார்த்ததை
விட மேலும் அதிகம் பேசினான்.

இவ்வளவு நேரமும் என்னுள்
அடக்கி வைத்திருந்த மானத்தை
தூக்கி ஏற்றின்துவிட்டு, 'கந்தர்!
நான் இ....இ....இன்றைக்கு
மத்தியானம் சாப்பிடல்ல. பசிக்குது
நான் உண மிச்ச இடியப்பத்தை
சாப்பிட்டா' என்று கேட்டேன்.

கந்தர் என்னை ஒரு மாதிரியா
கப் பார்த்துவிட்டு தன்னுடைய
'டிபன் கரியரை' எனக்குத் தந்
தான். நான் அதை மேசையில்
வைத்து திறந்து சாப்பிடத்தொடங்
கினேன்.

சந்தர் நான் சாப்பிடுவதை
ரசித்துக்கொண்டு இருந்தான். அவன்து
கண்கள் கலங்கியிருந்ததை
நான் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

இரண்டு இடியப்பத்தையும்சாப்
பிட்டு முடித்தேன். வயிறு ஓரளவு
நிரம்பியது.

'ராமு!: வயிறு நிரம்பிச்
சுதா?''

சந்தர் கேட்டான், அம்மாவும்
இப்படித்தான் நான் சாப்பிட்டு

தாழும் சாப்பாடு ஆரு
நான் வயிறு முட்டும்வரை சாப்பீடு
வென்.

நான் 'ஓம்' என்று தலையாட்டி
னேன், பொய்தான், சுந்தர் நம்பி
விட்டான்,

நானும் சுந்தரும் மண் 'ரோட்'
டாலே நடந்து கொண்டிருந்தோம்,

'ராமு! நீ ஏண்டா இன்றைக்கு
சாப்பாடு கொண்டு வரலை?'

சுந்தர் 'ரோட்'க்கு அருகில்
ருந்த மரங்களைப் பார்த்துக்
கொண்டு கேட்டான்,

எனக்கு என்ன சொல்வ தென்
றே தெரியவில்லை? என்ன சொல்
லலாம்?

'மறந்திட்டன்டா!'

'நீ பொய் சொல்கிறோம்:
எனக்கு உண்ணப்பற்றி தெரியும்.'

எனக்கு ஏன் பொய் சொல்
னேன் என்று ஆகிவிட்டது. உற்ற
நன்பனிடம் பொய் சொல்வதா?

'சுந்தர்! எனக்கு அப்பா இல்
லூடா. அம்மாதான் சோறுபோடுரூ.
அம்மாதான் உழைக்கிறு. அம்
மாவை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டாங்க.
அதிலையிலிருந்து நானும்
அம்மாவும் முன்று வேலை சாப்பாடு
சாப்பிட்டதில்லை.'

எனக்கு கண்ணீர் வந்தது. பேச
முடியாமலிருந்தது. என்னைப்
பார்த்து சுந்தருடைய கண்களும்
கலங்கின.

எங்களுடைய பாதை பிரிந்
தது:

யோ... நாவன்...
ஏன்கு புதுச்சட்டை வாங்
கிட்டங்களா?''

சோர்ந்து போய் பாயில் படுத்
திருந்த அம்மாவிடம் கேட்டேன்.
அம்மா ஒன்றுமே சொல்லாமல்
இருந்தா.

“அம்மா! என்னம்மா. ஒன்
றுமே கேட்காத மாதிரி இருக்
கிறீங்க. எனக்கு தீபாவளிக்கு ஒரு
‘சேர்ட்’ வேணும்.”

செல்லமாக அம்மாவிடம்
இனுங்கினேன்:

அம்மா மெளனமாக இருந்தா.
எனக்கு கோபம் தலைக்கேறி
யது:

“எல்லோரும் புதுச் வேண்டு
றுங்க. நான்மட்டும் பழசைப்போடு
நதா? எனக்கு புது ‘சேர்ட்’ வேண்
டித் தராவிட்டால் நான் உங்க
கோட கோபம்.”

அம்மாவின் கண்கள் கலங்கின.
அதைத் துடைச்சுக்கொண்டு அம்மா
ஒரு நிமிழும் என்னைப்பார்த்து
‘சரி., வேண்டித்தாரன் என்று
கூறினு..

நான் சந்தோஷத்தோட் துள்
ளிக் குதித்துக்கொண்டு பள்ளிக்
கூடத்திற்கு ஒடினேன்.

ஆலமரத்தடி நிழவில் நான்
இருந்தேன்.

“ராமு! நீ சுந்தரோட் சேரு
கிறது அவ்வளரு நல்லதில்லை”

எங்கட வகுப்பில் ‘கெட்ட’
பெயரை வாங்கியிருக்கும் மணியம்
இதைக் கூறிக்கொண்டு வந்து ஆல

‘ஏன்டா?’

‘ஏன் எண்டால் அவன்றை
அப்பா ஒரு கெட்டவர்.’

அங்கும் இங்கும் பார்த்துக்
கொண்டு கூறினுன்.

‘ஏன் அதிகம் பொய் சொல்
வாரோ?’

‘இல்லையடா!’

‘தன வெடுப்பாரா?’

‘இல்லையடா! அவர்... அவர்...
கூடாதவர்.’

எனக்கு மணியம் மீது கோபம்
வந்தது. ‘கெட்டவர்’ என்று சொல்
கிறுன்; ‘கூடாதவர்’ என்று சொல்
கிறுன். பிறகு ‘சுந்தரோடு சேரு
கிறது அவ்வளவு சரியில்லை’ என்று
சொல்லுகிறுன். ஆனால், கார
னத்தை சொல்லுகிறுன் இல்லை.

டேய் மணியம்! நீ சொல்லு
நது எனக்கு விளங்கவில்லை, என்ன
சொல்கிறேய்...?

‘ராமு!... சுந்தருடைய அப்பா
பல பொம்பனைகளைக் கெடுத்தவரா
மடா

எனக்கு அவன் கூறியது ஒன்
றுமே விளங்கயில்லை.

நான் வீட்டை நோக்கி தனி
யாக நடந்து கொண்டிருந்தேன்:
எனது எண்ணமெல்லாம் மணியம்
கூறியதிலேயே இருந்தது:

‘சுந்,
வர்; கூடா
ஜாக்கு காசு டெ’

அதுக்கென்ன... சுந்தர நல்ல
வனதானே!

‘விறு, விறு’ என்று வீட்டை
நோக்கி நடந்தேன்.

வீடு பூட்டியிருந்தது. மெது
வாக கதவில் தட்டினேன்.

அம்மா கதவைத் திறந்தா.

‘நீயா?’ என்று கேட்டுக்
கொண்டு உள்ளே போனா. ஏதோ
களவெடுத்தது மாதிரி பதறி க
கொண்டிருந்தா. அம்மாவுடைய
முகமெல்லாம் வீங்கி, சிவந்து
காணப்பட்டது. தலையிரல்லாம்
கலைந்திருந்தது.

‘கோகிலம்! நான் போயிற்று
வாறன்’ என்ற குரலைக் கேட்டு
திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அங்கு

சுந்தரின் அப்பா நின்றுகொண்
திருந்தார்.

அவர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்
தார்.

நான் அவரைப் பார்த்துச் சிரிக்க
வேண்டும்?

அவர் தனது ‘பேர்சைத்’
திறந்து ஜிம்பது ரூபா தாளை எடுத்து
அம்மாவிடம் நீட்டினார்.

அம்மா தயங்கித் தயங்கி, கை
நடு நடுங்க அதை வாங்கினா...

சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த
அப்பாவின் படத்தைப் பார்த்து
அவளின் கண்கள் கலங்கின...

‘ராமு! நீ வீட்டிலை இரு. நான்
உனக்கு சேர்ட்டும் பலகாரமும்
வேண்டிக்கொண்டுவாறன்’

அம்மா எவ்வளவு நூல்லை
எனக்கு ‘சேர்ட்’ வாங்கித்தர
கடைக்குப் போயிட்டா! அம்மா
என்றால் அம்மாதான்!

அம்மாவுக்கு ஏன் சுந்தரி ன்
அப்பா காசு கொடுத்தார்? எதற்கு
கொடுத்தார்?

எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை

ஓ

மாலை ஆறுமணி...

நான் புது ‘சேர்ட்’ போட்டுக்
கொண்டிருந்தேன். அம்மா புது
‘சாறி’ கட்டியிருந்தா. வடை,
வாழைப்பழம் சாப்பிட்டோம்.

சுந்தரின் அப்பா வந்தார்
‘ராமு!’

அம்மா என்னைக் கூட்பிட்டா.
நான் அம்மாவிடம் ஒடினேன்.

‘இந்தா தம்பி பந்து..... இந்த
மாமா உனக்குத்தந்திருக்கிறோர்.....
போய் வெளிமுற்றத்திலை இருந்து
விளையாடு!..... ஆரும் கேட்டா,
அம்மா வீட்டிலை இல்லை எண்டு
சொல்லவேண்டும்... என்றை ராசா
எல்லே... அச்சாக்குஞ்சு...’

நான் தலையாட்டிக் கொண்டே
பந்தோடு வெளியே ஒடி னேன்.
எனக்கு ஒரே குதுகலம்..... அப்
போது என்னைப்பார்த்த அம்மா
வின் கண்கள் கலங்கின...

பந்தை உதைத் தேன். அது
என்னமாதிரி எம்பிக் குதித்து.....
ஒடுது..... அது ஒட ஒட, எனக்கு
வருகிற சிரிபு...! என்றை சிரிப்
பைப் பார்த்து அம்மா சிரிக்க
வேண்டாமோ...? திரும்பிப் பார்த்தேன். கதவு பூட்டிக்கிடந்தது. ☆

வேணுபாலம் திவாணிமுறல்

- கல்முனைப் புபாஞ்-

செத்துப் போய் விட்ட எங்கள் பெத்தப்பா
 உனக்கு ஒரு சிறுவின் ணப்பம்
 கத்திவைத்தேன்!... செவிமடுத்துக் கரிசனையாய்க்கேள்
 இங்குஉன் காசால் சண்டை
 முற்றி... பெரும் கொலைக்கேசே முடிகெந்ருங்
 கீற்று; உனது முத்த மைந்தன்
 பத்தினியன் தான்தோன்றி பண்ணுகிறுன்
 தீர்த்திடவோ மார்க்கம் காணேம்!

வட்டிக்குக் கொடுத்து அதால் மடிநிரம்ப
 நீசேர்த்த பணத்தை ஓலைக்
 கட்டுப் பெட்டிக்குள்ளே கரிசனையாய்
 ஒழித்தாய் அக் கரன்சி நோட்டுக்
 கட்டெல்லாம் சந்திக்குக் கணக்கோடு
 வந்து ஊரார் கரடிக் காதில்
 முடித்தறி! பத்தினியன் முழுவதையும்
 கருட்ட உயிர் முன்வைத்திட்டான்!

தோட்டுப் பாயில் நெல்லைத் துழாவிசுதைச்
 சூடேற்றித் தொந்திக் கார
 ‘மாட்டினஜயா’ மில்லினிலே குற்றி
 அரிசாக்கி வெயில்மறைய ... சந்தைக்
 கூட்டத்துள் ‘யாவாரம்’ செய்து அரிசி
 விற்றே நீ குழைந்து உழைத்த
 நோட்டெல்லாம் தனதாக்க எத்தனைபேர்
 பெத்தப்பா! ... பணமே சாமி.

தோருள் நட்டு சாரக்க
 மாய்ந்த அந்தப் போதுகளில் மகனென்றீ
 அழைத்திடவும்... மரியாதைக்காய்ப்
 பாய்ந்தவர்கள்: நிமறைந்த பின்நாளில்
 உன்சொத்தைப் பங்கு போட
 மாய்சின்றுர்; உன்மாய்வோ கௌரவமாம்
 திரைக்குள்ளே மறைந்து போச்சு!

பெத்தப்பா! நோயால்நீ சத்தமிட்டுக்
 கத்தியதைப் பின் காலாலே
 ஒத்தியவர்... இன்றுந்தன் சொத்துக்காய்
 ஒத்தாத ஒன்று சேர்ந்தார்!
 வெற்றிலைக்குப் பத்துசதம் நீட்பாத
 மக்களொலாம் விழிந்ற சிந்திக
 கத்துகிறுர்.. பெத்தப்பா கரிசலையின்
 பொருளாறிவோம்! காசே அப்பா.

செத்தவனை விற்றுஅதால் செலவுகளைச்
 சாக்கட்டும் திருவாளர்கள்
 எத்தனைபேர் மலிந்தயுகம் பெத்தப்பா.....
 நீரூநாள் இரத்தம் கக்கிச்
 செத்தைக்குள் தலைபுதைத்த காட்சிகண்டும்
 அப்பக்கம் திரும்பா மக்கள்
 பெற்றங்களை உயிராகப் பேசுகிறுர்
 நீசெத்த பின்னர் பாவம்!

ஆகையினுல் உன்னுடைய ஆவியெனினும்
 இந்த அமர்க்களத்தைப்
 பார்வையிட வேண்டுமெனும் பேராசை
 எங்களுக்கு... ஓம் இவ்வேட
 நாய்களை குழிவிழும் உங்கள்களினுல்
 பார்த்திட ஓர்நாள் இப்பக்கம்
 வா!... உனது மக்கள்ளமுப் பிடும்குரலைக்
 கேட்டுப்பார்; மடைச் சனங்கள்!

ஷாஸ்திரம்

அத்தியாயம் 8

‘அப்படி! ஏதாச்சும் நடக்க விட்டுருதே ஆண்டவனே... நாளையிலேருந்து அவனை நிப்பாட்டிக்கிறதா இப்பத்தான் முடிவு பண்ணினேன்... அதுக்குள்ளாற் இப்படி ஒன்னை நடக்கவிட்டு என்னை ஏமாத்திருதே தெய்வமே...’ என்று குழமந்தபடி வாசலருகில் நாட்காவியை இழுத்துப் போட்டுக் குந்தினர்.

கிழவி கொண்டுவந்து வைத்த தேனீர் ஆறி அழண்டு கிடந்தது. மஞ்சள் நிறத்தில் ஆடை போட்டுக் கொண்டு.

கொட்டும் குளிரையும் பொருட் படுத்தாமல் ‘சிவ சிவா’ என்று முனங்கியபடி படிக்கட்டையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் கிழவி. அவன் வளர்த்தெடுத்த பெண்ணே மிற்றே! பெற்றால்தான் உண்டு.

இங்கிருந்து மேலே ஞேட்டுக்கு செங்குத்தாக ஏறும் இந்தப்படிக் கட்டு முன்னெல்லாம் வெறும் குறுக்குப் பாதையாகத்தான் இருந்தது. மலையடியில் உள்ள லயங்களில் இருந்தவர்கள் ஏறும்பாய் ஊரி ஏற்படுத்திய கோடுதான் பக்கமையான தேயிலையிடை பாம்பாய் நெளியும் இந்தக் குறுக்கு.

கங்காணி இந்தப் பங்களாவுக்கு வருமூன்வரை இதுவும் வெறும் குறுக்குப்பாதையாகவேதான் இருந்தது. கங்காணியாரின் இந்தப் பங்களாவும் வெறும் ‘முனுங்காம்பிரா’ வாகவேதான் இருந்தது.

‘என்னால் லயத்தில் இருக்கமுடியாது! எனக்குத் தனி வீடு வேண்டும், எனக்குத் தனி வீடுவேண்டும்’ என்று நச்சரித்த பெரியகங்காணி யாரை திருப்திப் படுத்துவதற்காக இந்த ‘முன்று காம்பரா’ லயத்தைக் காவிப்பன் னி கங்காணி க்குத் கொடுத்துவிட்டார் துரை. அதுதான் இப்போது ‘பெரியாணி வங்களா’ வாகத் திகழ்வது.

‘முனுங்காம்பிரை’ என்று யாராவது மற தியாகப் பேச்சுவாக்கில் கூறிவிட்டாலும் தொலைந்தது, கங்காணியார் கத்துவார்.’ என்ன முனுங்காம்புரை முப்பதாம் காம்புரை நிறுகிட்டு... கங்காணி வங்களான்னு சொல்லு’ என்று.

தொழிலாளர்கள் இருக்கும் வரை லயம். அதிலேயே பெரியவர் இருக்கத் தொடங்கியதும் பங்களா! எத்தனை போவியான கெளரவம்!

இந்தப் பங்களாவுக்குள் பெரியவர் நுழைந்தபிறகு ஏற்பட்ட முதல் மாறுதல் மின்னலாய் நெளி ந்த குறுக்குப்பாதை படிக்கட்டாகியதுதான்.

அதன்பிறகு வரிசையாக இருந்த மூன்று காம்பிரைவின் பின்னால் வாங்கியைக் குடைந்து, குடைந்தெடுத்த மன்னையே குழைத்து சுவராக்கி கூரைபோட்டு ஒருபக்கம் குசனியும் மறுபக்கம் குளியலறையுமாகியது.

வயத்து
பொட்டலை யெல்லா

வேவி ஓடியது. ஓடிய வெளிக்குள் எாக ஒரு சில தேயிலைச் செடிகள் மறைந்துகொண்டது யாருக்கும் பெரிதாகப்படவில்லை. வேவிபோடு வது பெரியகங்காணி. தொட்டத் துக்கு வேவி போன்றவர். பயிரை மேய்வாரா!

அந்த இடத்தில் இருந்த நாலு லயங்களுக்கும் பொதுவானதான் ஓரேஒரு மலசலக் கூடமும் பொட்டலைச்சுற்றி ஓடிய வேவிக்குள்ளாகவர எத்தனித்தபோதுதான் பிரச்சினை உருவாகியது.

விஷயம் பெற்றுக்களத்துக் குப்போய் அங்கிருந்து ஆபீசுக் குப்போயிற்று.

துரை யோசித்தார். தொழிலாளர் கூட்டத்தில் இருந்து இவரை ஒதுக்கி விடுவதன் மூலம் தனக்கு லாப முண்டு என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். இன்னொரு மலசலக் கூடத்துக்கான ஏற்பாடுகள் நடந்தன.

புதிதாக வெட்டப்படும் குழிக்கு தன்னுடைய வேவிக்குள் இடம் கொடுக்கவே முதலில் விரும்பினார் பெரியவர். ஆனால் லயத்துக்குப் பொதுவான பழைய மலக்கூடம் தன்னுடைய வேவியை ஒட்டி இருக்குமே என்ற அசெளகரிய உணர்வு எழவே புதிதாகக் கட்டப்படும் மலக்கூடத்தை லயங்களுக்கு விட்டு விட்டார்.

பொது டங்கியில் இருந்து கிளம் பிய ஒரு அரையங்கு ல பைப் நெளிந்து, வளைந்து, இறங்கி, ஏறி, ஓடிவந்து பெரியவரின் வேவிக்குள்

சுற்றி வேவி; தனி பைப், தனி மலக்கூடம் ஆகியவற்றுடன் அந்த முனைக் காம்பிரா லயம் உண்மையிலேயே இப்போது உருமாறிவிட்டது.

தன்னீர் வசதி இருந்ததாலும், ஆளுவசதி இருந்ததாலும் பொட்டல் காடு காட்கறித் தோட்டமாகியது. பட்டியொன்றும் மாடைான்றும் வரத்தெ தாடங்கின. லயத்தின் பொதுத்தனமை குறைந்துவிட்டது.

வேவிக்கு வெளியே நின்று படிக்கட்டையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த மீனாட்சிக்கிழவி "வந்து விட்டாங்கப்பா" என்று கத்தினான் உற்சாகத்தில்.

மேலே படிக்கட்டில் பந்த மொன்று இறங்கிக்கொண்டிருந்தது.

இருட்டு ஏற ஏற பாம்பு கடித்த வனுக்கு விஷம் ஏறுவதுபோல் பெரியவருக்கு பயம் ஏறியது. கோபம் ஏறியது. ஆத்திரம் ஏறியது. ஏதோ பயங்கரமான ஒன்று ஏறி வந்து 'கப்கப்'பென்று தொண்டைக்குள் அடைத்தது. மனதைக் குழப்பிக்கொண்டு கிடந்தவர் மீனாட்சி போட்ட சத்தத்தால் நிம்மதியடைந்தவராய் தொந்தியில் இருந்து நழுவிய சாரத்தை இழுத்துசெருகிக்கொண்டு வெளியே ஒடிவந்தார்.

இறங்கி வந்த பந்தம் கீழே போயிற்றுவே

நெளிவந்து ஜூஸ்

நாட்டுக்குப் போய்த்திரும்பும்
கீழ் லயத்து ஆட்கள் இறங்கிப்
போய்க்கொண்டிருந்தனர்.

கிழவிக்கு ஏமாற்றமாகப் போய்
விட்டது.

பெரியவருக்குத் தலைகிர்ரென்று
சுற்றுகிறது. நினைத்துக்கூட பார்க்க
முடியாத பயங்கரமான—அதிபயங்
கரமான ஏதோ ஒன்று நடந்து
கொண்டிருக்கிறது என்ற பதட்டத்
துடன் மீண்டிசீக்கிழவியை முறைத்
துப் பார் த் துவிட்டு உள்ளே
நுழைந்து கொண்டார்.

அவருக்கு வியர்த்துக்கொட்டி
யது. கூரையிலிருந்து பெரிய பெரிய
கற்களாக டமார் டமார் என்று
அவர் தலையில் விழுகிறது. காலைத்
தாக்கி வைக்ககையில் தரை பிளந்து
அவரை உள்ளுக்கு இழுக்கிறது.
வயிற்றைக் கலக்குகிறது. குமட்டிக்
கொண்டு வாந்தி வருகிறது.

‘மல மட்டுமா போவது...மறு
மவண் போவவியா..?’

‘கங்காணியப்பாவுக்குத்
தெரிஞ்சா இதெல்லாம் நடக்கவிடு
வாரா...?’

‘இஸ்கோலுக்குப் போகவே
அவனில்லாட்டி போகாதாமே!
படிக்கப் போறதுக்கே அவந்தான்
வேணுமின்ன மத்ததுக்கெல்
லாம்...’

‘நானே இருந்தா உம்மவளோடு
போவனே யொழிய வரமாட்டேன்...’

பெரியவரால் நிற்கமுடியவில்லை.
கால்கள் துவள்கின்றன:

எப்
ட்டுதிருப்பாள்.
நனுக்குத்தான் புத்தி
ஏன் இப்படிப் போகவேண்டும்...

எப்படிப் போய்விட்டது? ஒரு
பெண் விரும்பும் எந்தத்தகுதி
இல்லை அவனிடம்.

என்ன தகுதி இருக்கிறதோ,
என்னதகுதி இல்லையோ இது நடக்க
விடவும் மாட்டேன்.

மனம் அவரை மேய்கிறது. அத
னிடமிருந்துதானே தப்பிக்கமுடிவ
தில்லை.

தொப்பென்று கட்டியில் விழுந்
தார், இமை விளிம்புகள் ஊறிக்
சொட்டின.

‘கடவுளே அப்படி ஏதும்
இருந்துவிடக்கூடாது அப்பனே...
இந்தக் காலப் பிள்ளைகளைப்பற்றி
எதையுமே நிரணயிக்கமுடியாதே!
அதுகள் வித்தியாசமாகப் பழக
விட்டு விடாதே ஏழுமலையானே,
என்று ஏங்கிக் குழறினார். என்.

பெற்றவன் என்றால் பிள்ளையின்
காதலை எதிர்க்கவேண்டும் என்
பதாலா!

அவன் சக்கிலியச் சின்னைனி
மகன் என்னும் ஜாதி வேறுபாடா!

அவன் கூலிக்காரன், நான்
பெரிய கங்காணி என்னும் அந்
தஸ்து ஏற்ற இறக்கமா!

நடக்கவிடமாட்டேன் என்று
அவர் சபதம் கூறிக்கொண்டதன்
தாத்பர்யம்தான் என்ன?

இருவரையும் சேர்ந்து பழக
விட்டு, இரண்டு நெஞ்சங்களையும்
ஆணி அறைந்து ஓட்டி வைத்த
வரே இப்படி சபதம் கூறலாமா!

ஏன்! ஏன்!! ஏன்!!!

கட்டிலில் விழுந்தவர் கண்களை
இறுக மூடிக்கொண்டார்:

தந்தையாக இருக்கும் இவர்
தந்தையாகவே தன்னைப் பாலித்துக்
கொண்டு குலுங்குகின்றாரே, இவர்
மகனாக இருந்தபோது...?

அந்த சக்திதானே மாணிடனி
டம் கிடையாது:

இப்படியா தொந்தியும் தொப்
பெயுமாக இருந்தார்! கரவுசரவாக,
கங்காணி மகன் என்ற மதிப்போடு
வெள்ளை சள்ளையுமாக தோட்டத்
தைச்சுற்றி வரும்போது யார் குறு
க்கே போவார்கள். அப்படியொரு
அந்தஸ்து!

ஆசைப்படாத தகபமார் இந்த உலகில். தன்னீர் ஊற்றி வளர்ப்பது என் பொறுப்பு. என்ன காய் காய்க்கும் என்று ஏங்குவதற்கோ தீர்மானம் பண்ணுவதற்கோ எனக்கு உரிமையில்லை என்று எந்தத் தகப்பனால் இருக்கமுடியும்.

பகல் பள்ளிக்கூடத்தில் இங்கில் சும் படிக்கச் செய்தார். பிறகு பதுளையில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துவிட்டார்:

ஓவ்வொரு தங்கட்கிழமையும் அதிகாலையில் ஒரு ஆளைப்பிடித்து அவனுடன் அனுப்பிவிடுவார். ஒரு பலசெலவுக் கடையில் பேசி மகனை அங்கு ‘போர்டிங்’ செய்துவைத்திருந்தார். கடையில் தங்கி அவன் படிக்கட்டும் என்பது உத்தேசம். படிக்கிறாலே இல்லையா என்பது மகனைப் பொறுத்தது. ஓவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையன்றும் ஒரு ஆளை அனுப்பி மகனைக் கூட்டிவருவார். பெரும்பாலும் திங்கட்கிழமை காலை ஆள் ஒருவன் அவனைக் கூட்டிப் போவானே தவிர வெள்ளிக்கிழமை மாலை கூட்டிவருவது கிடையாது. வியாழக்கிழமை சாயந்தரமோ அல்லது மத்தியானமோ யாராவது கடைக்குப் போகும் தோட்டத்து ஆளுடன் சேர்ந்து பையன் வந்து விடுவான். அவனை வீட்டில் கண்டதும் ‘உன்னை விட்டேன பார்ரால்கோல்’ என்று இவர் கம்பைத் தூக்கவும்; ‘சரி சரி அவனை விடுங்க, நீங்க அடிச்சுக் கொன்னு படிக்கவச்சது போதும், புள்ளை கடையில் கெடந்து காய்ஞ்க கறுவாடாப் போயிருக்கு’ என்று அம்மாக்காரி ஓடிவரவும், பையன் நைசாக தோட்டத்துப்பக்கம் நழுவி விடுவான்.

‘நீ அவனுக்கு செல்லம் கொடுக்கலே! கெடுத்துக் குட்டிச்சுவராக்குறே’ என்று கத்திவிட்டு அவர் அடங்கிப்போவார்.

வீட்டில் தனக்காகப் பேச, வக்காலத்து வாங்க, ‘ஆயா’ இருக்கின்றுள் என்ற தைரியத்தில் வியாழக்

பையன் வரத் தொடங்கி ன் நக்கு வந்த பிறகு பாடசாலை அடுத்த வாரம்தான். படிப்பு எப்படி ஏறும்.

அப்பா வீட்டில் இருக்கிறார் என்றால் புத்தகமும் கையுமாக கட்டிலில் கிடைப்பான். கால்மாட்டில் சின்ன மேசைமேல் ரேடியோ இருக்கிறது. அது தமிழ்ப் பாட்டுக்களை அலறிக்கொண்டேயிருக்கும். இவர் ரேடியோவை நிறுத்திவிட்டு வாசவில் உட்கார்ந்து கொள்வார், பையன் என்ன செய்கின்றன் என்பதையும் ஜாடையாகக் கவனித்துக் கொண்டு.

அவன் படுத்த துபோவிருப்பான். நெஞ்கக்கு மேல் புத்தகம் திறந்து பிடித்தபடி இருக்கும். ஆனால் ரேடியோ உறுமும். எட்டிப்பார்த்தால் வலது காலால் நைசாக ரேடியோ ‘நோபை’ த்திருகிக்கொண்டிருப்பான்.

‘புள்ளை வஷத்து வலைன்னுதான் வந்திருக்கு இப்பத்தேவலை. பாத்திங்களா செவனேன்னு படுத்துகிட்டு படிக்கிறுன்... இவணிப்போய் கரிச்சுக்கொட்டுறிங்களே ?

‘படிக்கிறாலே பாட்டு கேக்கு ருனே...?’

‘அவனு பாட்டு கேக்குகிறுன்’ அங்கேல்லாம் கேக்காத ஓவியப்பாட்டு! நீங்க போட்டுவைச்சிகிக்கிட்டா; ஏலுட்டுலேயும் ரேடியோ பாடுதுண்ணு காட்டுறதுக்கு...’

‘அதைச் சொல்லு... ஒம் மவன் காலால் ரேடியோ போடுருண்டி: தறுதலைப் பயபுள்ளே. நான் அவனமாதிரி இருந்தப்போ தலையால நின்றைகொடு ஒரு பாட்டு கேக்க ஏலாது. இவரு காலால் ரேடியோ போடுருரு... காலாலே...’ என்று கத்திவிட்டு வெளியே போய் விடுவார்.

புத்தகத்தைத் தூக்கி வீசிவிட்டு அவனும் கிளம்பிவிடுவான்.

ஒருநாள், கை நிறைந்த புத்தகங்களும், வாய் நிறைந்த சீட்டியும், கால் நிறைந்த சப்பாத்துமாக வீட்டுக்குள் நுழைந்தவன் திடுக்கிட்டு நின்றன்.

வள்ளு. அ.

தான். சாண.

நின்றவன் ஒரு தீகைப்படிடன் நோட்டி வைத் தான் ஒள்ளே ஒடினான்.

புத்தகங்களை கட்டிலில் வீசி விட்டு. “ஆயா ஆயோவ்” என்ற வாறு அடுப்படிக்குச் சென்றவன் கைகளை நிலைப்படியில் ஊன்றி சிலையாக நின்றுவிட்டான்,

குசினி மூலையில் பயந்துபோய் நின்றுகொண்டிருந்தாள் அந்தப் பெண். சோத்துக்கையில் ஊறி யிருந்த சாணி நீர் காய்ந்துகொண்டிருந்தது. சீலையைத் தூக்கிச் சொருகி இருந்தாள். முழங்காலும் முழங்காலுக்கு சற்று மேலுள்ள சதைப்பகுதியும் பால்போல் மின்னிற்று.

“ஆயா எங்கே... நீ யாரு... ஒம் பேரு என்னை?” மலைத்துப்போய் நின்றவன் கேள்வி மேல் கேள்வி யாகக் கேட்டான். பதில் முன்னால் இருந்து வரவில்லை பின்னால் இருந்து வந்தது.

“இதோதான் வந்துட்ட நேப்பா. அவ தெவ்வானை ஒனக்கு தெரியாது...! வீட்டை மொழுகிக் குடுத்துட்டுப்போக வருவார்... ஏன்டி சனியனே அதுக்குள்ளே போய் ஒளிஞ்சுகிட்டு நிக்கிறே” இது என்ன பேயா பிசாசா. போடி... போய் சொச்சத்தையும் வளிச்சுவிட்டுட்டுப்போ...”

இவ்வளவு அழகானவனை இப்படிச் கோபித்துக்கொள்ள எப்படி அம்மாவால் முடிகிறது... பாவும் இந்தப் பொன்றை, என்று நினைத் துக்கொண்டான்.

ரேடியோவைப் போட்டுக் கொண்டு ரோறு சாப்பிட உட்கார்ந்தவன்திரும்பி இல்தோப்பைப் பார்த்தான். காம்பிராவை மெழுகி முடித்துக்கொண்டு இல்தோப்பை மெழுகிக் கொண்டிருந்த தெய்வாஜையும், ரேடியோ சத்தம் கேட்டதால் உள்ளே பார்த்தாள்.

அவன் குறும்பாகச் சிரித்தான். அவன் சிரிக்கத் துடித்த உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டு மறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டாள்.

வெள்ளை வெட்டளர் என்ற அந்தக் கையில் பச்சை நரம்புகள் நெனிந்தன.

‘இப்படி ஒரு நிறமா? வெள்ளைக் காரனுக்கு பொறந்திருப்பாளோ... சேச்சே... இருக்காது...’ என்று தனக்குள்ளாக எண்ணில் முடிவுக்கு வர முடியாமல் தடுமாறினன்.

‘கறி ஏது ம் வேணுமாப்பா?’ என்றபடி வந்த ஆயாளிடம் கேட்டான் ‘நீ எங்கே போயிருந்தே...?’

‘எம்பா, அவளைக்கண்டு பயந் துடியா... தொங்க காம்பராவக் குப் போயிருந்தேன..... சிட்டரிசிக் குடுக்க...’

‘போனதடவை எப்போ வீடு மொழுகினீங்க...’

‘பத்து நாளைக்கு முந்தி... அப்ப மன்னு பொதனேட பொதன் எட்டு செவ்வா ஒம்பது திங்க பத்து..... போன திங்கக்கெளமா...’

‘பத்து நாள் கழிச்சு மறுபடியும் மொழுகுவீங்களோ...’

‘அப்பால் வேப்பா பத்து நாளுக்கு மேலே தரை தாங்காது புனிதியாய் போகும் அதுனால் பத்து நாளுக்குள்ளாக ஒரு நா மொழுகிடு வோம்...’

‘இந்தப்புள்ளையேதான் வருமா’

‘ஆமாப்பா, இதுக்கு வீட்டைல் லாம் நல்லா பழுகிப்போச்சு. இன்டு இடுக்கெல்லாம் பாத்து மொழுகுவா, சா மா ஜ் சட்டெல் லாம் மாத்தி வப்பா...’

‘சரி சரி’ யென்றபடி கோப்பை யிலேயே கையைக் கழுவி வீட்டு வெளியே வந்து நின்றன். புதுச் சாணி மனம் மெல்லிசாக இழைந்தது. வாசல் படியில் கோலம் போட்டு வீட்டுப் போயிருந்தாள்.

வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். பீவிக்கரையில் கை கழுவிக் கொண்டு இருந்தாள். திரும்பி வீட்டுப்பக்கம் வருவாளோ என்று பார்த்தான். வரவில்லை. அப்படியே போய்விட்டாள்.

போகும்போது திரும்பி ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுப் போனான். அந்தப் பார்வையில் ஒரு கொக்கி இருந்தது. (தொடரும்)

உரா ரு
மேக்கரை
யா! என்று முச்சி
ரைக்கச் சொல்
வியபடி மேலே
செல்லும் படி க
ளில் 'திம் திம்?
மென ஏறிச்சென்
ரூன் பாக்கியம்.
அவளோப் பின்தொ
டர்ந்து மறுபடிப்
படிகளில் காலை
எடுத்து வைத்த
சிதாவின் காதுக
ளில் மெல்லிய
குரல் பின்னாலி
ருந்து கேட்டது:
'நீங்க... சிதா...
சிதா லட்ச மிதானே?'

நன்றா நிற்கின்
ரன். குழந்தைகள்
கூட்டாஞ் சோறு
ஆக்கி விளையாடுக்
கொண்டிருக்கிறார்கள். காகமொ
ன்று வாசவில் உட்ட
கார வருவதுபோ
லத் தாழப்பறந்து
விட்டு விக்கெ
ன்று மேலே தா
விப்பறக்கிறது. இல்தோப்பு அரை
ச்சுவரில் சாய்ந்த
படி வெறித்தபார்
வையுடன் நிற்கி
ரூன் சிதாலட்சம்.

'இன்னைக்கு ஒருநாள் பேரு
அநியாயமாய் போச்சு...'. நினைவு!
நெடுமுக்கி! இன்று கொழுந்து
பறிக்கப்போகவில்லை. உடல்லல்,
மனநிலை நலமில்லை, நேற்றுப் பகல்
வரை தனது குடிகார கணவன்,
நோயாளி மகன், பற்றாக்குறை, பசிக
லந்த வாழ்வு, மழை, வெய்யி
லோடும், உத்தியோகத்தின் உருட்டல்,
மிரட்டலோடும், அட்டை, கொசுக்களோடும் போராடிப் பேர்;
போட்டுக்கொள்ளும் அன்றாட
உழைப்பைப் பற்றிய கவலைகளோ
டும் மல்லுக்கட்டிக்கொண்டிருந்த
அதே மனம்தான்.

நேற்றுப் பகல் ஸடோராவில்
தான் கொழுந்து நிறுத்தார்கள்.
நிறுத்தபின் ஸடோர் மெத்தையில்
உள்ள வாட்டக்காம்பிராக்கஞ்சுக்
சாக்குகளில் தூக்கிக்கெல்லவென
ஜந்தாறு இளம்பெண் களோடு
சிதாவும் நின்றாள்.

சிதா பாக்கியத்தின் தலையில்
ஒரு சாக்கைத் தூக்கிவிட்டு, அஞ்ச
சலையின் உதவியுடன் தானும் ஒரு
முட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு
படியேறினாள். முதல் மெத்தையை
அடைந்தபோது, முன்னால் போய்
விட்ட பாக்கியம் திரும்பி வந்தாள்
தலையில் பொதியுடன். ''ரெண்டாம்
மெத்தைக்குக் கொண்டுபோ

தலைச்சுமை கழுத்து நரம்பு
களில் விண்ணென்ற வலியேற்
படுத்த சுளித்த முகத்தைச் சுற்றே
திருப்பினால் சிதா. சிந்தனை தேங்
கிய முகத்தில் அறிமுகமான புன்
னகையுடன் அவன் நின்றிருந்தான்... அவன்? அவன்தான் புது
மைக்கர்! சிதாவின் நெஞ்சில் பலீ
ரென்று சாட்டையடி விழுந்த
அதிர்ச்சி!

புது மைக்கர் அவனுக்குப்
புதியவன் ஸ்வ... அவளால் எப்
போதோ 'வயத்துக் காட்டான்'
என்று பழிக்கப்பட்டவன்—ராஜேந்திரன்! மூன்றாண்துக்குத் தொழிற்
சாலையே நொறுங்கித் தலைமேல்
விழுந்து, தான் அதளபாதாளத்
தில் ஆழந்து போவதுபோல...

‘சகமா இருக்கிங்களா?’ அவனது குரல் மறுபடியும் கேட்டது.
தொடர்ந்து அவன் தயங்கும்
குரலில் ஏதோ கேட்டது.
அவள் காதில் விழவில்லை. பின்னால் அஞ்சலையும் மற்றவர்களும்
கொழுந்து முட்டைக்கஞ்சன் வந்து
விட்டனர். சிதா தன்னைச் சமாளித்
துக்கொண்டு மேலே சென்றுவிட்டாள்...

அவள்மட்டும், 'த
துதுங்க..நா வீட்டுக்கு பா
என்று கங்காணியிடம் சொல்லி
விட்டு கூடையையும் எடுக்க மறந்து
வீட்டுக்கு வந்தாள். பதைபதைப்
பும் கலவரமும் சூழ்ந்து நினைவு
கள் தட்டாமாலை சுற்ற தேயிலைக்
கொழுந்துபோல அவளின் உணர்வு
களொல்லாம் அரைபட்டுக் கசங்கிக்
கொண்டிருந்தன். மறுபடி வேலைக்
குப் போகவேண்டாம் என் நினைவு
துக்கொண்டாள்..வீட்டுக்கு வந்த
அஞ்சலை பைப்பில் கால்கை கழுவது
போது 'என்ன சிதாக்கா.. தலை
சுத்துதுண்ணு ஓயியாந் திட்டிங் க
ளாமே? பசிக்கலோயா? இப்போ எப்
படி இருக்கு?' என்று கேள்விகளால்
சுத்து மிட்ட போது; 'ஆமா
அஞ்சலே..வந்து ஒரு கோப்பை
தேத்தண்ணி குடிசசதும் சரியா
கிருச்சு.' என்றாள்.

உள்ளத்தின் பேயாட்டத்தால்
உடம்பிலும் அசதியும் சொர் வும்
நிஜமாகவே வந்துவிட்டன! புகை
யப் புகைய மிளாரைஒடித்து அடுப்
பில் தினிக்கையிலும், கொதிக்கும்
உலையில் அரிசியைக் கழுவிப்போடை
யிலும், இல்லாத கொசிக்காயை
யும், மல்லி சிரகத்தெயும் 'இருந்
தாலும் இருக்கும்...' என்ற நப்பா
சையுடன் மரப்பெட்டிக்குள் தட
வித்தடவித் தேடுகையிலும் அவ
ளது சிந்தனையும் புகைந்து, கொதிக்
த்து. பழைய சம்பவங்களின் மங்
கிய ஞாபகங்களைத் தேடி அலைந்து
கொண்டிருந்தது...

வுன் ஸ்கூலுக்குப் போய்ப்
படித்துவிட்டு அந்தியில் திரும்பி
வந்த மகன் செல்லத்துரை எங்கோ
விழுந்து முழங்காலில் பட்டுக்கொ
ண்டு வந்த காயத்திற்குக் கட்டுப்
போட்டபோதும், சம்பளம் கிடைக்க
கிண்ணும் பத்து நாள் இடைவெளியுள்ளதால் சுயநினைவுடன்
வீட்டில் குந்திக்கொண்டிருந்த கணவன் பொன்னுத்துரை தேத்தண்ணி
யில் சாயமில்லை என்று இறைந்த
போதும், வழுமைக்கு மாறு ன
மொளனம் அவளோப் பற்றிக்கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் உழைத்த

கருந்தாள். மனம் குழுற வ
வர் அறியாவண்ணம் அழுக்குத்
தலையணைக்குள் முகம்புதைத்து அழு
தும் தீர்த்தாள். எனினும் அவள்
சஞ்சலம் தீரவில்லை. கண்கள், சிவ
த்து, இமைகளும் கண்சச் சதைக
ஞம் விங்கி வெளிறிய கோலத்துட
னும், தலையிடியுடனும் காலையில்
அவளின் கோலத்தைப் பார் தத
அத்தை, 'உடம்புக்குச் சரியில்லே
ன்னு சுடுதன்னியாச்சும் வைச்சுக்க
குளி!' என்று வைத்தியம் சொல்லி
விட்டுத் தான்மட்டும் கொழுந்துக்
குப் போய்விட்டாள். மகன் செல்லத்துரையும் ஸ்கூலுக்குப்போய்விட்டான்.
பொன்னுத்துரை அன்று 'ஆம்பினாகஞ்கு' வேலையில்லாத
படியால் கண்டக்டர் ஜயா வீட்டில்
ஏதோ வேலையிருப்பதாகத் தனிப்
பட்ட அழைப்பின்பேரில் போயிருந்தாள்.

ஜயா வீடு....! சிதா கழிவிரக்
கத்துடன் சிரித்துக்கொள்கிறாள்.

அவனும் ஒரு 'ஜயா வீட்டுப்
பெண்' தான். முன்பு (மேக்கர்)
ராஜேந்திரனே 'லயத்துக் காட்டான்'
என்று எள்ளி நகையாடி
ஞன். இன்றே...

பத்து வருடங்களுக்கு முன்..!
வேரேரூ தோட்டம். அங்கே அவள்
அப்பாதான் கண்டக்டர். அவனும்
தங்கை ராதாவும், தம்பி கிருஷ்ண
மூர்த்தியும்தான் பிளைகள். தோட்டத்திலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்திலிருந்த டவன் பாடசாலையில் மூவரும் படித்தனர். ராதா கெட்டிக்
காரி, தம்பி படிப்பில் கவனக்
குறைவு. ரொம்பச் செல்லம். மூவரும் காலையில் எழுவதில், புறப்படுவதில் எல்லாமே போட்டாபோட்டியிட்டு, அம்மா கத்தக்கத்தைகையில்
பாதி, வாயில் பாதி உணவு இரையப் புத்தகங்களை அள்ளிக்கொண்டு
குறுக்குப் பாதையில் ஓடுவார்கள். பங்களா அப்புவின் மகள் திரேசம்
மாவும் கொந்தரப்புக் கணக்கப்
பிளையின் மகள் ராசலட்சமியும்,
இன்னும் இரண்டு லயத்துப் பொடி

துற்குப் புதி தாக

துற்கும் துரை பங்களாவில் உத்தி யோகம் பார்க்கிற ‘அப்பு’வுக்குத் தோட்டத்தில் எல்லோரிடையேயும் செல்வாக்கு அதிகம். அந்தச் செல்வாக்கின் செருக்கு திரேசம்மாவின் நடையுடைபாவனைகளிலும் பளிச் சிடும். அடிக்கொருத்தவை அவன் மற்றப்பிள்ளைகளை நெயாண்டி பண்ணுவான். திரேசம்மாவின் வக்கணைப் பேச்சுகளில் சீதாவுக்குத் தனி ஈடுபாடு. அந்த நாட்களில்தான் அவர்களுடன் சேர்ந்து பாடசாலைக்குச் செல்லும் இன்னெரு ‘லயத் துப் பயலான’ ராஜேந்திரன் இவர்ஸ்து நெயாண்டிப், பேச்சுக்களால் பலமுறை முகம் வாடிப்போவான். அவன் படிப்பில் முதல். வினையாட்டிலும் புலி.

ராஜேந்திரனின் அப்பா ஒரு தொழிற்சாலைத் தொழி லாளி யா யிருந்து, வேலை செய்யும் போதே இயந்திரமொன்றில் அகப்பட்டு இறந்தான். அப்போது இராஜேந்திரன் நாலுவயதுப் பையன். ஒரு கைக்குழந்தையான மகளுடன் ராஜேந்திரனின் தாய் பிள்ளைகளின் நன்மைக்காக வாழ்த்துணிந்தாள். கணவனின் மரணத்திற்குத் தோட்டம் வழங்கிய சொற்ப நட்டாட்டுத் தொகையை மகன்பேரில் சேமித்து தனக்காகவும் பிள்ளைகளுக்காகவும் கடுமையாக உழைத்தாள். மகனை வளர்த்துப் படிக்கவைத்தாள். மகளையும் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்துப் படிக்கவைத்தாள். அந்தச் சிறுமி மூன்றாம் வகுப்பில் படிக்கும்போது ஒரு வாரக் காய்ச்சலில் உலகைவிட்டுப் போய்விட்டாள். ராஜேந்திரனுக்குத் தங்கையிடம் கொள்ளை அன்பு. அவன் இறந்த துயரை அவனும், அம்மாவும் இத

யந்து, தனனுடன் பாடசாலைக்கும் கூடவரும் கண்டக்டர் மகள் சீதா லெட்சமியின் பெரிய கருவிழிகள் ராஜேந்திரனுக்கு அவனது தங்கை லட்சமியை நினைவுட்டின். அதனால் அவன் சீதாலட்சமியுடன் பாசத் துடனும், பிரியத்துடனும் பழக ஆசைப்பட்டான். அவளோ... புதிய இடத்தில் தன்னை ஒரு பெரிய கெளரவத்துக்குரியவளாகக் காண்பித்துக் கொண்டதுடன், அந்தக் கெளரவத் திற்குத் தூபம்போடும் தோழி திரேசம்மாவடன் சேர்ந்து அவனை மட்டந்தட்டிக் கேளி செய்துகொண்டிருந்தாள். அந்தவருடம் இல்லவினையாட்டுப் போட்டிகளிலும் படிப்பிலும் பல பரிசுகள் பெற்றுள்ளாஜேந்திரன். இருபத்தாறு மாணவர்களில் கடைசிக்கு முதலாவது இடத்தைப் பெற்றுள்ள சீதா. கடைசிஆள் திரேசா.

லீவு விட்ட அன்று ஆசிரியர் ‘பார்த்திரா! ராஜேந்திரன் பஸ்ட்கிளாஸ் ஸ்டேண்ட்! நீரும் புத்தகங்களைக் காவிக்கொண்டு வந்து விடுகிறீர் வெட்கமில்லாமல்! விடுமுறை நாட்களிலாவது குப்பைக்கதைகள் கதைச்சப் பொழுதைக் கொல்லாமல் அவனிட்ட கேட்டு நல்லாப் படியும்! அடுத்த வருஷமாவது பாஸ்பண்ணலாம்!’ என்றார். ஆசிரியரின் வார்த்தைகள் அவளுக்கு நஞ்சுபோலிருந்தன. அவனும் திரேசம்மாவும் ராஜேந்திரனை அருவெறுப்புடனும், எரிச்சலுடனும் நோக்கினர். கேவலம் அவன் லயத்துக் காட்டுப் பயலல்லவா? அவனிடம் படிப்பதா?

அந்த விடுமுறைக்கு ராஜேந்திரன் அவனது மாமா வீட்டிற்குப்

போய்விட—

வரவில்லை. அவன்.

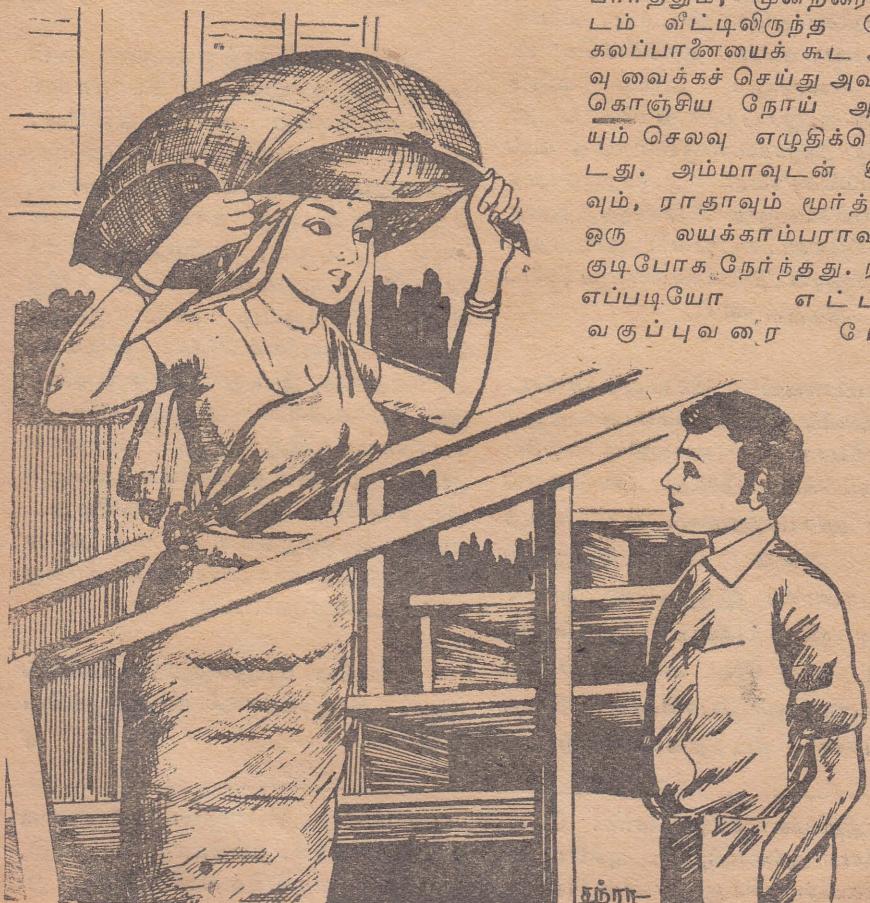
கான பொங்கல் வாழ்த்துமட்டு சீதாலெட்சமிக்கும், தங்கை தம்பிக்கும் வந்தது. தான் அட்டனி ஸ் உள்ள கல்லூரியொன்றில் சேர்ந்து படிப்பதாகவும், அவனுடைய கல்வி முன்னேற்றத்திற்கு ஆசைப்பட்டு வாழ்த்துச் சொல்வதாகவும் கடித மொன்றும் இனைத்திருந்தான். ஏற்கெனவே எரிந்துகொண்டிருந்தசீதா வின் மனம் இப்போது சீறிச் சினந்தது. அப்பாவிடம் மூட்டிவிட்டாள். அவரோ உலகமே பாழ்பட்டு ப்போனமாதிரி கவலைப்பட்டு, ராஜேந்திரனின் அம்மா தேவானையைக்

ஷட்டெறிந்து ஒரு வல்லரசுட முறித்தல், எச்சரிக்கை ஆகியவற்றுடன் அனுப்பி வைத்தார்.

சீதாவும் ‘கண்ட கண்ட யைத் துப் பயலெல்லாம் எனக்கு ஏன் கடிதமெழுதனும்? யைத்துக்காட்டுப் பொறுக்கிப் புத்தியை எங்கள் கிட்டே காட்டின அப்படித்தான்!’ என்று சுடுசரமெறிந்தாள்,

நாட்கள் நகர்ந்தன. கண்டக்டர் ஜியா பாரிசவாதத்தால் படுக்கையில் வீழ்த்துவிட அம்மா இருந்த தெல்லாம் செலவழித்து வைத்தியம்

பார்த்தும், மூன்றரை வருடம் வீட்டிலிருந்த வெண்கலப்பானையைக் கூட அடைவு வைக்கக் கெய்து அவரைக் கொஞ்சிய நோய் அவரையும் செலவு எழுதிக்கொண்டது. அம்மாவுடன் சீதாவும், ராதாவும் மூர்த்தியும் ஒரு லயக்காம்பராவுக்குக் குடிபோக நேர்ந்தது. ராதா எப்படியோ எட்டாம் வகுப்புவரை போய்

ததிற்கு

சிறுவன்தான்

அம், கொந்தரப்பு அவ-

ம் அவர்களது வயிறு வாடாமல் காப்பாற்றினான். கணவன் உத்தி யோகம் பார்த்த தோட்டத் தில் தான் கலி வேலை செய்வது வெட்கம் என்று வேறு தோட்டத் திற்கு வந்தாள். மூர்த்தி ஏழாம் வகுப்புப்படிக்கிறவரை ஒழுங்காய் இருந்தான். அதன்பின் ஒரு சிநே திதனுடன் தலைநகருக்கு ஒடிப் போனான். நன்றாக வாழ்ந்த அந்தச் சின்னக்குடும்பம் நிலை கட்டுப் போயிற்று. போதாததற்கு பதி ஞறு வயதுகூட நிரம்பாத ராதா வாழ்க்கை வெறுத்து ஒருநாள் தற் கொலை செய்துகொண்டாள்! அம்மா அதை எப்படியோ தாங்கிக்கொண்டாள். என்றாலும் அவள் மனம் பேத வித்துப் போய்விட்டது! கொஞ்ச நஞ்சம் எஞ்சியிருந்த வலி மையைக்கொண்டு ஒரு சாதாரணக் கங்காணி மகனுன் பொன்னுத்துரையிடம் சீதாலட்சுமியைப் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டுக் கணக்கை மூடிவிட்டாள் அந்தத் தாய்.

கல்யாணம் செய்துகொண்ட வன் அவளை வீட்டிலேயே வைத்துச் சோாறுபோடச் சம்மதிக்கவில்லை. அவளும் பேர் பதிந்து வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தாள். மகன் பிறந்தான். அவன் பிறந்ததிலிருந்து நோயாளியாய் இருந்தான். அவன் செய்த ஏதோ புன்னியத்தால் இப்போது ஒரு சில மாதங்களாகப் பாடசாலைக்குப் போகிறான். சிறை ந்துபோன கடந்தகாலத்திற்கும்,

மறுகுசூட்டச்க்கனவு! பொறுப்பற்ற கணவனிடமிருந்து அடியும், உதையும், வசவும் வாங்குகிற நாட்களில் மகனைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர் வடிப்பாள் சீதா. தான் ஒரு காலத்தில் ‘கண்டக்டர் மகளாக’ வாழ்ந்து கொண்டாடிய காலத்தைச் சொல்லி ‘நீ நல்லாப்படிச்க நல்ல வேலைக்குப்போய் என்னைக் காப்பாத்தனும் ராஜா!’ என மகனின் கண்ணத்தைக் கண்ணீரில் நினைத்து, நெற்றியில் முத்தமிடுவாள்.

இப்படி நொந்துபோன உள்ளத்துடன் வாழ்வோடு போராடிக் கொண்டிருக்கிற அவள் முன்னே, பழைய வாழ்வை ஞாபகமுட்டி, இன்றைய நிலையை எள்ளிநகைக் கிறுற்போல் ஒரு காலத்தில் அவளால் இழித்தும், பழித்தும் நகைக் கப்பட்ட ஒருவன் வந்து நிற்கிறுன்...! மறுபடி ஸ்டோருக்குப் போய், அவனைக்காண விரும்பாததால்தான் இன்று அவள் வேலைக்குப் போகவில்லை. ஆனால், என்றாம் போகாமல் இருந்துவிட அவளால் முடியாது. அதை நினைக்க அவளுக்குத் தன்மீதே ஆத்திரம் வருகிறது... அவன் காணத்தக் கதாகத் தான் கொழுந்துக் கூடையோடும், சாக்குமுட்டையோடும்...சே!

மலையின் மேடுகளும், பள்ளங்களும் அவளுக்காகக் காத்திருக்கின்றன. *

இப்பத்திரிகை 33, சென். செபல்தியன் மேடு, கொழும்பு-12-லுள்ள நியூ லீலா அச்சகத்தில், அச்சிடப்பட்டு, நிர்: 198, நீர்கொழும்பு வீதி, வத்தளையில் வசிக்கும் ஏ.எம்.செல்வராஜா அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.

சேமிப்பு வை

புத்தியுள்ள பெரும்பாலோர் செய்வதைப்போன்று முதலீடு செய்யுங்கள்.

கடின உழைப்பினால் பெற்ற உங்கள் சேமிப்புகளை முதலீடு செய்யும் பொழுது, வெறும் வட்டி விகிதத்தினை விடுத்து, பாதுகாப்பு உண்டா என்பதை உறுதி செய்யுங்கள்.

இலங்கையின் மிகப்பெரிய நிதி நிறுவனமான மேர்கண்டைஸ் கிரெடிட் லிமிடெட்டில் உங்கள் சேமிப்புகளை முதலீடு செய்யுங்கள்.

இது வங்கியைப்போன்று பாதுகாப்பான, உறுதியான ஒரு நிறுவனம் மேர்கண்டைஸ் கிரெடிட் லிமிடெட் உங்கள் சேமிப்புக்கு வழங்கும் அனுகூலங்கள் இதோ :-

1. வங்கியைப் போன்று உத்தரவாதமுள்ள பாதுகாப்பு; 3 கோடி ரூபா ஏக்கு மேற்பட்ட தொகையை மொத்த இருப்புத் தொகையாகவும் 60 இலட்சம் ரூபாவுக்கு மேற்பட்ட தொகையை மூலதனமாக வும், ஒதுக்கு நிதியாகவும் கொண்ட மேர்கண்டைஸ் கிரெடிட் லிமிடெட் மட்டுமே, முதலீட்டாளர்களுக்கு இவ்வறுதியை வழங்கக் கூடிய நிலையில் உள்ளது.
2. எமது அதிகரிக்கப்பட்ட வட்டி விகிதங்கள் அரசாங்க கொள்கை க்கு இயைவானவை, அத்துடன் கவர்ச்சியுள்ளவையுங்கூட!

8% காலமுறை வைப்புப்பணம்

12% தவணை முறை
13% வைப்புப்பணம்

13% நிலையான
14% வையுப்பணம்

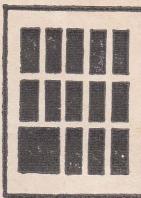
3 மாத அறிவித்தலின் மீது வட்டியுடன் மீளப் பெறக்கூடியது

2 அல்லது 4 ஆண்டு களுக்கு நிலையாக்கப் பட்டது; மாத வீதத் தில் வட்டி செலுத்தப் படுவதற்குரியது

3 அல்லது 5 ஆண்டு களுக்கு நிலையாக்கப் பட்டது. முதிர்வடை வதின் மீது வட்டி செலுத்தப் படுவதற்குரியதாகும்.

3. விசேஷ அனுகூலங்கள் :-

- 0 அவசரமாகப் பணம் தேவைப்படும் விண்ணப்பங்கள் சகல வைப்புப்பணத் திட்டங்கள் மீதும் உரிய வட்டியுடன் பரிசீலிக்கப்படும்.
- 0 பண வைப்பாளரின் அல்லது பண வைப்பாளர்களின் பெயரில் வைப்புப்பணம் கூட்டாக இடப்படலாம். அது கூட்டாக அல்லது தனியாக உயிருடன் உள்ளவர்க்கு அல்லது உள்ளவர்களுக்கு அல்லது நியமிக்கப்பட்டவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும்.
- 0 வைப்புப் பணம் மீதான வட்டி, பண வைப்பாளருக்கு அல்லது கூட்டு வைப்பாளர் எவர்காயினும் அல்லது நியமிக்கப்பட்ட எவர்க்கும் செலுத்தப் படுவற்குரியதாகும்.

மேர்கண்டைஸ் கிரெடிட் லிமிடெட்

‘மேர்கண்டைஸ் ஹவஸ்’

51 - 53 இராணி வீதி, கொழும்பு 1.

தொலைபேசி : 23283 - 4 - 5.

கோல்டன் வீபதர்

விரும்பி, உண்ணத்
தாண்டும் தித்திப்பான
டொவி.

சில்லறையாகவும் அழகிய பரிசுப் பெட்டிகளிலும் கிடைக்கும்.